

Người Đến Trễ

Contents

Người Đến Trễ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	48
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	67
27. Chương 27	68
28. Chương 28	71
29. Chương 29	73
30. Chương 30	76
31. Chương 31	80
32. Chương 32	84
33. Chương 33	88
34. Chương 34	90
35. Chương 35	93
36. Chương 36	95
37. Chương 37	98
38. Chương 38	101
39. Chương 39	104
40. Chương 40	107
41. Chương 41	109

42. Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44	119
45. Chương 45	123
46. Chương 46	125
47. Chương 47	128
48. Chương 48	130
49. Chương 49	132
50. Chương 50: (hoàn Chính Văn)	134
51. Chương 51: Pn1: người Có Ý Chí	138
52. Chương 52: Pn 2: ban Ngày Ban Mặt ~ End	141

Người Đến Trễ

Giới thiệu

Thể loại: Phúc hắc muộn tao kim chủ công x trầm ổn thổ tào diễn viên thụ, hiện đại, ngắn, giới giải trí, niên thượng, ba

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-den-tre>

1. Chương 1

Edit + Beta: Vịt

Lúc Lâm Chu Độ tỉnh lại, trời đã sắp sáng.

Có người nằm bên cạnh cậu, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của hô hấp. Cho dù đã tắm qua, trong không khí vẫn như cũ có mùi vị “Nơi này đã có người lên giường” lộ rõ. Cậu nghe thấy hơi thở của người bên cạnh, sữa tắm nam giới không khó ngửi, là nhãn hiệu skincare coi như không tệ, cậu từng làm người phát ngôn.

Đã từng.

Mấy giờ trước, Lâm Chu Độ leo lên giường của Tạ Thành Văn ông chủ công ty cậu. Tình huống cơ thể cậu tạm thời không có đáng ngại, ông chủ không có ham mê đặc thù gì cũng không ngược đãi cậu, tốt tới có thể hiện tại ngồi dậy giết ông chủ vứt xác bảo vệ danh tiếng của mình; trạng thái tinh thần cậu nhưng rất tồi, quan niệm đạo đức nhắc nhở cậu hiện tại nên xấu hổ, bị người quấy rối tình dục không phải nhanh chóng lên mạng tố cáo làm vận động ME TOO, ngược lại còn ngủ thành heo chết, một giấc tỉnh lại không có chút cảm giác áy náy nào, còn cảm thấy tảng đá trong lòng rốt cục rơi xuống, rơi thẳng tới bộ phận nửa dưới thân thể, truyền đến từng trận đau nhức.

Trước đó, Lâm Chu Độ chưa từng phát hiện, hóa ra ông chủ của cậu còn có thiên phú thích đàn ông.

Cậu chỉ từng thấy hồi hộp thường niên, nữ minh tinh uống rượu say hoặc là giả bộ uống rượu say, tựa vào

bên cạnh ông chủ mời rượu, có chút hơi lớn gan, dựa tới đều sắp muốn nằm nhào trên đùi ông chủ dứt. Ông chủ tựa hồ không làm sao chán ghét, cũng không lộ ra dáng vẻ khi gấp sắc dục nóng lòng, hần uống rượu, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu, thoạt nhìn giống như một con cầm thú bình thường.

Nhưng ít nhất khi đó ông chủ là cầm thú dị tính luyện.

Ông chủ dị tính luyện, ông chủ ngủ với rất nhiều nữ minh tinh trong truyền thuyết, ông chủ cơ hồ không thể nào gặp mặt, gần đây có thể thời kỳ mãn kinh quá sớm mới phát điên.

Lâm Chu Độ nghe nói gần đây có một chương trình thích hợp với cậu, chỉ là chuyện của mấy ngày trước.

Cậu ngồi trong xe bảo mẫu, lịch trình hôm nay đã kết thúc, lễ hội Fashion Charm Hồng Phỉ Vồng làm chủ, cũng mời không ít minh tinh, đi đến thăm dò không có chuyện gì của Lâm Chu Độ, ngay cả MC huyền ảo chặn cậu lại hỏi “Bạn cảm thấy thời trang là gì” cũng không có, càng không cảm được giải thưởng phần thịt heo nào, hóng gió lạnh cả đêm, hiện tại chỉ chờ trợ lý mua cacao nóng về cho cậu.

Trợ lý rốt cục trở lại, Lâm Chu Độ cúi đầu cầm lấy chén, dư quang liếc thấy cô nàng đã nghịch điện thoại.

Trợ lý nói: “Tiểu Lưu bộ kế hoạch nói chương trình giải trí mới của đài Giang Bắc chuẩn bị hợp tác với công ty chúng ta đây, còn sẽ để công ty chúng ta đề cử nghệ sĩ làm khách mời thường xuyên.”

Lâm Chu Độ cho rằng cô nàng chỉ là đang chia sẻ bát quái, ở một tiếng liền không nói chuyện nữa.

Trợ lý nhỏ để điện thoại xuống: “Anh Lâm, em cảm thấy cái này rất thích hợp với anh, anh xem yêu cầu, có mấy nghệ sĩ nổi tiếng, giỏi về câu thông, có năng lực động thủ.....”

Tay Lâm Chu Độ run rẩy.

Không phải bởi vì nội dung đối phương nói, mà là xưng hô. Cậu hồi debut tuổi nhỏ, gặp ai cũng gọi cậu một tiếng Tiểu Lâm, lẫn lộn tới giờ, cũng là tuổi được người khác gọi một tiếng anh.

Lâm Chu Độ cắt đứt lải nhải của trợ lý, cười nói: “Thích hợp như vậy sao? Vậy anh tìm thầy Trần hỏi một chút xem được không.”

Trợ lý vừa tốt nghiệp bị nụ cười bất chợt của cậu kinh diễm một chút, lập tức bắt đầu vỗ mông ngựa: “Anh Lâm anh cười lên thật đẹp, nhất định sẽ cực hot!”

Lâm Chu Độ bị một câu này của cô nàng chọc tới cười thật. Cực hot, tương lai không biết có hay không, quá khư thì.....

Không nhắc tới cũng được.

Trần Cảnh Tồn là người đại diện mấy ngày trước phân cho cậu, trong nghề có chút danh tiếng, nghe thì không tệ, nhưng Lâm Chu Độ chỉ là một trong những nghệ sĩ nhỏ mà hần dấn dặt. Người ta là người đại diện, không phải nhà từ thiện, quả nhiên cũng không khách khí với Lâm Chu Độ.

Trần Cảnh Tồn nói: “Đúng là có chương trình giải trí này, vẫn ở giai đoạn kêu tuyển chọn bàn bạc. Nhưng tôi chưa nhắc tới với cậu, bởi vì.....”

Hắn do dự một giây, tựa hồ đang suy nghĩ nói “Cậu không đủ tư cách” như thế nào uyển chuyển một chút.

“Chương trình này đài truyền hình rất coi trọng, đặc biệt tìm bên Hàn Quốc mua bản quyền, còn chuẩn bị phát sóng giờ vàng, yêu cầu đối với khách mời thường xuyên cũng khá cao.”

Nói tới mức này, Lâm Chu Độ cũng hiểu hi vọng xa vời, nhưng không có xoay người rời đi. Trần Cảnh Tồn người này bận rộn suốt ngày không gặp được mặt, hôm qua một hồi điện thoại nhưng lại lập tức hẹn thời gian, Lâm Chu Độ không tin chỉ vì ngay mặt nói với cậu cậu không xứng.

Chần chệ một hồi lâu, Trần Cảnh Tồn quả nhiên bắt đầu cắt vào chủ đề chính: “Bất quá, hôm qua lúc tôi báo cáo với Tạ tổng, anh ấy còn nhắc tới cậu, nói Tiểu Lâm cũng rất không tệ.”

Lâm Chu Độ vốn tưởng rằng trái tim đã làm tốt chuẩn bị, cũng cả kinh tới ngừng đập một nhịp.

Cậu đã nghĩ kỹ, chờ mặt người dạ thú mỹ danh bên ngoài Trần Cảnh Tồn này đề xuất muốn quy tắc ngầm hoặc là cái gì khác, cậu liền một quyền đánh tới, dù sao cậu đã khét tới không giới hạn rồi, nhiều thêm một tin tức hành hung người đại diện còn có thể tăng thêm chút nhiệt độ.

Nhưng vị này, cậu chưa từng nghĩ tới.

Tài nguyên chương trình giải trí gì đó, hồi Lâm Chu Độ vừa hot, thứ đồ chơi này thậm chí căn bản không thể nào đưa đến trước mắt cậu. Khi đó cậu còn rất trẻ tuổi, cho rằng mình sẽ có tất cả. Cho tới bây giờ cậu hết thời rồi, cậu vẫn có phần tự tôn khó giải thích được kia. Trong bữa tiệc của tổ phim, người khác đuổi theo đạo diễn, nhà làm phim, thương nhân đầu tư a dua, cậu ngồi xa xa, giống như tên gốc không thông lỗi đời.

Nhưng đó cũng không đại biểu, Lâm Chu Độ nguyện ý tiếp tục như vậy. Có chuyện không do cậu làm chủ, hot hay không cũng không thể khống chế, nhưng cậu có thể đợi, chờ một cơ hội. Hiện tại, cơ hội tới.

Đây có phải lúc khảo nghiệm gì đó hay không? Lâm Chu Độ lại đang nghĩ.

Giống như loại chuyện trong *Súp gà thiêu cho tâm hồn* kia, trên đường đi phỏng vấn nhường chỗ ngồi cho

người già, nhặt tác trong hành lang, cuối cùng phát hiện là đề phỏng vấn cố ý bố trí..... Sẽ có loại khả năng này sao?

Mặc dù trình độ học vấn của Lâm Chu Độ quá thấp, chưa từng có kinh nghiệm phỏng vấn nghiêm túc gì, cũng biết đang nói vớ vẩn.

Ông chủ cái gì cũng không nói, có lời không cần nói. Bồ Tát công ty lão tổng Tạ Thành Văn có thể cho cậu, xa hơn sẽ không chỉ có một chương trình giải trí thường xuyên. Cậu debut 10 năm, 27 tuổi, không tính là trẻ tuổi, nhưng không tính là quá già, đây có thể là một cơ hội cuối cùng của cậu.

Lâm Chu Độ đột nhiên cảm giác mình cực kỳ buồn cười, thanh cao của cậu giống như bán nghệ không bán thân ở lầu xanh, bằng giá vừa đến, đã ngoan ngoãn rơi xuống đất.

“Tôi sẽ đi nói chuyện với Tạ tổng chút.” Lâm Chu Độ nói.

2. Chương 2

Edit + Beta: Vịt

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, Lâm Chu Độ biết Tạ Thành Văn cũng đã tỉnh.

Tạ Thành Văn ngồi dậy, bắt đầu hút thuốc, mùi thuốc thổi qua, Lâm Chu Độ càng không ngủ được. Cậu trở mình, chống dậy nói: “Cho tôi một điếu.”

Ông chủ đưa cho cậu, nhưng lại nói: “Cậu không hút thuốc lá.”

Lâm Chu Độ có chút kinh ngạc, ở giữa “Liên quan cái rắm anh” và “Con mẹ nó anh nghe ai nói” lưỡng lự, sau đó nhớ tới là mình tuyên bố với bên ngoài không hút thuốc không uống rượu, liền nhất thời không nói ra lời.

Lâm Chu Độ lại nghĩ tới người đại diện nói, Tạ tổng nhắc tới cậu, nói rõ Tạ Thành Văn nhớ thương cậu, khả năng còn có chút thích cậu, bất quá Tạ Thành Văn thích Lâm Chu Độ kia, khả năng tốt hơn bản thân Lâm Chu Độ nhiều lắm. Lâm Chu Độ không sao cả, Tạ Thành Văn thích cậu kiểu gì, vậy thì cậu kiểu đó đi, cậu ái ương kính nghiệp (*).

(() ái ương kính nghiệp: trung thành với nghề, với cương vị của mình)*

“Đúng là không hút.” Lâm Chu Độ mặt không đổi sắc mà nói láo, “Tôi chỉ muốn thử chút.”

Thuốc hút đến một nửa, Lâm Chu Độ mới nhớ tới mình đang giả bộ lính mới, có phải nên ho khan mấy tiếng hay không, bất quá thứ nhất là đã muộn, thứ hai cái này cũng quá giả dối. Tạ Thành Văn tựa hồ cũng không để ý mấy chi tiết này, ngược lại nhắc tới công việc của Lâm Chu Độ, nói chương trình giải trí rất nhanh ký hợp đồng chính thức, để cho cậu chuẩn bị sẵn sàng.

“Chương trình giải trí nhiều quá cũng không tốt.” Tạ Thành Văn chuyển đề tài câu chuyện, “Vẫn là phải chuyên tâm trên công việc bản chức.”

Lâm Chu Độ ở trong lòng cười lạnh một tiếng, ngoài miệng lại đáp lời ông chủ nói tôi biết rồi. Sự đồng ý của cậu không trái lương tâm, ông chủ nói cũng không phải không có đạo lý, kiểu chương trình giải trí không nổi giống như mây trời, lên nhiều chỉ khiến người ta phiền chán, chương trình giải trí nổi thì lại dễ khiến người ta định hình, bởi vì diễn viên đã không muốn tiếp tục hàng ngày ở trong tổ phim, hè mặc áo bông đông mặc vải mỏng nghiên cứu kỹ thuật diễn, diễn viên mà khán giả không muốn xem thì cảm thấy diễn đơ - Nhưng cái đó có liên quan tới cậu sao? Một học sinh kém tại sao phải bắn khoả vào Thanh Hoa hay là vào Bắc Đại?

Cậu suýt nữa muốn phát tiết tức giận trên đầu kim chủ.

“Phim mới của Khưu Văn Lễ đang chuẩn bị.”

Lâm Chu Độ cả kinh ngẩng đầu, tàn thuốc giữ trên đầu, Tạ Thành Văn nhưng đã ấn tắt đầu thuốc, nằm xuống tiếp tục ngủ, cũng không cho cậu cơ hội nói cái gì.

Tạ Thành Văn định cứ như vậy ngủ, Lâm Chu Độ nhìn bóng lưng Tạ Thành Văn, đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, nghĩ tới cậu vừa mới bị người đàn ông này thao, nhưng hiện tại cậu lại có chí hướng cao hơn xa hơn, tỷ như thao 18 đời tổ tông Tạ Thành Văn.

Lâm Chu Độ là một người sắp chết đói, Tạ Thành Văn đầu tiên là dùng cà rốt để hấp dẫn cậu, chờ Lâm Chu Độ mắc câu rồi, lại ở trên tờ giấy trắng viết 4 chữ: Mãn Hán toàn tịch, hỏi cậu muốn cái gì. Là củ cà rốt lấp đầy bụng trước mặt, hay là Mãn Hán toàn tịch cho tương lai không tương.

Cái con mẹ nói, thừa dịp Tạ Thành Văn không nhìn thấy, Lâm Chu Độ không làm ra vẻ nữa, đưa lưng về phía Tạ Thành Văn, phun ra vòng khói, cậu mới sẽ không bị Tạ Thành Văn lừa, chọn cái gì mà chọn, cậu muốn hết.

Ba tháng sau, Lâm Chu Độ ngồi lên chuyến bay tới trạm đầu tiên của chương trình. Trong mấy tháng này cậu cũng không rảnh rỗi, tới nhà Tạ Thành Văn, cũng lên giường mấy lần. Cậu không có hàng mẫu so sánh, chỉ có thể dựa vào cảm giác phán đoán kỹ thuật của Tạ Thành Văn cũng không tệ. Lâm Chu Độ không nhìn hiểu chính là bản thân Tạ Thành Văn, không chỉ trích cậu, nhưng tựa hồ cũng không nhiệt tình lắm, có phải Tạ Thành Văn căn bản không có đề xuất yêu cầu với cậu hay không, là mình quá muốn leo giường ông chủ lại xấu hổ, thế là sinh ra một trận ảo giác tâm lý ám hiệu mình là bị ép hiến thân.

Quá chán ngán, cậu bắt đầu bổ sung chương trình nguyên bản Hàn Quốc, cũng rất thú vị, nghệ sĩ tới các địa phương đi du lịch, còn phải chia thành 2 đội thu thập nguyên liệu nấu ăn, làm ra các món ngon đặc sắc

của địa phương.

Lâm Chu Độ ngồi ở trên sofa xem chương trình, Tạ Thành Văn ở một bên gọi điện thoại bàn công việc, lúc để điện thoại xuống, trên TV đang phát tới nghệ sĩ sứt đầu mẻ trán thổi lửa nấu cơm, Tạ Thành Văn đột nhiên hỏi: “Cậu biết nấu cơm sao?”

Lâm Chu Độ kinh ngạc nghĩ, chẳng lẽ Tạ Thành Văn còn muốn để cậu rửa tay nấu canh? Sao đầu năm nay lấy lòng kim chủ khó vậy.

Lâm Chu Độ kéo ra một nụ cười giả dối: “Mặc dù không biết nhưng tôi nguyện ý học.....”

Học cái rắm, Tạ Thành Văn nếu thật sự để cậu nấu cơm, cậu trước hết đốt nhà bếp. Lâm Chu Độ nguyện ý tự mình nấu cơm ăn không đại biểu sẽ đi thỏa mãn dạ dày nam nhân giành được trái tim nam nhân.

Tạ Thành Văn nhưng không có tiếp lời cậu, hắn giống như nhìn trẻ con nhìn về phía Lâm Chu Độ cười, thậm chí sờ sờ đầu Lâm Chu Độ: “Cậu chịu trách nhiệm ăn là được rồi.”

Lâm Chu Độ nhìn Tạ Thành Văn lên lầu, tiếp tục ngồi liệt trên sofa, trong chương trình, một bữa cơm khó khăn rốt cuộc nấu xong, một nhóm người đang hoan hô. Lúc thành công nhiệt liệt ăn mừng, lúc thất bại thở dài làm lại, vốn nên là như vậy. Mà không phải giống như cậu, làm sâu kiến không được cũng không làm người được.

3. Chương 3

Edit + Beta: Vịt

Bọn họ trước tiên phải ở sân bay tụ lại.

Lâm Chu Độ đến sớm nhất, ngoại trừ nhiếp ảnh gia của tổ chương trình hướng cậu chụp, cũng không có ai phản ứng đến cậu. Tới lúc con gái xung quanh đột nhiên bắt đầu xôn xao, giờ mấy ảnh chạy về phía trước, nhân viên làm việc hỏi Lâm Chu Độ: “Cậu cảm thấy là ai tới?”

Lâm Chu Độ cười nói với camera: “Đây là vị tiểu thịt tươi nào?”

Vừa dứt lời, sau lưng đã bị đẩy một cái, truyền đến tiếng cười: “Sao còn biến tính tôi hả!”

Là Tổng Y.

Máy ảnh nhắm vào Lâm Chu Độ, cần một biểu tình kinh ngạc, Lâm Chu Độ cũng thật sự rất kinh ngạc, Tống Y là nữ minh tinh cậu quen biết, trước kia từng quay phim cùng, cô cũng thật sự có không ít fans. Nhưng vấn đề là - Tống Y mấy tháng trước, vừa mới sinh con.

Quá liều mạng.

Lâm Chu Độ lại đang vì sự nghiệp của mình tâm hổ thẹn. Lúc trước cậu cũng có nghe nói, bộ phim mà Tống Y vốn nên dùng để bổ sung đẳng cấp gần đây không qua thẩm xét, lại trả về cắt bỏ, cộng thêm thời gian tiền sản ngừng công việc, thời kỳ rảnh rỗi của cô đã sắp gần nửa năm. Đối với Tống Y mà nói, biến mất trong tầm mắt đại chúng lâu như vậy, cho dù ngày ngày đăng tin độc quyền cũng không bù đắp được, xem ra là thân thể vừa khôi phục đã nhận chương trình.

Mà cậu, lúc không có công việc chỉ biết ngồi xõm trong nhà, đi chợ mua thức ăn còn bị cầu tử chụp được đăng lên mạng, nói cậu vô cùng nghèo túng, ở chợ thức ăn cò kè mặc cả. Còn bị ối phối với lời bộc bạch: “Lúc phóng viên đang chờ Du Nhược Văn ra ngoài dắt chó đi dạo, tình cờ phát hiện tiểu sinh hot ngày xưa Lâm Chu Độ đang ở chợ mua thức ăn, chỉ thấy cậu xỏ một đôi dép, hết sức lòi thối lếch thếch.....” Cầu tử tình cảm, quay online, mua 1 tặng 1, cậu chính là cái người tặng kia.

Lâm Chu Độ nhìn Tống Y, Tống Y ngồi bên cạnh cậu, hoàn toàn không nhìn ra vừa mới sinh con, hoạt bát hơn Lâm Chu Độ nhiều lắm, vừa nói liền mở vali ra cho người khác nhìn đồ cô đã chuẩn bị, chờ người tới đủ phải giao điện thoại tiền, cô lại mở video call ra, đối diện với bé sơ sinh vẫn chưa biết nói chuyện bên kia lưu luyến, dường như đối phương có năng lực thấu hiểu: “Mẹ phải tắt điện thoại rồi, mấy ngày nữa sẽ về, chụt!”

Lâm Chu Độ hồi lâu không thốt một tiếng, nghĩ đến mình nói không chừng sẽ bị cắt không còn mấy phút, 6 chữ to KHÔNG CỐ GẮNG LIỀN ĐI CHẾT quả thực ở trong đầu phát tuần hoàn.

Cậu thậm chí không biết Tạ Thành Văn sẽ xem chương trình này hay không, nếu như xem có lẽ sẽ chỉ khiến cậu bị cút ra. Nói tới hôm nay trước khi ra ngoài cậu còn suy nghĩ có cần hơi trang điểm chút không, kết quả thợ trang điểm không có ở đây, mình cái gì cũng không biết dùng, cầm lấy bút kẻ mày suýt chút nữa trang điểm mình thành siêu sao Tiểu Ngô, cuối cùng đành phải vứt bỏ toàn bộ tẩy trang, hạt đậu nổ tung kia cũng không che đầy chút.

Tống Y vẫn đang lôi kéo tay cậu lú lú, những người khác cũng lục tục tới, nữ có nam có, cũng đều coi như là người gọi được ra tên ở giới giải trí, thuần thực mà bắt đầu chào hỏi, thậm chí còn nhớ ra hồi trước ở dạ hội nào đó từng gặp Lâm Chu Độ. Lâm Chu Độ đầy mặt mộng lung không có chút ấn tượng nào, thậm chí đã bắt đầu thất thần.

“Khi đó Tạ tổng đã nói cậu là tài có thể tạo.....”

Nghe thấy chữ kia, trong lòng Lâm Chu Độ mãnh liệt giật mình, cậu nghĩ thầm người này vì lôi kéo làm quen cũng đủ tài bịa chuyện, cậu vào công ty nhiều năm như vậy Tạ tổng chỉ ở họp thường niên nói chuyện với cậu, nói là “Uống đi”. Hiện tại ngược lại rất chiều cố cậu, chiều cố tới trên giường rồi, thật là lãnh đạo tốt cảm động lòng người.

Đạo diễn đang để bọn họ tụ tập chụp ảnh chung, nói là ghi chép một chút dáng vẻ trước khi xuất hành. Sau đó toàn bộ người nhét chung một chỗ, ở sân bay hô ĐIỆN THOẠI CAMERA KÉP CHIẾU SÁNG VẼ ĐẸP CỦA BẠN, QieZi!

Lâm Chu Độ kéo khoe miệng, vừa đến trước ống kính, mọi người đều cực kỳ chuyên nghiệp mà dương quang xán lạn. Đường như thật sự là một đám bạn thân mật khăng khít, đi một cuộc hành trình vô cùng vui vẻ.

Trước khi lên máy bay, bọn họ đã bị yêu cầu nộp tất cả tiền mặt và thiết bị truyền tin. Lâm Chu Độ từ trong túi lật sách ra xem, nghệ sĩ bên cạnh ghé tới, là Lục Triết Minh, một thành viên boyband sắp giải tán, vừa mới lôi kéo tay Lâm Chu Độ nói trước kia từng gặp cậu: “Thanh niên văn nghệ ha, trên máy bay đều đọc sách, đang đọc cái gì?”

Lâm Chu Độ nói: “Chiến lược du lịch XX địa.”

Lục Triết Minh không còn cách nào khác, nhìn nhìn camera không quay bọn họ, tiếp tục lặng lẽ nói với Lâm Chu Độ: “Chu Độ anh chịu khó vậy a. Bất quá loại chương trình này không phải là muốn thấy nhân tài chưa có kinh nghiệm khá đáng xem chút sao. Anh tới lúc đó vẫn là giả bộ cái gì cũng không hiểu, nói không chừng còn có thể nhiều cảnh thêm chút.”

Lâm Chu Độ nghĩ, Lục Triết Minh ngược lại là người tốt hiếm thấy, cũng chính là vừa gặp, đã biết nói những lời này với cậu. Cậu đáp lại mấy câu, để sách qua một bên. Một lát sau thật sự không ngủ được, lại lấy ra xem.

Mua giảm giá 50%, tốn 30 đồng tiền, không thấy lỗ vốn.

Máy bay hạ cánh lại lên xe buýt, mấy tiếng đi tới đích, Lâm Chu Độ xách vali xuống, chờ tuyên bố để bọn họ chọn chỗ ở. Tổ đạo diễn nhưng không có như cậu mong muốn, cầm lấy loa lớn bắt đầu tuyên bố: “Chia thành 2 tổ nấu cơm tối, tổ làm tốt sau đó thắng chọn phòng trước.”

Các nghệ sĩ loạn thành một đoàn, cũng bao gồm Lâm Chu Độ. Cậu lặng lẽ hỏi: “Sao quy trình này không giống hả?”

Người ta nói: “Chúng ta phải quê hương hóa! Phải đổi mới!”

Tràng diện hỗn loạn bắt đầu.

4. Chương 4

Edit + Beta: Vịt

Tạ Thành Văn vẫn là rất cho Lâm Chu Độ mặt mũi, xem chương trình kỳ đầu tiên, nhưng không may là, hần lòi kéo Lâm Chu Độ cùng nhau xem.

Mất thấy nghệ sĩ phía trước đã giới thiệu đến Lâm Chu Độ, lại còn xuất hiện loại từ ngữ “Tiểu sinh đang hot”, Lâm Chu Độ đã sắp sụp đổ. Một buổi chiều bình thường bồi kim chủ, Lâm Chu Độ lại nghĩ tới nỗi sợ hãi nhiều năm trước bị mẹ cậu lòi kéo biểu diễn tiết mục cho họ hàng xem.

Cậu không biết mình tại sao lúc đối mặt với Tạ Thành Văn, luôn kinh sợ như vậy.

Tạ Thành Văn tựa hồ là người tính tình ôn hòa, thái độ đối với cậu cũng rất tốt. Lâm Chu Độ nhưng cũng không thể an tâm hưởng thụ, cậu thậm chí bắt đầu hăm mộ nữ minh tinh trước kia gặp được, có hậu đãi liền bắt đầu vênh váo tự đắc lòi mũi nhìn người, ở phim trường còn có thể gọi điện thoại ỏn ẻn bảo kim chủ mua bao. Lâm Chu Độ không biết mình làm sao lại giống như nhân viên ngày ngày sợ lãnh đạo trừ tiền lương.

Rốt cục phát tới thi hành nhiệm vụ, bọn họ ngay cả nhà cũng không có nhưng phải đi nấu cơm, chỉ có thể từng nhà đi tìm người mượn phòng bếp, sau nhiều lần bị cự tuyệt, người cùng tổ đều có chút nhụt chí, mất thấy thời gian trôi qua một phần ba, bọn họ nhưng ngay cả bát cũng không có.

Lúc lại một lần nữa gõ cửa, Lục Triết Minh vừa định nói xin thôn dân cho bọn họ mượn phòng bếp và nguyên liệu nấu ăn quay chương trình, Lâm Chu Độ thông thả từ sau lưng xông tới: “Bác ơi, ăn cơm chưa?”

Đúng là sắp đến giờ cơm, thôn dân nói đang chuẩn bị nấu.

“Chúng cháu giúp bác nhé.” Lâm Chu Độ nói liền tiến vào, “Đậu này rất tươi nha, cháu chọn giúp bác. Lục Triết Minh, cậu tới rửa sạch giỏ thức ăn, Y Y.....”

Có người hỗ trợ nấu cơm, thôn dân tự nhiên vui vẻ nhàn hạ. Ở bên cạnh nhìn Lâm Chu Độ chọn đậu, hỏi bọn họ đây là đang làm nhiệm vụ gì, Lâm Chu Độ cười hì hì nói: “Nhiệm vụ của tổ chương trình cho, chính là nấu bữa ngon cho các bác.”

Lục Triết Minh ở bên cạnh mở vòi nước rửa rau, nghe Lâm Chu Độ đầy miệng nói hươu nói vượn, chỉ dám run rẩy chuyên chú nhìn nước máy.

Có phòng bếp và nguyên liệu mọi cái đều dễ làm, Lâm Chu Độ xào xong rau còn bưng lên bàn, thôn dân để bọn họ cũng ngồi xuống ăn. Lâm Chu Độ khoát tay nói không cần, chỉ vào thức ăn còn thừa hỏi các bác còn cần không, nếu không cần cháu cho nhân viên làm việc mấy món cầm về.

Lục Triết Minh triệt để phục.

Hiệu ứng phụ đề ở bên cạnh ghi chú “666”, “Chân nhân bất lộ tướng”, khen Lâm Chu Độ. Lâm Chu Độ như vậy đương nhiên là tồn tại, từ mười mấy tuổi rời trường học, bắt đầu lăn lộn khắp phố phường, Lâm

Chu Độ học được tay nghề thành thạo mà ở trong đám người đi ngang qua, cậu chưa bao giờ là kẻ ngốc, cậu chỉ là.....

Trong thời gian rất dài ở quá khứ, cậu đã không cần, cũng không có cơ hội kia để biểu diễn một mặt này của cậu.

Nhìn thấy tổ thắng của Lâm Chu Độ vào ở biệt thự nông thôn, Tạ Thành Văn bình luận nói: “Món ăn cậu làm thoát nhìn rất ngon.”

Trong lòng Lâm Chu Độ căng thẳng, nói cho cùng hồi đó không nên vì giả bộ thanh thuần làm bộ với Tạ Thành Văn không biết nấu cơm, cậu ngược lại cũng phải ở trong chương trình giả bộ, lúc nấu cơm ra tay lẫn lộn, kết quả thay đổi quy trình, mắt thấy không nấu được cơm phải ngủ lộ thiên, đành phải ra tay. Vẫn may vừa nãy lúc xem chương trình đã chuẩn bị xong lấp liếm thế nào, nhanh chóng nói: “Đều là mấy món gia đình ba tháng gần đây luyện, tôi trước kia thật sự không biết làm.”

Tạ Thành Văn nói: “Vậy không bằng.....”

Lâm Chu Độ vội vàng nói: “Sau này nhất định làm cho ngài!”

Tạ Thành Văn dừng lại, qua vài giây mới ghen cười nói: “Đây là cậu nói, tôi nhớ kỹ.”

Tạ Thành Văn nói tiếp, không bằng Lâm Chu Độ thu thập một chút, cùng hắn đi ra ngoài xem phim.

Xem chính là một bộ phim văn nghệ gần đây chiếu, cho điểm Douban (*) rất cao, phòng vé nhưng lại một đường rút điên cuồng, Maoyang (**) dự tính phòng vé giảm lại giảm, Lâm Chu Độ lần này làm việc xong trở lại, phim xem mỗi ngày đã không có mấy lần.

(() Douban: trang xem phim của TQ (dành cho phim điện ảnh))*

((**)) một trang web chuyên tính tỷ suất phòng vé của TQ)

Nhìn thấy phụ đề mở đầu Lâm Chu Độ biết ngay tại sao Tạ Thành Văn kéo cậu tới, người đầu tư là Tạ Thành Văn. Phim ngược lại rất đẹp, nhìn ra được là dùng tâm tư. Đạo diễn mặc dù không nổi danh còn bồi thường tiền, nhưng xử nữ quay thành như vậy, coi như là tài đáng để tạo.

“Thế nào?” Xem xong đi ra ngoài, Tạ Thành Văn vừa lái xe vừa hỏi Lâm Chu Độ.

Lâm Chu Độ đánh giá ưu khuyết điểm bộ phim một phen, đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức chuyển đề tài: “Tôi cảm thấy ngài đặc biệt có tình cảm. Bộ phim này vừa chính là không phải có thể đắt khách, hơn nữa giá vốn nhìn cũng không thấp, biết rõ phải lỗ vốn vẫn là tốn tiền đi ủng hộ, thị trường điện ảnh hiện tại lớn như vậy, nhưng phim hay ngược lại càng ngày càng ít, kỳ thực có đôi khi vẫn cần có người đứng ra, làm bộ

phim không có hiệu quả và lợi ích.”

Đèn giao thông phía trước chuyển đỏ, Tạ Thành Văn phanh xe, dừng lại, bọn họ cứ như vậy ngồi, chờ đèn đỏ chuyển xanh, an tĩnh tới có chút lúng túng.

“Tôi đầu tư cái này thật sự không phải để lỗ vốn.” Tạ Thành Văn đột nhiên nói.

“.....” Lâm Chu Độ thật không biết tiếp cái gì, cậu muốn nhảy xe.

“Lúc ấy xem kịch bản cảm thấy vẫn là rất không tệ, cũng không quá uyên thâm khó hiểu. Diễn viên mời cũng có tiếng tăm nhất định, mới đồng ý hạng mục điện ảnh này. Bất quá người xem hình như không thể nào hiểu.” Tạ Thành Văn nói.

Lâm Chu Độ nghe Tạ Thành Văn giải thích với cậu, nghĩ đến mình vừa nãy phát biểu bệnh thần kinh, cảm giác mình vẫn là có thể cấp cứu chút: “Làm ăn mà, luôn có lỗ có lời. Vài ngày trước Nhật ký phi xe không phải hơn 2 tỷ phòng vé sao, tôi nhớ công ty chúng ta cũng có đầu tư.”

Tạ Thành Văn nói: “Đúng vậy, ở bên trong xếp thứ 6 hay thứ 7 thì phải, lúc ấy không ai coi trọng, cũng không có quảng quá nhiều tiền.”

“.....” Lâm Chu Độ không muốn nói chuyện.

Xe rốt cục lại khởi động, ban đêm đã phủ xuống, cảnh phố xá dọc đường sáng lên đèn neon đủ loại màu, tâm tình Lâm Chu Độ nhưng lại sầu muộn tới chỉ còn lại màu xám tro.

Mấy hôm nay cậu thường xuyên nghĩ, ông chủ rốt cục nhìn trúng cái gì của cậu, cậu hiện tại vẫn như cũ đang suy nghĩ vấn đề này, chẳng lẽ nhìn trúng bản lĩnh tán gẫu lúng túng của cậu à. Cậu mặc dù hạng 18, nhưng mà trao đổi với người bình thường vẫn là không có vấn đề gì, làm sao mỗi lần đáp lại Tạ Thành Văn, thì vĩnh viễn tự vạch áo cho người xem lưng chứ.

Lâm Chu Độ rốt cục nghĩ ra một câu nói không sai.

Cậu nói: “Tối nay muốn lên giường không?”

5. Chương 5

Edit + Beta: Vịt

Câu này quả nhiên không sai, mặc dù Lâm Chu Độ vẫn như cũ hối hận.

Cậu không biết mình sau này lui khỏi giới có thể làm gì, nhưng cậu biết mình nhất định không thể mở cửa hàng Taobao.

Cậu giống như một chủ quán Taobao cực không hiền hậu, đối mặt với không hài lòng của Tạ Thành Văn, để có thể làm cho khách hàng không trả lại hàng, mạnh mẽ tặng lại cho khách hàng món quà nhỏ, cũng không quản người ta có cần hay không. Tại một đêm vừa xem xong phim văn nghệ lãng mạn như vậy, hóng gió rơi lệ, nhìn sao nhìn trăng từ hàn huyền thi từ ca phú tới triết học nhân sinh, chọn cái nào cũng tốt hơn đề nghị mà Lâm Chu Độ đề xuất, cậu tại sao cứ phải để mình đau lưng chứ?

Lâm Chu Độ trở mình dậy, nhìn vết đỏ trên da ngáy ngốc. Tạ Thành Văn tối nay có chút kỳ quái, hẳn dường như thật sự không nóng lòng vật tấn kỳ dụng (*) thu hồi vốn, tốn thời gian rất dài để ôm. Duỗi đầu chôn ở vị trí hõm vai Lâm Chu Độ, bàn tay ấm áp chậm chạp mà quét qua lưng, làm cho Lâm Chu Độ thậm chí cảm thấy có chút..... Triền miên.

(() vật tấn kỳ dụng: Lợi dụng triết để những gì đã có)*

Dường như cửa sổ không có đóng kỹ, nghĩ tới từ này, trong lòng Lâm Chu Độ run lên, lạnh tới trên cánh tay nổi lên một mảnh da gà.

“Ngăn kéo bên phải.” Tạ Thành Văn thấy cậu ngồi dậy, chậm rãi nói: “Quà bắt đầu làm việc cho cậu.”

Tư tưởng của ông chủ quả thực quá thực tế, giống như cho gái gọi tiền vậy. Lâm Chu Độ nghiêng người kéo ngăn kéo ra, là một cái đồng hồ, hơn nữa nhìn có chút quen mắt.

“Sau này đeo real nhiều.” Tạ Thành Văn nói tới rất uyển chuyển, nhưng Lâm Chu Độ rất ngơ.

“Đồng hồ của tôi không phải fake!” Lâm Chu Độ có chút tức giận, ở trong lòng điên cuồng chửi Tạ Thành Văn miệt thị cậu, đồng hồ điện tử mới mấy trăm đồng, cậu còn chưa nghèo tới mức này, “Tôi ở cửa hàng Thiên Miêu mua cái G-shock này!”

(Thiên Miêu (tên tiếng Anh là Tmall): Năm 2012 trang mua sắm online Taobao của TQ đổi tên thành Thiên Miêu (Tmall))

“Cái này không phải fake.” Tạ Thành Văn nói, “Patek Philippe không phải real.”

Lâm Chu Độ ngó ra 1 giây: “Tôi từng đeo?”

“Đeo trong chương trình,” Tạ Thành Văn ngồi dậy, lấy đồng hồ ra, đeo lên cổ tay Lâm Chu Độ, “Cậu lúc rửa rau lộ ra.”

Cái đồng hồ kia bắt quá là Lâm Chu Độ tình cờ ở trong cửa hàng nhỏ thấy đẹp mua, chưa từng nghĩ tới có phải hàng mô phỏng gì hay không. Nếu thật sự có người nhìn ra giống như Tạ Thành Văn, vậy cậu ngược lại thật sự lúng túng. Bắt quá trước đó, trước tiên phải có người xem chương trình.

Lâm Chu Độ nghĩ tới đây, lại cầm điện thoại muốn tìm kiếm rating lượt xem, kết quả tìm kiếm vẫn chưa hiện ra, Tạ Thành Văn đã giúp cậu lấy ra: “Đừng lo, hôm nay chủ nhật, rating lượt xem thứ 2 mới ra.”

Lâm Chu Độ lúng ta lúng túng mà đáp lời, cậu lại nhìn thấy ngón tay Tạ Thành Văn, cái tay ôm cậu, đeo cái đồng hồ giá trị không rẻ.

Cậu nghĩ, Tạ Thành Văn khả năng thật sự rất thích cậu.

Lâm Chu Độ nằm xuống, cảm giác lạnh của kim loại dần dần bị nhiệt độ cảm hóa, cậu dần dần thích ứng.

“Cám ơn.” Lâm Chu Độ nói khẽ. Tạ Thành Văn không có trả lời, khả năng đã ngủ.

Lâm Chu Độ cũng chuẩn bị ngủ, phía bên ngoài cửa sổ là một mảnh bóng tối, ngày hôm qua đã qua đi, cậu muốn ngày mai mới sẽ tỉnh lại.

Thiệu Tinh Hà biết ở dạ tiệc từ thiện nên hào phóng khéo léo, mà không phải mặt cứng tới giống như người chết. Nhưng ai gặp phải tình huống như vậy cũng sẽ không biểu hiện tốt hơn cô.

Cô ngồi ở bên cạnh Lâm Chu Độ.

Mấy tháng trước thì phải, cô lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Chu Độ. Không biết làm sao, thợ trang điểm mà nhật trình sắp xếp lại dựng phải xe, Lâm Chu Độ và Thiệu Tinh Hà ở cùng một phòng hóa trang hai mặt nhìn nhau. Thiệu Tinh Hà đương nhiên mang theo thợ trang điểm đi, còn nói với Lâm Chu Độ một câu: “Hiểu một chút, lịch trình của tôi rất gấp, anh hẳn cũng không có công việc quan trọng gì đi?”

Lâm Chu Độ không có phản ứng gì, thậm chí không có chỉ trích Thiệu Tinh Hà một câu, còn cười nói với Thiệu Tinh Hà câu đi thông thả. Thiệu Tinh Hà cũng không coi là chuyện gì, lúc quay đầu lại nói với người đại diện, mới bị phủ đầu một trận cuồng mắng.

“Ông trời của tôi ơi.” Âm thanh người đại diện nghe ra sắp sụp đổ, “Tôi cho rằng thu tài khoản weibo của cô thì không có chuyện gì, sớm biết còn không bằng để cô ở trên mạng buông thả bản thân oán giận netizen. Cô trêu chọc Lâm Chu Độ, cô đi chọc cậu ta?!”

Thiệu Tinh Hà bị mắng cũng nổi trận lôi đình: “Tôi sai rồi tôi sai rồi! Trở về tôi nói xin lỗi được rồi chứ!”

Người đại diện càng thở dài: “Chờ cô có cơ hội xin lỗi hẵng nói..... Tạ tổng để ý cậu ta chặt lắm, cô sau này cách cậu ta xa một chút.”

Thiệu Tinh Hà bị ân cần dạy bảo hồi lâu, còn nhận được tài liệu EQ bảo cô nàng chuyên tâm đọc, cho dù lúc trước luôn gây rắc rối nháo ra tin tức, người đại diện cũng không đối xử với cô như vậy. Cô xem xong đầu đầu đau, từ nay về sau đối với cái tên Lâm Chu Độ này quá nhạy cảm, nhìn thấy cũng phải run rẩy.

Cô còn nghe không ít bát quái về Lâm Chu Độ.

Đều nói cậu là người của Tạ tổng, lời đồn này giống như virus lan tràn trong giới. 10 năm trước Lâm Chu Độ được tìm kiếm ngôi sao từ truyền đơn quảng cáo khai quật, sau khi diễn một bộ phim thần tượng rất tầm thường một đêm trở nên nổi tiếng, được Tạ tổng nhìn trúng ký vào công ty. Nhưng Tạ tổng cũng rất kỳ quái, sở thích của hắn tựa hồ cũng không có mang đến cho Lâm Chu Độ bao nhiêu lợi ích, Lâm Chu Độ những năm này không thiếu phim diễn, nhưng thủy chung không có tài nguyên gì quá tốt, người debut cùng thời gian với Lâm Chu Độ, hoặc là đã sớm một bước lên trời ở hạng nhất, hoặc là mai danh ẩn tích về nhà kiếm tiền. Lâm Chu Độ là sự tồn tại kỳ quái, chẳng hot cũng không tới mức không ai biết, không có scandal, hình tượng tốt đẹp. Chim hoàng yến dù gì cũng sẽ được nhốt vào trong lồng chim hoa mỹ, được chủ nhân mang ra khoe khoang, Tạ tổng lại biến Lâm Chu Độ thành bóng dáng hư vô, giấu ở trong góc âm u của vương quốc to lớn Phù Đồ này.

Đoán không chắc mới nguy hiểm nhất, người đại diện nói với Thiệu Tinh Hà như vậy.

“Nói trắng ra chính là không có chứng cứ.” Thiệu Tinh Hà có chút cạn lời, cùng với nửa tin nửa ngờ.

“Cô thật là kéo đổ cô rồi.” Người đại diện thật sự đối với Thiệu Tinh Hà không ôm trông chờ nữa, “Cô nghĩ chút, có thể ở Phù Đồ lẫn lộn 10 năm không có bất kỳ tin tức tiêu cực nào, đây có thể là người bình thường?”

Thiệu Tinh Hà ăn ngay nói thật: “Minh tinh khét cũng không có tin tức tiêu cực, bởi vì không có ai quan tâm bọn họ.”

Người đại diện: “Phim mới của cô sắp khai máy rồi đi? Tôi cảm thấy diễn phim không nhất định phải đọc lời thoại, tôi vẫn là trước tiên bỏ đọc cảm cô đi.”

Không tin là chuyện gì, bị người đại diện uy hiếp nếu như lại trêu chọc Lâm Chu Độ, thì sẽ đem tài nguyên quảng cáo đang bàn bạc cho người khác là chuyện lớn. Thiệu Tinh Hà cũng không muốn đi chọc giận Lâm Chu Độ, cô đang ở thời kỳ biến động thay đổi team và công ty, ngoài miệng tiện và đầu óc không tốt, ưu điểm lớn nhất của cô cũng chính là trái tim sự nghiệp này. Nhưng trời cao có đôi khi chính là đúng lúc như vậy, bọn họ lại gặp mặt. Bàn dạ tiệc này cứ nhiên là dựa theo công ty để chia, nếu không Thiệu Tinh Hà mới không thể nào ngồi chung một chỗ với loại có địa vị Lâm Chu Độ đây.

Camera chẳng biết tại sao, cứ quay bên này. Thiệu Tinh Hà không chịu nổi tịch mịch, lại không muốn nói với Lâm Chu Độ lời gì ngu xuẩn, liền ra sức bắt chuyện tán gẫu với người khác. Cô nhìn thấy Tạ tổng ngồi ở bàn chủ bên cạnh bọn họ, không biết có phải ám hiệu tâm lý của người đại diện nổi lên tác dụng hay không, Thiệu Tinh Hà luôn cảm thấy Tạ tổng nhìn về phía bàn bọn họ.

Đấu giá từ thiện đã bắt đầu, Thiệu Tinh Hà giữ vững vẻ đẹp truyền thống và phẩm đức thiện lương của

mình, nhiệt liệt vỗ tay, tích cực hỗ động, sau đó tuyệt không đào móc một cái. Tạ Thành Văn thì là kiểu vô cùng hào phóng, không bao lâu đã lấy được một bức mỹ nhân đời Thanh, còn đầu giá được giá tiền cao nhất cho tới lúc này.

Thiệu Tinh Hà không tránh khỏi theo người khác trêu đùa sự giàu có của Tạ tổng, bầu không khí đến, cô không nghĩ nhiều như vậy, quay đầu trêu ghẹo với người bên cạnh nói: “Không biết bức mỹ nhân của Tạ tổng sẽ tặng cho vị mỹ nhân nào a.”

Giữa ánh sáng điện hỏa thạch, dư quang của Thiệu Tinh Hà liếc thấy nụ cười của Lâm Chu Độ, mặc dù vẫn chưa hiểu nguyên do, nhưng cô biết mình khả năng lại gây họa rồi.

Lâm Chu Độ cười nói: “Đúng vậy, không biết tặng cho vị mỹ nhân nào.”

6. Chương 6

Edit + Beta: Vịt

Dục vọng của nam nhân là không chế.

Nhất là đối với người cần làm vô số quyết định mà nói, lùi bước nghĩa là tử vong. Làm cuồng không chế là một loại bản năng, mà Trần Cảnh Tồn không biết, cái tên vô sĩ Tạ Thành Văn này rốt cuộc là suy yếu hay là loại bản năng tăng cường.

“Cái đồng hồ tôi tặng cậu ấy, cậu ấy hôm nay không đeo ra ngoài.” Tạ Thành Văn hiện tại đang buồn đầy mặt mà ngồi đối diện y khóc lóc kể lể.

Trần Cảnh Tồn không có chút đồng tình nào, y cảm giác mình thảm gấp 10 lần Tạ Thành Văn. Y dù gì cũng là có uy tín trong giới, bị Tạ Thành Văn kéo tới làm người đại diện của Lâm Chu Độ, nghiệp vụ đầu tiên chính là bị ép ra mặt làm đất khách cho Tạ Thành Văn, quả thực là vết nhơ trước nay chưa từng có trong kiếp nghề nghiệp. Bây giờ còn có kiêm chức nhà cố vấn tâm lý.

“Cậu ấy khả năng quên.” Trần Cảnh Tồn nói có lệ, “Cậu tặng lúc nào?”

“Hôm qua.” Tạ Thành Văn nói, “Hôm qua là ngày kỷ niệm 10 năm cậu ấy debut. Tôi lúc trước tìm người cần cut thô của tiết mục, nhìn thấy cậu ấy ở bên trong đeo cái đồng hồ kia, tôi liền đi mua.”

“Hôm qua mới tặng cậu hôm nay đã vội vàng muốn nhìn thành quả.” Trần Cảnh Tồn cơ hồ muốn trợn mắt trắng, “Vội vã như vậy, lúc trước làm Liễu Hạ Huệ cái gì chứ?”

Tạ Thành Văn không nói chuyện, Trần Cảnh Tồn càng không sợ, tiếp tục quở trách ông chủ kiêm đồng đảng của y: “Tôi thật sự muốn thay Tiểu Lâm báo cảnh sát, cậu có thể ngày mai bởi vì thổ lộ thất bại sẽ giết Tiểu Lâm giấu ở trong nhà cậu làm tiêu bản hay không hả?”

Tạ Thành Văn nói: “Tôi không khủng bố vậy chứ?”

Trần Cảnh Tồn cảm thấy Tạ tổng đối với trình độ biến thái của mình hết sức không có hiểu biết.

“Thiệu Tinh Hà là người nổi tiếng không có đầu óc còn không kín miệng.” Trần Cảnh Tồn nói, “Cô ta vừa ký với Phù Đồ, vẫn cái gì cũng không biết. Sau đó trùng hợp như vậy, thợ trang điểm của cô ta lại đột nhiên không sắp xếp tốt lịch trình, muốn đồng thời makeup cho Lâm Chu Độ và Thiệu Tinh Hà? Hôm nay lại trùng hợp như vậy, cô ta cùng ngồi với Lâm Chu Độ?”

“Bọn họ khả năng khá có duyên phận.” Tạ Thành Văn đeo kính cận của hắn lên, bắt đầu xem văn kiện.

Trần Cảnh Tồn nổi giận, y biết ngay Tạ Thành Văn không dám nhìn thẳng ánh mắt y.

“Cũng chính là chuyện này bị Thiệu Tinh Hà làm ầm ĩ tới có chút khó coi, truyền ra ngoài rồi.” Trần Cảnh Tồn nói tiếp, “Tiểu Lâm tính tình tốt, chưa từng nói với tôi cái gì. Tôi nghe nói cậu ấy mấy ngày nay khả năng gặp phải quỷ, kẻ bọ dít gặp mặt cho cậu ấy sắc mặt nhìn cũng không chỉ một người.”

“Cậu ấy có phải không thích cái đồng hồ kia hay không.” Tạ Thành Văn suy đoán hợp lý.

“Cậu ấy khả năng chỉ là không thích cậu.” Trần Cảnh Tồn cho ra một đáp án khác.

Tạ Thành Văn rốt cục có chút phản ứng, hắn ngẩng đầu, có chút tức giận, nhìn Trần Cảnh Tồn vẫn đứng, chậm rãi nói: “Cậu có nhớ hồi chúng ta đi học hay không, có lần ra ngoài du lịch, tới ăn đồ ăn vặt nổi tiếng của bản địa, trên mạng khoắc lác ba hoa chích chòe, nói cái gì mà đẳng cấp mỹ thực ẩn giấu ở chợ. Chỗ đó cực kỳ khó tìm, tôi ở trên đường còn mất mấy ảnh, kết quả đồ khó ăn, tâm tình chúng ta đều sụp đổ.”

“Cậu chuyển đề tài quá gượng gạo rồi đi.” Trần Cảnh Tồn không tiếp.

“Cậu lúc ấy có phải vẫn kiên trì ăn hết hay không? Lúc ông chủ tới hỏi mùi vị thế nào, cậu còn nói không tệ?” Tạ Thành Văn hỏi.

“Phải, thế thì sao? Cái này có liên quan gì sao?” Trần Cảnh Tồn vẫn chưa hiểu, Tạ Thành Văn đây là thế nào, đột nhiên bắt đầu cùng y nhớ lại chuyện trước kia, chẳng lẽ muốn dùng cảm xúc để cảm động y?

“Chúng ta đều biết mùi vị kia giống như bãi nôn, giống như cậu và giáo viên của cậu hồi đó biết thành tích của cậu rất nát, đi học không nghe giảng, khẳng định không thi được đại học tốt.” Tạ Thành Văn nói, “Nhưng cho dù sự thật như vậy, cậu nhất định muốn nói ra sao?”

Trần Cảnh Tồn nghĩ:

Tui gặp phải bệnh thần kinh thật rồi.

7. Chương 7

Edit + Beta: Vịt

Buổi tối một ngày trước khi rating xem mà Lâm Chu Độ mong đợi đi ra, Tạ Thành Văn mơ một giấc mơ.

Anh mơ thấy mình ở trong phòng đấu giá, dùng giá tiền không tính là cao mua một món đồ cổ. Người khác đều khen nhìn rất tinh xảo, chỉ có Tạ Thành Văn biết, bọn họ từ xa không có nhìn ra giá trị của vật này, bọn họ cho rằng đây chỉ là một vật dùng để ngắm.

Nó được đặt trong nhà Tạ Thành Văn, người lui tới, không ai chú ý tới. Chỉ có Tạ Thành Văn sẽ nhìn chăm chú vào nó, giống như một người trúng thưởng giấu mọi người lên lút đi nhận tiền thưởng về số. Lúc đêm khuya, trong nháy mắt nào đó, Tạ Thành Văn lại sẽ nghĩ, quá đáng tiếc, những người đó đều không chân chính nhìn thấy nó.

Tạ Thành Văn chia tay, phải đi tro bụi, muốn dời bảo vật của hắn đi, bại lộ dưới ánh mặt trời. Nhưng hắn lại do dự, tay hắn dừng ở động tác này, cũng không cam lòng vươn ra, cũng khó mà thu lại.

Cảnh trong mơ đang sụp đổ.

Lâm Chu Độ xuất hiện trong giấc mơ của Tạ Thành Văn.

Tạ Thành Văn trở nên có chút lo lắng, hắn để cho Lâm Chu Độ rời khỏi nhà hắn. Lâm Chu Độ vô tội mà nhìn hắn, nói *tôi bị anh kéo vào, tôi không có nơi để đi.*

Tạ Thành Văn nói, *vậy không thể để cho cậu ăn không ở không, bằng không cậu kết hôn với tôi đi. Tôi có thể thêm tên cậu lên sổ hộ khẩu của tôi.*

Lâm Chu Độ ở trong giấc mơ khá KEEP IT REAL, một chút cũng không ở trước mặt Tạ Thành Văn nghe lời, cậu nói đi cái con mẹ anh, còn muốn quăn cả đời, anh cho tôi làm tam đại ảnh để tôi còn có thể hơi suy nghĩ chút. Hơn nữa, kết hôn làm gì, chẳng lẽ anh yêu tôi sao? Si tuyến.

Nói tóm lại chính là Lâm Chu Độ không chịu chuyển đi, cũng không muốn đăng ký kết hôn với Tạ Thành Văn. Tạ Thành Văn dưới cơn nóng giận, để cho Lâm Chu Độ cút khỏi ngôi sao vui vẻ của hắn.

Hình ảnh cuối cùng trước khi tỉnh lại, dừng hình ở chương trình du lịch mà Lâm Chu Độ tham gia. Lúc ấy bọn họ còn đang nấu cơm cho ông bác, Lục Triết Minh không hiểu motif của Lâm Chu Độ, mắt thấy thời gian sắp hết, trở nên có chút nóng vội. Hắn hỏi: “Chu Độ, chúng ta sẽ không thua chứ?”

“Sẽ không, tôi không nhất định phải thắng.” Lâm Chu Độ đổ thức ăn vào chảo dầu, trên bếp phun lửa ra, cậu nói, “Nhưng tôi sẽ không thua.”

Lâm Chu Độ hiện tại đang nằm ngủ bên cạnh Tạ Thành Văn.

Ngón tay Tạ Thành Văn xoẹt qua lông mày Lâm Chu Độ, dừng trên mí mắt. Không biết mơ thấy cái gì, Lâm Chu Độ nhú nhú mày, mím môi không có biểu tình, lúc ngủ, thoát nhìn ngược lại sắc bén nhất. Hắn nghĩ Lâm Chu Độ vẫn không đủ thông minh, rating xem chương trình rất quan trọng, nhưng không phải mấu chốt quyết định cá nhân. Tạ Thành Văn biết, một khi mài đi xác ngoài cố ý nguy trang kia, bại lộ thứ giấu diếm trước mặt người đời, người khác luôn sẽ nhìn thấy hào quang của nó, sẽ không bao giờ thuộc về một mình hắn nữa.

Tạ Thành Văn hiểu tất cả những cái này, hắn càng hiểu Lâm Chu Độ không phải một đồ vật.

Là thời điểm.

8. Chương 8

Edit + Beta: Vịt

Lâm Chu Độ đương nhiên không đeo.

Nếu cậu đeo cái đồng hồ mấy trăm vạn ra ngoài, ở trên thảm đỏ dạ tiệc ganh đua sắc đẹp rêu rao điên cuồng tới không rõ. Nhưng quà đã nhận, cũng không phải Lâm Chu Độ không khoe khoang ra ngoài, liền không tồn tại sự thật này.

Tạ Thành Văn đương nhiên không có cho Lâm Chu Độ bức mỹ nhân, lúc trở về, thậm chí đặt trong hòm phía sau không lấy ra, hắn chỉ một mực kéo tay Lâm Chu Độ dắt tới bên trong.

Lâm Chu Độ nghĩ thầm: *Không phải chứ đại ca anh mạnh vậy hả? Còn làm?*

Tạ Thành Văn nói: Hôm nay có chút chưa ăn no.

Lâm Chu Độ ngăn người, mới ý thức được Tạ Thành Văn là nói sự thật chưa ăn no.

Đồ ăn duy nhất của dạ tiệc là ống kính, các minh tinh từng người đều để có thể lên ống kính, nước cũng không dám uống nhiều, đâu sẽ ăn thứ gì, trên bàn tự nhiên cũng sẽ không thật sự có món gì. Lâm Chu Độ còn chưa biết phòng bếp ở đâu, Tạ Thành Văn đã đi vào.

Tạ Thành Văn mở tủ lạnh ra lẩm bẩm tự nói: “Làm bát mì nhé.”

Sau đó lại nói: “Cậu cũng làm một bát đi.”

Lâm Chu Độ “ừ” một tiếng, đứng bên cạnh nhìn Tạ Thành Văn làm mì. Tạ Thành Văn hỏi khẩu vị của Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ một bên trả lời, một bên luôn cảm thấy chỗ nào đó có chút không đúng.

Độ nhạy cảm của cậu giống như máy móc thường xuyên không chạy, trong phần lớn thời gian, đều đối với bên ngoài giữ vững chậm chạp, nhưng đôi khi có thể cảm giác được bất cứ cái gì không tầm thường.

Từ ngày đầu cậu và Tạ Thành Văn bắt đầu đoạn quan hệ này, cái công tác này kéo vang cảnh báo, Lâm Chu Độ cảm giác mình bị ném vào một đề toán từ đề mục đã sai sót.

Nhìn thấy Tạ Thành Văn muốn nấu ăn, Lâm Chu Độ lập tức đi tới, xắn tay áo lên trợ thủ. Tạ Thành Văn như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm cổ tay Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ, không hiểu, cũng mang theo nghi vấn nhìn lại. Tạ Thành Văn nhìn một lát, hẳn rất rõ ràng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng Tạ Thành Văn nói: “Không cần làm nhiều món như vậy.”

Lâm Chu Độ nhut chí.

Cậu nghĩ, nếu nhân viên công ty có khảo sát công trạng, Tạ Thành Văn chính là kiểu người mua Taobao tức chết người, sẽ cho hắn phản hồi tiêu cực, sau đó ở trong bình luận viết: *Đồ rất tốt, cũng không tệ.*

Lâm Chu Độ rất muốn mua cho Tạ Thành Văn một trăm cái hô chết anh, hỏi hắn rốt cuộc vì sao.

Tại sao rõ ràng là Tạ Thành Văn chủ động muốn quy tắc ngầm cậu, nhưng lại khó như vậy nắm lấy. Người có tiền đều như vậy sao, hay là hứng thú của Tạ Thành Văn đối với cậu chỉ có mấy ngày mà thôi, hiện tại sắp muốn bảo cậu cút nhưng xấu hổ mở miệng, cái đồng hồ kia chính là quà tiễn biệt.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tạ Thành Văn thay lòng đổi dạ còn nhanh hơn nước có ga mở nắp a.

Lúc ăn mì, Lâm Chu Độ rất cục to gan lớn mật không nhịn được.

Lúc đó cậu đang lại một lần vô mộng ngựa ông chủ, khen tài nấu nướng của Tạ Thành Văn thật tốt, cậu

cũng sắp nuốt cả bát rồi. Tạ Thành Văn chỉ nói: “Vay ăn nhanh đi.”

Lâm Chu Độ lập tức cúi đầu, cách vài giây, cậu lại không nhìn được gương mặt lên. Lâm Chu Độ dùng kỹ thuật diễn cả đời mình, mạnh mẽ trộn lẫn ôn nhu nửa phần và nghi vấn tám phần với nhau, trong rất nhiều không hiểu tìm một cái có tính công kích nhất: “Tạ tổng, tôi phát hiện, lúc nói chuyện với tôi, anh chưa từng nhìn tôi.”

Không phải là lần một lần hai, mà là mỗi một lần. Tạ Thành Văn nói chuyện với cậu, hoặc là nhìn giường, hoặc là nhìn quần áo vừa cởi ra, hoặc là nhìn trần nhà, hoặc là nhìn tủ lạnh, hoặc là giống như vừa rồi nhìn chằm chằm một bát mì. Lâm Chu Độ đã sớm phát hiện, loại hành động này, hoặc là chợt dạ, hoặc là chán ghét. Cái trước rất không có khả năng, vậy thì có lẽ là cái sau.

Tạ Thành Văn không có trả lời, Lâm Chu Độ bỗng nhiên sinh lòng hiếu kỳ lớn hơn, cùng với một chút gan báo: “Có phải bởi vì tôi là bạn giường kém nhất của anh hay không?”

Cậu cảm thấy rất có khả năng.

Tạ Thành Văn không ăn nữa, thậm chí có chút thô lỗ mà ném đũa trên bàn.

Nhưng hẳn không có mắng Lâm Chu Độ, vẫn như cũ cái dáng vẻ “Đồ rất tốt không có vấn đề” kia, nhìn về phía Lâm Chu Độ. Lâm Chu Độ lúc này mới phát hiện, màu sắc con ngươi Tạ Thành Văn rất nhạt, rất cực lúc ngẩng đầu nghiêm túc nhìn chằm chằm người khác, sẽ thoát nhìn có chút thâm tình. Tạ Thành Văn nhìn Lâm Chu Độ, giải thích với cậu: “Tôi chỉ là cận thị độ cao còn lóa.”

.....

Lâm Chu Độ nghĩ thầm, vừa rồi dao phòng bếp hình như tịch thu rồi, bằng không, không bằng đi vào chọc chết mình.

Tạ Thành Văn đứng lên, nói ăn no rồi lên lầu trước. Dưới lầu chỉ còn lại một mình Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ một chút cũng không muốn rửa bát, thế là lẽ mà lẽ mẹ ngồi ở bên cạnh bàn suy nghĩ lung tung trì hoãn thời gian rửa bát.

Cậu nghĩ, có lẽ không đúng.

Đáng tiếc đối tượng gặng hỏi của cậu là kim chủ ông chủ, cũng không thể bị Lâm Chu Độ cùm lại nghiêm hình tra hỏi. Tạ Thành Văn cho Lâm Chu Độ một cái cớ, Lâm Chu Độ cũng chỉ có thể làm bộ tiếp nhận.

Vô luận chuyện thật sự như thế nào, đó chính là kỹ thuật của mình khẳng định thật sự không ra sao. Tạ Thành Văn vừa rồi trực tiếp trốn tránh đề tài này!

Khả năng ngày mai sẽ phải cuốn gói rời đi. Lâm Chu Độ bị quan mà nghĩ.

Nhưng làm sao đây? Dù sao cũng không tới mức đi bật tai Tạ Thành Văn hai cái hoặc là gọi cafe. Giống như thương gia Taobao cho dù trong lòng có một vạn DM, cũng phải mở khung tin tức ra đăng mặt cười: *Thân, đối với thứ gì của chúng tôi bất mãn sao? Có thể nói với chúng tôi không, không nên trực tiếp phản hồi tiêu cực được chứ?*

Cậu luôn phải ái cương kính nghiệp một chút, để cho Tạ Thành Văn không bảo cậu cút nhanh như vậy. Dù sao cậu hiện tại đứng ở bờ bên kia, nước sông cuộn cuộn, hãm sâu nước bùn, không có chỗ nào để đi.

Chờ một chiếc thuyền lá nhỏ tới chỗ.

9. Chương 9

Edit + Beta: Vịt

Chương trình giải trí lúc trước đã quay 1 phần, quay thêm mấy kỳ nữa là có thể kết thúc. Giữa lúc đó, Lâm Chu Độ tới tổ phim thử vai, không bao lâu kịch bản đã đưa tới đây. Nhân vật là nam ba phim truyền hình, phần diễn xếp ở phía sau nam chính nam hai nữ chính nữ hai. Lâm Chu Độ không có ý kiến gì, Trần Cảnh Tồn lại đặc biệt tới một lần, đầu tiên là tự mình phê bình một chút năng lực nghiệp vụ, nói vốn muốn để cậu nhận nhân vật hình tượng tốt đất diễn nhiều của nam hai, kết quả bị một cá nhân chưa từng diễn phim chặn ngang một cước..... Y nói chuyện, bản thân cũng cảm thấy chỗ nào đó không đúng, giống như tới đánh mặt Lâm Chu Độ, lập tức ngừng lại, lại nói tuy có chút không thuận, nhưng hi vọng Lâm Chu Độ vẫn phải coi trọng, đài Giang Bắc đã dự định, mặc dù cũng không tính là topic hot gì, nghiêm túc diễn hẳn hoi, luôn không tệ.

“À đúng rồi,” Còn có một câu cuối cùng, “Tiểu Lý bảo tôi nói với cậu một tiếng, cô ấy chuyển cương vị rồi, sau này sẽ không làm trợ lý của cậu nữa, tôi sẽ sắp xếp thêm cho cậu một người.”

Trần Cảnh Tồn nói xong định đi, y bận lắm, một hồi nói nhảm này nếu không phải Tạ Thành Văn dặn dò nhất định phải là y tới, cũng sẽ không đặc biệt vòng qua. Lâm Chu Độ gọi y lại: “Thầy Trần, phim mới của Khuu Văn Lễ, ngài biết có động tĩnh chứ?”

Trần Cảnh Tồn suy nghĩ một chút: “Hình như đang chuẩn bị. Nhưng đạo diễn lớn thích làm thần bí, có lẽ chỉ có thể chờ thời điểm chọn người mới biết được tin tức.”

Y hỏi Lâm Chu Độ: “Cậu muốn đi?”

Ai không muốn diễn phim của Khuu Văn Lễ chứ.

Nhưng Lâm Chu Độ hiện tại còn rất xa không đủ tư cách, Khâu đạo khả năng căn bản không biết tên cậu. Cho dù Lâm Chu Độ đi tìm Tạ Thành Văn hên pháo 100 lần, ép buộc nhét vào, cũng sẽ biến thành loại người có quan hệ gương gạo trong miệng Trần Cảnh Tồn.

Muộn thêm chút đi, chờ thêm chút đi.

Lâm Chu Độ hơn 27 tuổi, cảm thấy thời gian quá ít.

Ngoại trừ học thuộc kịch bản, nghiên cứu nhân vật, quay chương trình giải trí, Lâm Chu Độ còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Cậu thậm chí đi học thêm, bồi dưỡng kinh nghiệm qua lại của Tạ Thành Văn.

Tạ Thành Văn hóa ra còn từng lên chương trình phỏng vấn độc quyền của đài truyền hình, suy nghĩ chút cũng phải, trong số rất nhiều nhân sĩ giới kinh doanh hoặc là đầu hói hoặc là bụng bự, Tạ Thành Văn tự nhiên sẽ nhận được nhiều ưu ái của giới truyền thông hơn chút. Trong video là Tạ Thành Văn ngoài 30, thảo luận anh từ xí nghiệp gia tộc từ chức, đơn độc ra ngoài gây dựng sự nghiệp, lựa chọn hết lần này tới lần khác vẫn là nghề giải trí hồi đó tiêu điều.

Tạ Thành Văn giúp vợ trước của mình làm sáng tỏ, cô ấy cũng không phải ngại nghèo yêu giàu rồi đi: “Tôi luôn thích xem điện ảnh, mở công ty cũng làm mảng này, hồi đó vẫn là có vài lý tưởng chủ nghĩa. Cô ấy không phản đối, cô ấy chỉ là không hiểu, cũng không có hứng thú, suy nghĩ khác quá xa, đương nhiên tách ra. Hơn nữa tôi lúc ấy cũng không có tư cách gì để chứng minh là tôi chính xác. Nói muốn trợ giúp nền điện ảnh Trung Quốc quay ra được phim hay, kết quả từng bộ điện ảnh đều lỗ vốn. Chẳng lẽ tôi phải nói đây đều là phim điện ảnh hay, người ta không biết phân biệt sao?”

Thời điểm ở Phù Đồ cơ hồ không phát được tiền lương cho nhân viên, là phim điện ảnh Bến đò của Khưu Văn Lễ cứu lại tất cả.

“Đúng.” Tạ Thành Văn đang cười, hần đương nhiên biết cười, đó không chỉ là tác phẩm tâm đắc của một mình Khưu Văn Lễ, “Bến đò là quán quân phòng vé năm đó, hơn nữa còn là bộ điện ảnh hơn 5 tỷ phòng vé đầu tiên trong lịch sử điện ảnh Trung Quốc. Tôi không nghĩ tới, hần cũng vậy, tôi sẽ đồng ý là bởi vì hần là bạn tôi, hần không tìm được công ty nguyện ý tới đầu tư phim điện ảnh của hần, tôi muốn giúp bạn bè một chút. Huống chi tiền hần cần cũng không tính là nhiều.”

Lúc Bến đò công chiếu, Lâm Chu Độ mới 12 tuổi. Trấn nhỏ cậu ở ngay cả rạp chiếu phim cũng không có, chỉ có thể từ báo chí và TV nhìn thấy đôi câu vài lời. Sau Bến đò, thị trường điện ảnh của Trung Quốc tựa hồ mới chân chính có thể gọi là thị trường, rất nhiều người ý thức được, đây là một mỏ vàng vẫn chưa được khai thác, hàng loạt vốn bắt đầu tràn vào, ngay cả ông chủ than đá cũng không nhịn được đi đầu tư.

Phù Đồ sau rất nhiều lần sai, cuối cùng nắm được thời cơ, giường buồm đi xa.

Hồi tới hiện trạng của Phù Đồ, Tạ Thành Văn lâm vào suy tư, một lúc lâu mới nói: “Hiện tại cũng sẽ có

khó khăn, sẽ có tình huống mà tôi rất coi trọng, nhưng kết quả không như ý người. Nhưng đây không nhất định là vấn đề của bên nào, chỉ là thời cơ vẫn chưa tới, mọi người vẫn chưa phát hiện mà thôi. Giống như những ngày qua đúng lúc là kỷ niệm 10 năm Thiên cơ chiếu phim, công ty chúng tôi cũng làm một liên hoan chiếu lại, có người sẽ nói với đạo diễn, tôi hiện tại mới cảm thấy bộ phim điện ảnh này đẹp. Thiên cơ là bộ phim đầu tiên tôi làm người đầu tư, phòng vé chỉ có 300 vạn, hai năm trước bị giáo sư đại học lấy ra để viết bình luận phim, đưa ra các loại ý nghĩa văn học, cũng khơi ra một vài tranh cãi. Giữa thương mại và nghệ thuật, Phù Đồ sẽ tận lực làm cân đối, không phải là công ty chỉ vì kiếm tiền tồn tại, cũng không phải thanh cao tới chết đói.”

Nói tới đây Tạ Thành Văn nhớ ra cái gì đó, cười khổ một cái: “Mặc dù có lúc tôi tán thưởng không nhất định sẽ nhận được yêu thích của đại chúng.”

Chương trình kết thúc, Lâm Chu Độ tắt video, cậu cảm thấy không nhận được tin tức hữu dụng gì.

Ngoại trừ Tạ Thành Văn năm xưa là thần xui, nhìn trúng cái gì lỗ cái đó, cho rằng sẽ lỗ lại có lời. Cái vận khí này vậy mà có thể phát triển Phù Đồ tới như hiện tại, xem ra đầu tư của hắn trong những năm này không ít bộ phim tưởng chừng sẽ lỗ vốn.

Vừa nghĩ như vậy, mình mấy hôm trước ở trong xe võ mông ngựa Tạ Thành Văn cũng không sai mà, cái tình huống không chút lai lịch nào của Khưu Văn Lễ hồi đó, cũng có thể đưa hắn tiền, Tạ Thành Văn đây là nghề chính làm từ thiện, nghề phụ làm ông chủ.

Lâm Chu Độ nghĩ thầm, chẳng lẽ Tạ Thành Văn đang coi cậu làm công trình hi vọng hiến ái tâm.

Cậu hoả tốc gửi cái kết luận này cho Tiền Nhạc Thiên.

Tiền Nhạc Thiên là người bạn mà Lâm Chu Độ quay bộ phim đầu tiên quen biết, tới giờ vẫn là bạn bè. Bởi vì, chỉ là cái người Tiền Nhạc Thiên này, thật sự rất lạc quan (*nhạc thiên*). Bất kể là bị công ty phong sát, hay là hiện tại lại hot, Tiền Nhạc Thiên vĩnh viễn đều là bộ dáng thiếu đồn kia.

Tiền Nhạc Thiên quả nhiên rep cực nhanh: “Mẹ nó, sao không quyền ít cho tôi hả, ông đây không phải hi vọng sao? Tôi thấy đây mặt tôi đều viết hai chữ, HI VỌNG. Ngày mai tôi đi xăm ngay, còn phải tiếng Anh, WISH!”

Lâm Chu Độ sửa đúng: “Là HOPE.”

“Cậu sao nghĩ nhiều vậy chứ.” An ủi của Tiền Nhạc Thiên không thể giống như an ủi, “Ai con mẹ nó hiến ái tâm hiến đến trên giường, cậu coi người ta là quyền tình trùng à? Hắn chính là muốn ngủ với cậu không phải sao, cậu cứ tiếp nhận sự thật có người thích cậu đi.”

Lâm Chu Độ cảm giác mình bị Tiền Nhạc Thiên nói tới hết sức biến thái: “Nhưng hắn thoát nhìn thật sự không giống.”

“Hoặc chính là Tạ Thành Văn muộn tao.” Giọng nói wechat đầu kia rột rột, vừa nghe là biết Tiền Nhạc Thiên hàng này lại đang nửa đêm ăn khoai tây chiên, “Hoặc chính là cậu bày ra một bộ mặt người chết cho người ta nhìn. Cậu không thể nhiệt tình chút sao!”

“Đệt.” Lâm Chu Độ chửi, “Vậy tôi còn phải nói với hần hoan nghênh lần sau quang lâm sao? Ông đây làm vịt cũng phải làm vịt thanh cao được chứ!”

(vịt: chỉ MB)

“Người ta là ông chủ.” Tiền Nhạc Thiên thờ ơ, không chút năng lực nào lĩnh hội nổi thống khổ của Lâm Chu Độ, “Cậu nói với hần mấy câu hay ho. Không phải tôi nói, fans của tôi thật là ngoài sáng trong tối mắng cậu hút máu nhiều lần, tôi cảm thấy bọn họ nói hết sức có đạo lý! Người anh em, cậu xoắn xuýt cái gì, trước hết để Tạ tổng vì cậu phóng hỏa hí chir hầu (*).!”

(Ý chỗ này là tạo nhiều phim hot cho LCD)

“Tôi hí mẹ cậu đấy.” Gặp quỷ rồi, mình không nên nửa đêm đến tìm Tiền Nhạc Thiên.

10. Chương 10

Edit + Beta: Vịt

Lúc nhận được điện thoại của Lâm Chu Độ, Tạ Thành Văn đang đi đón Tạ Kỳ, con trai hần được nghỉ hè từ Mỹ về. Hần không nghĩ tới Lâm Chu Độ sẽ chủ động gọi điện thoại cho hần, không cẩn thận ấn thành hands-free.

Lâm Chu Độ nói: “Tạ tổng, tôi đang thu dọn hành lý tới tổ phim, phát hiện có đồ quên ở trong nhà anh. Tôi hiện tại có thể tới lấy không?”

Tạ Kỳ đang nghịch điện thoại nghe thấy âm thanh, nghe có chút bất mãn “Xí” một tiếng.

Tạ Thành Văn suýt nữa ngay trước mặt tài xế bạo hành gia đình, quả nhiên Lâm Chu Độ nghe thấy: “Có người ở đó không tiện sao?”

“Không có.” Tạ Thành Văn hít sâu một hơi, “Cậu tới đi, chìa khóa lúc trước đã đưa cho cậu, tôi muộn chút tới nhà.”

Hần suy nghĩ một chút, vẫn nhắc nhở Lâm Chu Độ một câu: “Con tôi cũng về.”

Tạ Kỳ sắp không nhịn được, thậm chí cười ha ha lên, Tạ Thành Văn xanh mặt cúp điện thoại, nói với Tạ Kỳ: “Con như vậy rất không lễ phép.”

“Con xin lỗi.” Tạ Kỳ nói, “Ba có phải sợ hấn cho rằng ba đang ở cùng người khác?”

“Lát nữa nhớ chào hỏi.” Tạ Thành Văn nói.

“Gọi hấn là gì?” Tạ Kỳ cố ý hỏi, “Gọi anh bối phận không thích hợp nhỉ, gọi chú tuổi tác cũng không đúng. Chẳng lẽ con phải gọi tiểu.....”

Một chữ cuối cùng của Tạ Kỳ dưới cái nhìn chăm chú của Tạ Thành Văn yên lặng nuốt trở lại, Tạ Thành Văn nghĩ, Tạ Kỳ thật sự biến thành không ngoan.

Hấn lo lắng như đốt.

Lâm Chu Độ hận không thể lập tức tìm được đồ, trước khi đám Tạ Thành Văn về rồi đi, đáng tiếc trời không toại nguyện người, người ta về rồi cậu vẫn chưa tìm được.

“Một cái vòng tay.” Lâm Chu Độ miêu tả với Tạ Thành Văn, “Trắng thuần. Mẹ tôi tặng cho tôi, tôi mỗi lần quay phim đều mang theo giữ bình an.”

Tạ Thành Văn gọi điện thoại cho dì đúng giờ tới làm vệ sinh, dì nói giúp cậu thu lại rồi, lại nói không rõ chỗ. Dì nói lập tức tới, bảo Lâm Chu Độ chờ một lát.

Lâm Chu Độ đành phải ngồi trên sofa, Tạ Kỳ ở trong thư phòng cách đó không xa, nó trở về không mang máy tính, mở máy tính trong nhà ra, trong nháy mắt bất mãn: “Ba, sao ba empty máy vậy, con còn mấy trò chơi chưa qua cửa đấy.”

Tạ Kỳ thoát nhìn thật sự rất không vui, Tạ Thành Văn nhưng không giải thích với nó, ở ban công gọi điện thoại. Lâm Chu Độ nhìn đáng vẻ nhóc con lấm bầm, không nhịn được cười giỡn: “Nó không chừng là chứa phim con heo sợ nhóc phát hiện đấy.”

Tạ Kỳ lập tức phản bác: “Ông ý mới không xem mấy cái đó, ông ý đều xem.....”

Tạ Kỳ kịp thời im miệng, như có điều suy nghĩ mà nhìn Lâm Chu Độ, ánh mắt từ từ trở nên ai oán, còn cố ý lớn tiếng thở dài, tự mình sờ mò máy tính.

Lâm Chu Độ nghĩ thầm, không xem AV, vậy chẳng lẽ xem GV?

Không trách được phải empty, Tạ Kỳ vẫn còn con nít mà.

Tạ Thành Văn gọi điện thoại xong đi vào, nhìn Lâm Chu Độ và Tạ Kỳ mỗi người ngồi một bên, không lời nào để nói. Hắn ngồi xuống, giống như gia trưởng bình thường, nói tới Tạ Kỳ với Lâm Chu Độ, rất có dáng vẻ khoe khoang. Hắn nói Tạ Kỳ đối với bản thân có kế hoạch, lên cấp 2 đã bắt đầu tự mình chuẩn bị ra nước ngoài, vừa kết thúc giáo dục bắt buộc, liền đi Mỹ học cấp 2. Năm nay năm thứ nhất nhập học, còn xin được học bổng.

Lâm Chu Độ chân thành khen ngợi: “Vậy rất lợi hại, tôi không được vậy, tôi học xong giáo dục bắt buộc là thôi học.”

“Tại sao?” Tạ Kỳ đột nhiên hỏi.

“Thành tích kém á.” Lâm Chu Độ cười hì hì nói, “Đừng học theo chú, chú là tiêu biểu của mặt trái.”

(Tạm thời tui để xưng hô chú - con nhé)

“Vậy chú.....” Tạ Kỳ dường như còn muốn nói điều gì, nhưng lại dừng lại, nó chạy tới một bên nghiên cứu máy tính, không nói chuyện nữa. Lâm Chu Độ nghĩ thầm, Tạ Kỳ khả năng không thích cậu lắm, khả năng đang suy nghĩ cha nó sao không có phẩm vị như vậy, tìm một người như thế. Tạ Kỳ vẫn chưa lớn, lại gầy, thoát nhìn có vẻ lãnh đạm giống y cha nó, chỉ có đối với Tạ Thành Văn, mới nói thêm hai câu. Trong mắt nó, Lâm Chu Độ có lẽ không có gì khác với mấy tình nhân trước kia của Tạ Thành Văn.

Bất quá vốn không có gì khác nhau.

Đi rất cục tới, Lâm Chu Độ điển hình của mặt trái tìm được bùa hộ mệnh của cậu, lên tiếng chào hỏi với Tạ Thành Văn rồi đi. Cửa vừa đóng, Tạ Kỳ lại không cam lòng giữ vững trầm mặc.

Tạ Kỳ hỏi cha nó: “Ba có phải sợ chú ấy thấy đồ trong máy tính của ba? Thấy ba phân loại hết tác phẩm phỏng vấn và tài liệu của chú ấy?”

Tạ Thành Văn nói: “Chơi game gì vậy, chơi game không tốt, lát nữa xóa của con.”

Tạ Kỳ lại nói: “Ba, ba thật sự rất thích tự mình ở nhà tự biên tự diễn phim khổ tình, ba có phải hồi bé choàng drap giường đóng kịch hay không hả?”

Tạ Thành Văn nói: “Máy tính cũng thu.”

11. Chương 11

Edit + Beta: Vịt

Chẳng trách Tạ Kỳ hiếu kỳ như vậy, nó “Biết” Lâm Chu Độ rất lâu rồi.

Nếu như không phải Tạ Thành Văn tam lệnh ngũ thân (*), lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Chu Độ, nó đã dùng một vài lễ nghi ngoài nghề mà nó vừa học được, cho Lâm Chu Độ một cái ôm.

(()Cụm từ này xuất phát từ Sử ký - Cháu trai Ngô Khởi liệt truyện*

- Tam lệnh: Lệnh xem mưu của kẻ địch; Lệnh nghe kim cổ; Lệnh giờ rìu

- Ngũ thân: Thường phạt; phân hợp; vẽ cờ chiến trận; đánh đêm nghe hỏa cổ; nghe lệnh vô lễ

=>> ý là liên tục hạ lệnh với cấp dưới)

Tạ Thành Văn là phụ huynh hà khắc, ông ấy đối với mình nghiêm khắc. Ngoại trừ Lâm Chu Độ, Tạ Kỳ chưa từng gặp tình nhân khác của Tạ Thành Văn, càng đừng nhắc tới để cho vào nhà. Tạ Kỳ thậm chí nghi ngờ Tạ Thành Văn những năm này rốt cuộc từng có người khác hay không, chẳng lẽ toàn dựa vào bản thân? Nhưng hỏi ba loại vấn đề vượt quá mức này, nó chỉ có thể ghen.

Nó thậm chí biết bộ phim đầu tiên của Lâm Chu Độ là gì, một bộ phim thần tượng làm ấu, Tạ Thành Văn nói, Lâm Chu Độ ở bên trong giống như là vàng trong cát sỏi.

Ít nhất Tạ Thành Văn cho rằng như vậy.

Trước khi ký với Lâm Chu Độ, Tạ Thành Văn từng tới Ảnh Thị Thành một lần xem Lâm Chu Độ quay phim, là bộ phim thứ 2 của Lâm Chu Độ. Đó là một Ảnh Thị Thành trong sa mạc của Tây Bắc, cát vàng cuộn cuộn, sa mạc lớn toàn bụi, hoang vu là đặc điểm lớn nhất, nhưng ngược lại tăng thêm một chút sắc thái của chủ nghĩa lãng mạn, rất nhiều phim võ hiệp đều tới đó quay. Tạ Thành Văn đến nơi đó, phải ngồi xong máy bay lại ngồi xe bus, chuyển mấy lần xe, lúc xuống tới đây, liền nhìn thấy Lâm Chu Độ.

Lâm Chu Độ đã quay liên tục 48 tiếng, lập tức lại phải chuyển sân, lúc nghỉ ngơi, hết cảnh còn không tháo trang sức, trên mặt còn có vết sẹo cố ý vẽ lên. Cậu tựa vào bên chuồng ngựa dựng cảnh, bên cạnh là một chai rượu không nhìn rõ nhãn, cậu đang tán gẫu với người khác, không biết nói đến cái gì, cười đáp đối phương một mắt, mắng *** má mảy.

Hình tượng kia thực sự không dễ nhìn, hơn nữa thoát nhìn vừa thô lỗ vừa càn rỡ, Tạ Thành Văn nhưng vẫn luôn nhớ. Từ bắt đầu, hắn đã cực kỳ rõ ràng Lâm Chu Độ là dạng gì.

Thô lỗ, hoang dã, có đôi mắt giống như rượu, chưa bao giờ là chàng trai thuần khiết trong phim thần tượng, không phải đồ uống thêm đường hóa học quá mức, cậu giống như gió trong sa mạc lớn.

Tạ Thành Văn rất khó quên, nhưng không biết đề cập với Lâm Chu Độ thế nào.

Nhất là sau khi hấn ngủ với người ta.

Còn ngủ không chỉ một lần.

Trong một đoạn thời gian rất dài, Tạ Thành Văn luôn cảm thấy mình đối với Lâm Chu Độ là thường thức đơn thuần, giống như đồ sứ trong ngôi nhà mà người sưu tầm thích, giống như hấn đi núi Phú Sĩ cũng sẽ cảm thấy rất đẹp. Hấn một dạo cũng giải thích với người bên cạnh như vậy, nói Tiểu Lâm là tài có thể tạo, chỉ là coi trọng cậu, rất coi trọng cậu. Đây không phải thích, mà là tiếc nuối người khác không có phát hiện giá trị của bảo vật. Lúc ban đầu, Phù Đồ ký với Lâm Chu Độ, liền thừa dịp nhiệt độ, để cho cậu diễn mấy bộ rất không tệ lúc đó, nhưng không như mong muốn thường thường chính là tả như vậy, Trần Cảnh Tồn từng nói lời răn của Tạ Thành Văn chính là càng cố gắng càng bất hạnh. Tạ Thành Văn càng cố gắng, Lâm Chu Độ càng bất hạnh, Tạ Thành Văn càng muốn để cho Lâm Chu Độ nâng cao một bước, Lâm Chu Độ càng bị hấn làm hại đủ thảm. Cậu lúc ấy chỉ là một người mới không có lai lịch gì, bình thường diễn viên phim truyền hình muốn bước vào giới điện ảnh đều khó khăn gấp trăm lần, huống chi cậu diễn còn là phim thần tượng không có dinh dưỡng gì trong mắt người, kiểu người này đã không có giá trị phòng vé cũng không có danh tiếng, sau vài bộ điện ảnh tấn công liên tiếp, theo bọt nhân khí nhanh chóng biến mất, Lâm Chu Độ cũng biến thành ngôi sao băng kia.

Đây đều là Tạ Thành Văn sau này tổng kết kinh nghiệm mới hiểu được.

Một sự thật khiến người ta kinh ngạc là, lão tổng công ty điện ảnh và truyền hình cũng không có quyền lực lớn như vậy, phim điện ảnh đầu tư khổng lồ, cũng không đủ sức thuyết phục, Tạ Thành Văn không quyết định được để ai diễn vai chính, nguy hiểm quá lớn, không ai gánh nổi trách nhiệm. Có người oán trách điện ảnh Hoa ngữ hiện tại càng ngày càng khép kín, phim điện ảnh có thể có chút vé, nhân vật chính nhìn tới nhìn lui luôn là muốn người ở thế đội thứ 1 thứ 2, nhưng người mới cần bồi dưỡng, bồi dưỡng lại cần thời gian, gương mặt lạ hoặc tùy tiện ra sân, sẽ chỉ làm công ty sụp đổ một cái lại một cái. Tạ Thành Văn chỉ là chiếm cổ phần nhiều nhất, không phải mỗi ngày có vô số tiền mặt có thể vung. Lúc giá cổ phiếu rớt xuống, cổ dân chỉ sẽ muốn mắng hấn, hấn là người quản lý xuất đầu lộ diện của Phù Đồ.

Tạ Thành Văn có thể làm được, chính là để cho Lâm Chu Độ không thiếu phim diễn mà thôi. Mấy phim điện ảnh thoát nhìn vẫn không tính là popcorn ăn nhanh kia, mấy vai phụ có chút cảm giác tồn tại kia, hấn vẫn có chút quyền nói chuyện. Ít nhất ở trong cái công ty Phù Đồ này, Tạ Thành Văn có thể để cho Lâm Chu Độ an ổn trải qua rất nhiều năm. Nhưng Tạ Thành Văn biết, hấn không cam lòng, Lâm Chu Độ cũng không cam lòng.

Trong cái giới này, cũng không thiếu thiên tài, cũng không thiếu tam lang liều mạng. Lâm Chu Độ có thiên phú, nhưng đại đa số thời điểm chỉ là giáp ranh chịu khổ, cố gắng cũng có, nhưng so với người khác động tý là gãy xương gãy chân, chút bỏ ra này cũng là gặp người có năng lực hơn. Lâm Chu Độ có thể một mực lưu lại, bất quá là bởi vì không cam lòng.

Tạ Thành Văn biết điểm này, thậm chí lợi dụng điểm này, mới đuổi tay về phía Lâm Chu Độ.

Hấn mang theo hưng phấn, hấn nghĩ, bảo vật trân quý này rốt cục cũng được người phát hiện, không ai sẽ thừa nhận ánh mắt mình không tốt, giống như kẻ yêu thích tiểu chúng đều cảm thấy đại chúng không có phẩm vị. Tạ Thành Văn biết đang cất giữ bảo vật, cái khác thua có thể, cái này không thể thua. Hấn cất giữ Lâm Chu Độ cũng không phải là hoa quỳnh quá hạn, mà là vẫn chưa có ai khai quật ra giá trị của cậu.

Có thể để cho người xe phát hiện cái gì là phim điện ảnh hay, đây mới là tâm nguyên bản đầu hần bước chân vào giới giải trí, không phải là follower theo trend, mà là làm cho người ta phát hiện lục địa mới.

Nhưng bây giờ Tạ Thành Văn không thuyết phục được mình, người sưu tầm sẽ không cùng đồ sứ lên giường, người lữ hành sẽ không làm tình với núi Phú Sĩ, Columbo cũng sẽ không quy tắc ngầm với lục địa mới.

Tạ Thành Văn cảm giác mình giống như thần kinh.

12. Chương 12

Edit + Beta: Vịt

Trên đường tới tổ phim, Lâm Chu Độ đã không tìm được đồ, vô tình gặp được con trai của kim chủ, sau đó máy bay delay, rốt cục nhìn thấy một tin tức khả năng tốt hơn chút.

Show thực tế mà cậu tham gia, mặc dù bị người ta thố tào rập khuôn cũng không biết rập khuôn, còn không bắt chước tốt bằng của người ta, nhưng sau mấy tập phát sóng, vậy mà cũng có chút bọt nước. Lúc Lâm Chu Độ chờ lên máy bay, không đây một lát cũng có người đi tới hỏi cậu có phải người trong chương trình gần đây hay không, hỏi cậu muốn ký tên.

Lâm Chu Độ chờ người đi rồi, nói giỡn với trợ lý mới tới: “Sắp hot rồi sắp hot rồi, sau này phải mua khoang hạng nhất.”

“Ngài hiện tại cũng có thể.” Trợ lý nói, “Sau này tôi sẽ chú ý.”

Lâm Chu Độ có chút kinh ngạc, cậu nghiêm túc, đánh giá trợ lý vừa đưa tin: “Cậu tên là.....”

Cậu nhớ tới cái tên mà Trần Cảnh Tồn dặn dò với cậu: “Hứa Hiểu Văn?”

Đối phương đáp một tiếng.

Lâm Chu Độ muốn giải thích một cậu mình nói giỡn, lại cảm thấy không cần thiết. Trần Cảnh Tồn dường như đã để ý cậu, đối người mới không mơ mơ màng màng như trước kia nữa, cơm hộp chỉ mua vị mình thích, ở phòng nghỉ ngủ cũng ngon hơn người khác. Đoạn thời gian trước Trần Cảnh Tồn còn nói muốn phân chia tuyên truyền và quản lý thực thi, Lâm Chu Độ cũng không biết tiền mình kiếm được có đủ nuôi nhiều người vậy không, có cần thiết hay không.

Loại thời điểm này, tên của Tạ Thành Văn lại sẽ xuất hiện ở trong đầu. Kỳ thực cẩn thận nghĩ, Tạ Thành Văn hứa hẹn gì cũng không có, giống như một thực khách Bá Vương Xan ký hóa đơn. Không cho Lâm Chu

Độ bộ phim nam chính IP lớn nào trên trời rơi xuống, cũng không mang cậu đi rêu rao khắp nơi tuyên bố quyền sở hữu. Nhưng Lâm Chu Độ mỗi ngày lúc tỉnh lại, đều giống như lột xác, tựa hồ sẽ biến thành tốt hơn chút.

(() bá vương xan: Chỉ những người ăn cơm không trả tiền)*

Lâm Chu Độ cứ như vậy suy nghĩ vấn đề của Tạ Thành Văn rồi ngủ mất, lúc máy bay đáp xuống cậu tỉnh lại, điện thoại của Tạ Thành Văn vừa vắn gọi tới: “Đến chưa?”

“Vừa hạ cánh.” Lâm Chu Độ nghĩ thầm, thật là đối thoại không chút dinh dưỡng nào, cũng nghe điện thoại rồi, đương nhiên là đã đến, cậu còn có thể ở trên không nghe điện thoại sao? Tạ Thành Văn ầm gọi tới, còn không biết cậu tới chưa?

“Lúc trước nghe giọng cậu có chút khàn.” Tạ Thành Văn nói, “Nhớ uống thuốc chống cảm mạo.”

Lâm Chu Độ cảm giác mình nên cảm động, dù sao ngay cả bản thân cậu cũng không chú ý tới loại chuyện này: “Tôi biết rồi.”

“Còn có,” Tạ Thành Văn nói, “Cậu không cần để ý tới Tạ Kỳ. Nó lập tức là đi rồi.”

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ cảm thấy Tạ Kỳ có chút thảm, rõ ràng cái gì cũng không nói. Cậu nói: “Cũng không sao mà, nó rất tốt.”

Tạ Thành Văn nói: “Tôi đã đưa nó tới lớp sở thích.”

Lâm Chu Độ nghĩ tới đứa nhỏ vừa về đã muốn chơi trò chơi Tạ Kỳ này, cảm thấy người ta nhất định càng chán ghét cậu.

Cậu cũng không nên nói gì về cách giáo dục của Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn lại nói với cậu yên tâm quay phim, nói không chừng qua vài ngày sẽ đến tham ban.

Tạ Thành Văn đương nhiên nói giỡn, Lâm Chu Độ cũng có lệ mà tỏ vẻ hoan nghênh. Cúp điện thoại, Lâm Chu Độ kéo hành lý vào ở khách sạn, ngày mai là nghi thức khai máy, cậu còn có rất nhiều việc phải làm.

Lâm Chu Độ không nghĩ tới Tạ Thành Văn thật sự nhanh như vậy đã thực hiện lời hứa.

13. Chương 13

Edit + Beta: Vịt

Cậu rất nhanh gặp phải ngoài ý không giải quyết được của mình.

Nam 2 Phương Hữu lòi ra ngoài ý muốn kia, đối với lần diễn đầu tiên của mình vậy mà không phải nam 1 đại chế tác bất mãn hết sức. Ở phim trường cũng có thể nghe thấy hắn gọi điện oán trách với cha mình, nói hoàn cảnh nơi này nát bét, nghe tới mức Lâm Chu Độ cho rằng tới nơi đất cằn sỏi đá gì quay phim. Nghe nói ở tình huống bình thường, phái nữ xinh đẹp không nhất định sẽ cho mình tầm cỡ cao, phái nam về ngoài hơi đoan chính chút lại sẽ cho rằng mình rất giống Lưu Đức Hoa, ngoại hình của Phương Hữu ở trong người bình thường cũng không tính là kém, hơn nữa từ nhỏ bên cạnh đều là người tâng bốc, nhất định muốn ằm ỉ vào giới giải trí cũng không phải chuyện ly kỳ gì. Về phần tin đồn trong nhà hắn có bối cảnh xã hội đen, có thì có, chả có liên quan gì tới mình.

Lúc phim quay được 1 tháng, Phương Hữu bất mãn tựa hồ đã đạt đến tầm cao mới. Ở phim trường chán ngán, tín hiệu điện thoại còn dưới tình huống không tốt, trêu chọc em gái trở thành thú vui mới của hắn. Từ nước trà tới dịch vụ hiện trường, cũng có thể chạy đi tán dóc với người ta. Số lần NG của hắn không ít, đạo diễn cũng là được chảnh hay chớ, phim truyền hình không phải phim điện ảnh, đuổi tiến độ quay phim, không ai sẽ làm giáo dục hiện trường cho hắn. Cắt một vài phần diễn, tiện cho Phương Hữu càng có thời gian đi tán gái.

Xung đột là phát sinh trên bàn rượu, bọn họ ở tổ phim trải qua ngày lễ, tổ phim không có ngày nghỉ cùng nhau ăn cơm. Lâm Chu Độ và Phương Hữu đều ở bàn phụ, Phương Hữu hôm đó không chỉ mắc một cảnh phim, tâm tình không tốt liền muốn uống rượu. Nhưng hắn mượn rượu tiêu sầu lại là mượn rượu của người khác, diễn viên nữ ngồi cùng bàn bị Phương Hữu vàng trắng cùng rót, hai má đỏ ửng mắt thấy sắp không chống đỡ được, Phương Hữu nhưng vẫn la hét “Không uống chính là không cho tôi mặt mũi”. Lâm Chu Độ rốt cục đứng lên, mạnh mẽ cầm rượu trong tay Phương Hữu qua: “Tôi cho cậu mặt mũi.”

Phương Hữu không kịp phản ứng: “Anh là ai hả?!”

“Cô ấy đã nói, không muốn uống.” Lâm Chu Độ nói.

Phương Hữu đã có men say: “Úi, xuất hiện trở tài anh hùng a. Xấu hổ quá, không nhận ra anh, không ghi nợ được.”

Không khí càng ngày càng giăng co, Lâm Chu Độ không ngồi xuống, Phương Hữu cũng hùng hổ dọa người, diễn viên nữ sắc mặt trắng bệch, rượu đều sắp bị dọa tỉnh, nhưng cũng không nói lời khuyên giải. Bàn khác cũng chú ý tới động tĩnh, xem náo nhiệt cũng không ít, không biết ai trong đám người nói thảm một câu: “Mẹ kiếp chó cậy thế chủ, cường phủng bị trời phạt.”

Phương Hữu lập tức nổ.

Hắn chưa từng bị người ngay mặt chửi như vậy, uống tới chệnh choáng say chỉ nghe thấy âm thanh là phía

Lâm Chu Độ truyền đến, chỉ vào Lâm Chu Độ mắng: “Anh xin lỗi tôi!”

Lâm Chu Độ nhất thời cảm thấy không có ý nghĩa, đây là thằng ngốc ngay cả người cũng không phân biệt rõ, mình vậy mà cũng hăng hái, đối cứng với người như vậy.

Phương Hữu còn đang nổi cơn tam bành: “Anh dựa vào cái gì nói tôi như vậy!”

Lâm Chu Độ quả thực say, cậu còn chưa nghĩ được làm thế nào như mong muốn của Phương Hữu, thật sự chửi đồ ngu này, Phương Hữu cầm cái đĩa bên tay lên ném tới.

Cậu đương nhiên sẽ né, chỉ là né xong nghe thấy một tiếng kêu đau, vốn tưởng là mình tránh né khiến người phía sau bị thương, nhưng ý thức được là âm thanh từ trước mặt truyền đến. Ngẩng đầu nhìn thấy Phương Hữu bụm mặt.

Thằng cha này uống nhiều quá sức lực không đủ, cái đĩa sứ chưa bay tới trước mặt Lâm Chu Độ đã rơi, mảnh nhỏ vung ra, mọi người đều tránh, chỉ Phương Hữu không động đậy, hần hùng hổ đứng ở đó, mảnh nhỏ đâm vào mặt hắn.

Lâm Chu Độ cảm thấy, loại thời khắc cười ra tiếng này, cũng không phải là lỗi của mình.

Phương Hữu ủy khuất đại phát, quay về có lẽ khóc suốt suốt tố cáo với cha mẹ. Hôm sau đã nhìn thấy tin độc quyền, “Người biết chuyện tiết lộ” tiểu nhân vô sỉ hèn hạ Lâm Chu Độ gây bạo lực, khiến người mới Phương Hữu hủy dung.

Nhìn Phương Hữu ở phim trường lúc ẩn lúc hiện dưỡng thương cùng với miếng dán trên mặt hắn, Lâm Chu Độ cảm giác mình cực kỳ trâu bò. Cậu biết mình có phiền toái, chút độ hảo cảm đại chúng vừa tích góp được bị phủ lên một lớp màn che mặt, còn có tin đồn tới tấp nói cha mẹ Phương Hữu buông lời muốn phong sát cậu. Lâm Chu Độ cảm thấy, có thể ngày nào đó tổ phim sẽ bảo cậu đừng quay nữa rút về hay không.

Phương Hữu lại ở trước mặt Lâm Chu Độ giơ gương soi vết sẹo một đêm, Lâm Chu Độ không nhịn được: “Cậu nhìn thêm hai cái đi, không nhìn nữa vết thương này sẽ khỏi.”

Phương Hữu rốt cục phát hiện Lâm Chu Độ không có chút lòng hối cải nào: “Tôi đã cho anh cơ hội! Anh được cho mặt mũi còn không biết xấu hổ, ngày mai bước đi cẩn thận có người tháo hai chân anh!”

Mẹ kiếp, rõ ràng là uy hiếp hàng thật giá thật, lại bị Phương Hữu nói giống như lời kịch Young and Dangerous thế kỷ trước. Lâm Chu Độ đành phải quay về nghỉ ngơi, quý trọng một đêm cuối cùng mình làm người khỏe mạnh.

Đêm cuối cùng, cậu nhận được điện thoại của Tạ Thành Văn.

Tạ Thành Văn trái chờ phải chờ, cũng không đợi được điện thoại xin giúp đỡ của Lâm Chu Độ, hắn đành phải tự mình gọi tới: “Cần tôi tới không?”

Lâm Chu Độ dường như không tìm được lý do cự tuyệt.

Tạ Thành Văn nếu như tới đây, cơ hồ chính là nói với mọi người quan hệ của bọn họ. Thậm chí không cần cố ý đi làm cái gì, cũng có thể thay đổi cục diện của Lâm Chu Độ. Phương Hữu là một nhị hóa được nuông chiều từ bé, người ở sau lưng hắn thì không phải, tháo chân hay không không biết, để cậu cút khỏi giới giải trí vẫn là rất dễ dàng. Lâm Chu Độ lật lật mạng xã hội, đã có ảnh hiện trường mơ hồ, cũng không biết làm sao chụp được vết thương chói mắt trên mặt Phương Hữu chỉ trích Lâm Chu Độ bạo lực, nói ôn nhu tri kỷ của cậu ở trên chương trình toàn là diễn trò - nửa câu sau ngược lại không sai.

Nếu như Tạ Thành Văn xuất hiện, ít nhất phía Phương Hữu sẽ không kiêu ngạo như vậy, huống chi đây là Tạ Thành Văn chủ động đề xuất, đây không phải Lâm Chu Độ yêu cầu.

Lâm Chu Độ nói: “Không cần, không có chuyện gì lớn.”

Tạ Thành Văn trầm mặc một hồi, nói, vậy cậu ngủ sớm chút.

Lâm Chu Độ tâm nói giờ còn có thể ngủ, ngày mai tôi chính là liệt nửa người. Nhưng lúc nằm xuống, lại ngoài ý muốn ngủ rất an ổn. Trong mơ Tạ Thành Văn còn tới đây, điên cuồng nhấn chuông cửa bảo Lâm Chu Độ nhanh mở cửa, hắn tới thực hiện sứ mệnh thần thánh làm kim chủ của mình.

Sau đó Lâm Chu Độ phát hiện, Tạ Thành Văn thật sự đang điên cuồng nhấn chuông cửa, quấy nhiễu người tỉnh mộng.

Cậu mặc đồ ngủ, cách một cánh cửa, nhìn tin nhắn Tạ Thành Văn gửi tới: *Mở cửa.*

Nếu như dũng khí có thể chọc Phương Hữu gần chết kia của Lâm Chu Độ tiếp tục tới giờ khắc này, cậu sẽ nói với Tạ Thành Văn: *Hỏi hay không anh cũng sẽ tới, vậy anh con mẹ nó còn hỏi cái rắm ấy.*

Cậu ở trong ảo giác của mình nghĩ xong, rốt cục mở cửa.

14. Chương 14

Edit + Beta: Vịt

Tạ Thành Văn khiến Lâm Chu Độ rất bất ngờ.

Hắn giống như là cải trang một phen tới đây, dù sao Lâm Chu Độ chưa từng thấy hắn mặc sweater đeo kính râm khẩu trang. Tạ Thành Văn nói: “Tôi tới thăm cậu chút.”

Lâm Chu Độ có chút sững sờ, ngưng ngừng nói: “À.”

Cậu nghĩ, có phải nên nói cái gì biểu thị cảm ơn của mình hay không, hoặc là hỏi Tạ Thành Văn có phải đang lo lắng cậu hay không. Nhưng lại lộ vẻ rất dư thừa, hơn nữa lúc này Lâm Chu Độ cái gì cũng không muốn nói, cậu thậm chí không muốn đi ra ngoài quay phim.

Cậu từ trong vali lục ra cho Tạ Thành Văn bánh quy và nước làm điểm tâm, Tạ Thành Văn cầm tới, hỏi cậu còn đi quay phim không. Lâm Chu Độ nói lập tức đi, lại hỏi Tạ Thành Văn vậy còn anh.

Tạ Thành Văn nói, tôi chờ cậu.

Gian phòng này cũng không lớn, cũng không có phương tiện giải trí nào, nếu quả thật muốn đợi 1 ngày, đó là khá nhàm chán. Lâm Chu Độ cũng không biết Tạ Thành Văn tại sao lại muốn tới, cũng không biết Tạ Thành Văn tại sao muốn đợi. Còn là không nói với bất kỳ ai, lúc trời vừa sáng tới đây.

Lúc chạy đi leo giường Tạ Thành Văn, Lâm Chu Độ đương nhiên từng nghĩ, tại sao mình sẽ làm như vậy. Dường như luôn cần một cơ hội, mới có thể cho ra một lý do để thuyết phục bản thân. Có thể là người khác càng thêm xem thường, có thể lần lượt nhìn cơ hội lướt qua, có thể là không chịu nổi tịch mịch lâu dài, những thứ này đều có thể là lý do. Cũng có khả năng, mỗi người đều có cơ hội rơi xuống, tỷ như không còn sa vào sợ hãi không biết nữa. Lâm Chu Độ từng lần nghĩ, nghĩ mình có lẽ sẽ hối hận.

Nhưng nhìn Tạ Thành Văn, cậu đột nhiên cảm thấy.

Cứ như vậy đi.

Có lẽ làm người trưởng thành, không nên nghĩ quá nhiều. Nếu như đây là phương thức Tạ Thành Văn đối đãi tình nhân, không cần bất kỳ so sánh này, Lâm Chu Độ cũng biết Tạ Thành Văn đủ tiêu chuẩn.

Hắn tôn trọng suy nghĩ của Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ không muốn để hắn ra ngoài hộ giá hộ tống, hắn cũng không giống trông khua chiêng xuất hiện, nhưng hắn vẫn muốn ngàn dặm xa xôi chạy đến, bởi vì muốn xác nhận Lâm Chu Độ ổn không.....

Nếu như đây là phương thức đối với người yêu của hắn.....

Lâm Chu Độ vỗ vỗ đầu, tới phòng rửa tay xối mặt, trở nên thanh tỉnh chút, nên đi quay phim rồi.

Phương Hữu tựa hồ giận không nhẹ, cả ngày cũng không nói chuyện với Lâm Chu Độ, nhu cầu của hắn là Trần Cảnh Tồn ngoài ngàn dặm dùng điện thoại để nói với Lâm Chu Độ.

Nói trắng ra chỉ là nói xin lỗi, muốn ngay mặt nói xin lỗi, trên weibo nói xin lỗi, thành tâm thành ý nói xin lỗi. Cơm hộp hôm nay của tổ phim khó ăn tới tầm cao mới, Lâm Chu Độ một bên nhận điện thoại của Trần Cảnh Tồn, một bên bị rau xanh kỳ lạ trong hộp cơm làm buồn nôn khẩu vị. Trần Cảnh Tồn nói: “Cậu cũng không nhất định phải đáp ứng, dù sao Tạ tổng.....”

“Tôi đáp ứng.” Lâm Chu Độ cắn một miếng rau cải thìa ngọt, “Nói xin lỗi mà, đừng phiền phức như vậy.”

Lâm Chu Độ hôm nay tỉnh táo không ít, cậu cảm thấy đổi lại trước kia, mình cũng sẽ không đi lên xung đột với người như Phương Hữu, cậu sợ dĩ trở nên ăn no rồi việc như vậy, truy cứu nguyên nhân, có lẽ, khả năng, đại khái, hẳn là, có nhân tố Tạ Thành Văn. Tạ Thành Văn cái gì cũng không làm, vẫn như cũ ảnh hưởng cậu, làm cho mình giống như một gian phi ý vào sủng mà kiêu. Nếu thật sự gây chuyện còn dễ cho Tạ Thành Văn tới thu dọn, vậy quả thực tội thêm một bậc biến thành yêu phi.

(“phi” ở đây là phi tần)

Thôi vậy, không so đo với tên gốc, Lâm Chu Độ nghĩ, trở về tìm Phương Hữu nói xin lỗi.

Nếu như không có tạt qua phòng mình trước, kế hoạch này vốn có thể thuận lợi áp dụng.

Cách cửa cũng có thể nghe thấy gào thét bên trong, không hiểu kỳ thật sự rất khó, Lâm Chu Độ cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy Tạ Thành Văn dùng âm lượng này nói chuyện. Mở cửa phòng mình ra nghĩ thế nào cũng không phải sai, Lâm Chu Độ động tác vô cùng nhẹ mà mở cửa, Tạ Thành Văn đưa lưng về phía cậu gọi điện thoại, không có phát hiện Lâm Chu Độ: “Tôi cái con mẹ nó nói xin lỗi, Trần Cảnh Tồn cậu chỉ có chút năng lực này?! Đừng làm người đại diện nữa cậu đi ăn mày đi. Xã hội đen cái quỷ, marketing cậu cũng tin, sao cậu không điều tra thêm quốc tịch, xã hội đen Malaysia cũng tới tổ về ta đây, có phải ngày mai bọn còn đồ Indonesia cũng muốn tới thu phí bảo vệ hay không hả. Lâm Chu Độ đáp ứng cũng không được! Cậu ấy không thể nào nói xin lỗi, cậu sao lại gọi điện thoại cho cậu ấy trước, Trần Cảnh Tồn con mẹ cậu.....”

Lâm Chu Độ quyết định đóng cửa thật nhanh, đưa lưng về phía cửa phòng cậu cảm thấy nhịp tim đang tăng.

Nhưng đầu óc giống như một thùng keo dính, làm sao cũng không rõ. Qua một lúc lâu, Lâm Chu Độ cũng chỉ cho ra một kết luận.

Hóa ra Tạ Thành Văn cũng không có tố chất như vậy, kỳ thực rất xứng với cậu.

15. Chương 15

Edit + Beta: Vịt

Tạ Thành Văn sẽ không để cho cậu đi nói xin lỗi, Lâm Chu Độ đương nhiên biết. Nhưng Tạ Thành Văn không muốn cậu nói xin lỗi, Lâm Chu Độ liền đổi chủ ý một chút, không phiền toái, chỉ là phải hơi tăng thêm một chút chi phí, cậu tới siêu thị dưới lầu, mua một chai bia, mới đi gõ cửa Phương Hữu.

Phương Hữu lúc trước nhận được câu trả lời khẳng định, đang chờ ở phòng, vừa nghe thấy chuông cửa liên tục vui vẻ tới mở cửa, không ngoài dự tính nhìn thấy Lâm Chu Độ, trong lòng sướng tới tắc nghẽn, còn muốn bày ra tư thế: “Có gì muốn làm?”

Lâm Chu Độ kéo cửa, nhìn tay nắm cửa rất chắc chắn, liền đập nát một nửa chai bia.

Vừa quay đầu nhìn, Phương Hữu đã hoa dung thất sắc: “Cậu làm gì?!”

“Tôi tới nói xin lỗi á.” Lâm Chu Độ đi tới, “Không phải nói tôi hủy dung cậu hả, tôi trước tiên hủy dung rồi nói xin lỗi, rất bình thường nhĩ.”

Phương Hữu không muốn xin lỗi như vậy: “Cậu cách tôi xa chút!”

“Đừng lộn xộn mà.” Chỗ chai bia nứt ra đã chống cằm Phương Hữu, “Hủy dung thì thôi, cắt yết hầu sẽ không tốt nhĩ.”

Cả người Phương Hữu đều run rẩy: “Cậu đây là phạm pháp.”

Lâm Chu Độ không sao cả: “Tôi biết mà, mấy hôm trước trên bàn rượu gây lộn ngộ thương, đây không phải bản thảo tin tức của cậu viết như vậy sao. Sao cậu nói pháp luật như vậy? Đã nói tháo chân mà Đại thiếu gia.”

“Tôi sai rồi.” Đầu óc Phương Hữu rất cực tingle, “Tôi xin lỗi.”

“Đừng mà.” Lâm Chu Độ vẫn là đáng vẻ vô lại, “Tôi đều nói rồi, tôi nói xin lỗi, tôi nói xin lỗi.”

“Tôi nói xin lỗi!” Cổ họng Phương Hữu đã khàn, từ trong cổ họng xé ra âm thanh, “Tôi xin lỗi cậu!”

Chai rượu thu lại, Lâm Chu Độ nửa ngồi xuống, quan sát cổ Phương Hữu, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Cậu tìm cái chổi, trút hết rác vào túi đen, thu dọn xong mới nhìn về phía Phương Hữu. Phương Hữu đáng vẻ kinh hồn bất định, trên mặt loáng thoáng có nước mắt. Lâm Chu Độ cười áy náy với Phương Hữu một tiếng: “Xấu hổ quá, xã hội đen các cậu, chưa từng gặp loại tiểu lưu manh như tôi.”

Trong ngữ khí của cậu có chút ý tứ an ủi: “Nhanh đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đối diện với tôi đây.”

Liên mở cửa rồi đi.

Đợi đến lúc Lâm Chu Độ quàng túi về phòng, Tạ Thành Văn đã đợi rất lâu.

Lâm Chu Độ vào cửa liền thành thật khai báo: “Tôi nghe thấy anh gọi điện thoại rồi.”

Tạ Thành Văn ăn đồ ăn ngoài Lâm Chu Độ mang về cho hắn: “Tôi chửi rất nhiều lời thô tục.”

“Đúng vậy.” Lâm Chu Độ nói, “Chỉ cần không nói trước mặt Tạ Kỳ là được.”

“Tôi không có.” Tạ Thành Văn nhớ tới đứa nhỏ kia lại có chút nhức đầu, “Nó hiện giờ còn học được chửi người bằng tiếng nước ngoài, không phải tôi dạy.”

Lâm Chu Độ cảm thấy rất buồn cười, cậu đột nhiên muốn gọi Tạ Thành Văn một cái. Nhưng lại cứ nhen lại, gọi “Tạ tiên sinh” hoặc là “Tạ tổng” đều quá mức xa lạ, gọi “Thành Văn”? Cậu bị suy nghĩ này của mình buồn nôn tới run lên.

“Tạ Thành Văn.” Lâm Chu Độ không biết gọi kim chủ như nào, có thể khiến người ta tức giận hay không, “Tôi hiểu, tôi sẽ không nói xin lỗi với Phương Hữu.”

Tạ Thành Văn nhận được hứa hẹn này, thoát nhìn nhưng không có dáng vẻ quá cảm động: “Tôi biết, hắn đã nói xin lỗi.”

Lúc Lâm Chu Độ đi ra ngoài còn không kịp nhìn điện thoại, Phương Hữu đã gấp rút bảo vệ tính mạng, công khai đăng weibo, tỏ vẻ tất cả đều là một trận hiểu lầm, mình không cần thận dụng phải tiền bối ở đó nói xin lỗi, Lâm Chu Độ là người tốt tuyệt đối không đánh hắn, bị thương lại càng là chuyện giả dối hư ảo.

Đáng tiếc bọn họ cũng không tính là nổi tiếng, hot search cũng chỉ xếp thứ 10. Chuyện cứ như vậy giải quyết, Lâm Chu Độ chợt cảm thấy có chút không thú vị. Tạ Thành Văn ăn cơm xong cũng muốn đi, Lâm Chu Độ không muốn tiễn hắn, nhìn Tạ Thành Văn sắp đi ra ngoài, Lâm Chu Độ xa xa ngồi trên sofa nói: “Anh mặc bộ này rất đẹp.”

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cậu thậm chí nói lời trước kia sẽ cảm thấy mạo phạm Tạ Thành Văn, “Rất lộ vẻ trẻ tuổi.”

Tạ Thành Văn nhưng ngay cả lời kịch cũng không sửa, vẫn nói như cũ, cậu yên tâm quay phim.

Chờ tới lúc cửa triệt để đóng lại, Lâm Chu Độ mới phát hiện mình run không tốt hơn Phương Hữu 10 phút trước là mấy.

Cũng chỉ có trí thông minh của Phương Hữu mới sẽ tin, diễn viên cùng tổ phim có thể ở trong khách sạn người đến người đi hành hung. Phương Hữu không để ý tới Lâm Chu Độ ra vào đều cất giấu chai rượu, tránh giám sát, cũng không ý thức được lúc cổ bị chặn, bàn tay Lâm Chu Độ một mực chắn chỗ nứt, phòng ngừa thật sự ngoài ý muốn làm Phương Hữu bị thương. Lâm Chu Độ ngồi, mở tay vẫn luôn không lộ ra ra, mảnh vỡ đâm vào không ít, máu chảy cũng không phải nhiều, chỉ là đau vụn vặt có chút khó chịu.

Lâm Chu Độ nghĩ, mình, hoặc là Tạ Thành Văn, thật sự tự tìm phiền toái.

16. Chương 16

Edit + Beta: Vịt

Chờ Lâm Chu Độ quay xong phần diễn của mình, mùa đã từ xuân chuyển sang hè. Phương Hữu mấy hôm nay trở nên ngoan không ít, không hề tìm phiền phức với ai nữa. Cái gọi là vết thương ở trên mặt kia rất nhanh đã khỏi, không có tổn hại tướng mạo hấn, chỉ là đôi khi Lâm Chu Độ ở phim trường phát hiện ánh mắt Phương Hữu nhìn cậu, hiểu vết thương tâm hồn trẻ thơ của người này khả năng rất lâu cũng sẽ không khỏi, nơi đó đã bị Lâm Chu Độ hung hăng cắt một dao.

Lúc không có cảnh quay, Lâm Chu Độ đi ra ngoài quay xong chương trình giải trí, còn lên mấy tờ tạp chí, cùng với bìa số đặc biệt. Nhiếp ảnh gia khen cậu rất biết chụp ảnh cứng (*), vừa tới đã có thể lập tức vào trạng thái, hơn nữa chụp thể nào cũng không tục. Dường như thật sự không phải đang khách sáo, lúc kết thúc công việc, nhiếp ảnh gia còn add Wechat lưu số điện thoại, nói sau này muốn chụp ảnh tuyên truyền có thể tìm hấn.

(() ảnh cứng: chỉ những tấm ảnh được in ra như ảnh bìa tạp chí, ảnh thẻ... Còn ảnh đăng trên mạng thì gọi là ảnh mềm)*

Lâm Chu Độ để cho Hiểu Văn lưu lại cách thức liên lạc, lại nói cảm ơn với nhiếp ảnh gia. Nhiếp ảnh gia lại dửng dưng về không quá muốn đi, nhấn nhó một lát mới nói: “Kỳ thực tôi là fan của cậu, lúc trước xem chương trình giải trí đi bổ sung rất nhiều phim điện ảnh của cậu, có thể ký tên cho tôi chứ?”

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hoàn toàn có thể, đương nhiên có thể, Lâm Chu Độ ký tên còn tặng kèm ảnh, cũng không biết Hiểu Văn lên chuẩn bị lúc nào. Chờ nhiếp ảnh gia rời đi, Lâm Chu Độ một mình nghĩ tới cái câu “Bổ sung rất nhiều phim điện ảnh của cậu” kia.

Cuộc sống trước kia, khả năng cũng không tính là lãng phí vô ích.

Nhận được tin tức, là Tạ Thành Văn đang hỏi chuyến bay về của cậu. Lâm Chu Độ gửi số chuyến bay tới, lại bổ sung một câu: “Tôi tự tới.”

Cậu sợ Tạ Thành Văn đến sân bay đón cậu, nhưng lời này không thể nói rõ. Nếu như Tạ Thành Văn muốn đến, có thể sẽ cảm thấy bị Lâm Chu Độ ghét bỏ; nếu như Tạ Thành Văn cũng không muốn đến đón cậu, chẳng qua là tùy tiện hoãn thời gian chuyến bay, kết quả Lâm Chu Độ nói anh không cần tới, càng lộ vẻ tự cho là đúng, cho 3 phần màu đã muốn mở phương nhuộm. Cuối cùng Lâm Chu Độ nói, tôi tự tới.

Tạ Thành Văn nói, chờ cậu.

Từ bắt đầu tới nay, làm sao Tạ Thành Văn luôn là chờ cậu. Lâm Chu Độ nghĩ, sau đó nào bỏ một chút hình ảnh cô đơn phòng trống của Tạ Thành Văn, tự mình bật cười.

Hiếu Văn cũng không nhiều lời, nhìn thấy Lâm Chu Độ tâm tình vui vẻ như vậy, cũng nhin không được hỏi: “Nghỉ vui như vậy?”

Lâm Chu Độ nói, chắc là vậy.

Hiếu Văn là trợ lý tri kỷ, sau lần đó, quả nhiên đều mua cho Lâm Chu Độ vé máy bay khoang hạng nhất. Cô nói với Lâm Chu Độ anh càng ngày càng hot, anh xem bên ngoài phòng chờ máy bay còn có người chụp anh, Lâm Chu Độ nói, tôi cũng cảm thấy tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt.

Vé khoang hạng nhất rất nhanh liền trả lại.

Trên đường Lâm Chu Độ về quê, gọi điện thoại cho Tạ Thành Văn, nói mẹ cậu ngã, hiện tại vào bệnh viện, tình huống có chút nguy hiểm.

“Không biết lúc nào có thể về.” Lâm Chu Độ nói.

“Sẽ không sao đâu.” Tạ Thành Văn nói, “Chăm sóc bà ấy cẩn thận.”

Lâm Chu Độ cúp điện thoại, ở trong bệnh viện mấy ngày. Mẹ cuối cùng vẫn là không cấp cứu được, chờ hoả táng an táng xong, đã lại qua thời gian dài.

Tạ Thành Văn chưa từng hỏi, Lâm Chu Độ cũng không có không gọi điện thoại với Tạ Thành Văn. Lúc trở về, ở trên máy bay Lâm Chu Độ bắt đầu nghĩ, nên về nhà mình, hay là chỗ Tạ Thành Văn.

Cuối cùng gọi xe, cậu vẫn nhập vào địa chỉ nhà Tạ Thành Văn, nhà mình quá lâu không ở, e rằng đã rơi xuống lớp bụi dày, tới chỗ Tạ Thành Văn khá bất tiện.

Huống chi, cậu đã đáp ứng Tạ Thành Văn. Ở sân bay mấy ngày trước, cậu nói với Tạ Thành Văn, tôi sẽ tới. Cậu sau đó nhớ tới lúc gửi tin nhắn với Tạ Thành Văn, đã chậm trễ rất lâu, không biết Tạ Thành Văn, có một mực ở nhà chờ hay không.

Đến thì đến rồi, Lâm Chu Độ kéo vali đứng ở cửa, lại không tìm được chìa khóa. Ngược lại có thể nhập mật mã, nhưng Tạ Thành Văn cho chìa khóa, chưa từng cho mật mã, Lâm Chu Độ cũng không chủ động hỏi. Lâm Chu Độ nghĩ, mình có phải nên yên lặng mà rút đi.

“Về rồi hả?” Sau lưng truyền đến âm thanh, Lâm Chu Độ quay đầu lại, là Tạ Kỳ, “Chú không biết mật mã?”

Lâm Chu Độ lắc đầu.

Tạ Kỳ đi lên trước, chuẩn bị nhập mật mã, Lâm Chu Độ tự giác quay mặt đi không nhìn, Tạ Kỳ nhưng không vui: “Chú nhớ đấy, miễn sau này tới còn phải mang theo chìa khóa.”

Nhóc cũng không quan tâm Lâm Chu Độ rốt cuộc có nhìn hay không, một bên nhập một bên nói ra, mật mã không dài, bốn con số, Tạ Kỳ đọc một lần, hỏi Lâm Chu Độ: “Nhớ rồi chứ?”

“Ừ.” Lâm Chu Độ vặn mở cửa, trước một bước xách hành lý đi vào, Tạ Kỳ đi phía sau, không nhìn thấy biểu tình của cậu.

Sao có thể không nhớ được. Lâm Chu Độ nghĩ.

Dãy số kia, là sinh nhật của mình.

17. Chương 17

Edit + Beta: Vịt

Lâm Chu Độ hỏi: “Cháu không phải tới lớp sở thích sao?”

Tạ Kỳ rót cho mình chén nước chanh đang uống, nghe có chút nghi ngờ: “Tới lớp sở thích cái gì, cháu đi ra ngoài du lịch với bạn. Thật vất vả được nghỉ, mới không muốn ngày nào cũng ở nhà nhìn ba cháu.”

Tạ Kỳ nói: “Cháu cho tới bây giờ chưa từng tới lớp sở thích, bởi vì cháu thông minh.”

Lâm Chu Độ cảm thấy giờ phút này Tạ Thành Văn còn chưa tới nhà có chút bi thảm. Suy nghĩ một chút còn định ở trước mặt nhóc bảo trì uy nghiêm gia trưởng của Tạ Thành Văn, cứ như vậy bị Tạ Kỳ vô tình vạch trần, dường như chỉ số bi thảm lại bão táp một đồng lớn.

Tạ Kỳ du lịch trở về, ném vali vào trong phòng, lại nhìn nhìn thời gian, nói tạm biệt với Lâm Chu Độ:

“Cháu phải tới hội bạn học cấp 2 rồi, chú nói với ba cháu một tiếng, cháu buổi tối không về!”

Tạ Kỳ chạy cực kỳ nhanh, chỉ còn lại một mình Lâm Chu Độ. Lâm Chu Độ đi tắm rửa sạch sẽ, tắm xong đi ra ngoài, lại gọi đồ ăn ngoài cho mình, đang ăn đồ ăn ngoài, Tạ Thành Văn về.

Tạ Thành Văn dường như đã biết chuyện Lâm Chu Độ tới, cũng không có kinh ngạc. Hôm nay đồ ăn ngoài gọi mùi vị không tệ, Lâm Chu Độ thậm chí tìm bát, chia cho Tạ Thành Văn một nửa.

Tạ Thành Văn ngồi ở bên bàn, nghe Lâm Chu Độ bình tĩnh kể với hắn, mẹ qua đời, tổ chức tang lễ, hỏa táng xong lại chọn hũ tro cốt, tìm nghĩa địa chỗ nào an táng..... Lúc Lâm Chu Độ kể, Tạ Thành Văn vẫn luôn nhìn mặt cậu, không chút nghi ngờ nào, tràn đầy mệt mỏi rõ ràng. Nhưng ở bên ngoài, bình tĩnh tới không chút gợn sóng nào, giống như giấy vụn vo nát, giống như con suối đã khô cạn.

Trên đường về, Tạ Thành Văn nghĩ phải an ủi Lâm Chu Độ thế nào, hắn không am hiểu những thứ này lắm. Nhưng dường như không cần thiết, từ bên ngoài nhìn, Lâm Chu Độ đã xử lý tốt tất cả tâm tình, chờ bổ sung giấc ngủ, cậu lập tức có thể bắt đầu làm việc.

Lâm Chu Độ quả nhiên rất nhanh đã buồn ngủ, chờ lúc Tạ Thành Văn vào phòng ngủ, cậu thậm chí đã ngủ được một lượt, nghe thấy động tĩnh mơ mơ màng màng mà mở mắt. Cảm nhận được Tạ Thành Văn ở bên kia giường, cậu theo thói quen mà nhào tới, ôm cổ Tạ Thành Văn. Cậu giống như cún con, Tạ Thành Văn nghĩ, từng chút từng chút mà cọ, giống như đang lấy nhiễm hơi thở. Hôm nay thời tiết không phải quá nóng cũng không phải quá lạnh, trong phòng ngủ chỉ có mùi đàn hương mà Tạ Thành Văn vừa đốt, ánh đèn cũng rất vừa, không chói mắt cũng không u ám. Tạ Thành Văn nghĩ, tất cả đều rất tốt, nhất là người bên cạnh.

Không tốt chính là, Tạ Thành Văn rất nhanh phát hiện tay Lâm Chu Độ sờ về phía nơi nào đó.

Cái này không đúng lắm, Tạ Thành Văn có chút nhức đầu, thừa dịp mình còn lý trí ngăn cản Lâm Chu Độ.

Lâm Chu Độ bị hắn cản lại, mê hoặc mà tỉnh táo lại, ngửa đầu nhìn hắn, từ góc độ này nhìn, ánh mắt cậu càng xinh đẹp: “Anh có muốn không?”

Đây không phải vấn đề có muốn hay không. Tạ Thành Văn không biết mở miệng thế nào.

“Cậu nên nghỉ ngơi.” Tạ Thành Văn nói, “Cậu mệt mỏi rồi.”

Lâm Chu Độ đột nhiên cười với Tạ Thành Văn.

“Anh có phải cảm thấy tôi không bình thường hay không?” Lâm Chu Độ hỏi, “Cần tôi khóc sao?”

Đương nhiên không cần. Tạ Thành Văn ở trong lòng nói.

Hắn đương nhiên biết, không có bất kỳ ai có thể hoàn toàn ở trước mặt người khác biểu đạt tình cảm của mình. Lâm Chu Độ cũng không có nghĩa vụ này để phối hợp. Nhưng Tạ Thành Văn luôn nghĩ, Lâm Chu Độ ở chỗ hắn có thể thả lỏng chút. Vốn tưởng rất đơn giản, bây giờ suy nghĩ một chút, dường như ngược lại là yêu cầu càng khó.

“Tôi có phải nên khóc một hồi hay không?” Lâm Chu Độ lại giống như rốt cục bị kích thích, kiên trì hỏi, “Tôi có phải ngày mai nên sưng mắt ra ngoài, mà không phải ở chỗ này không tìm không phối làm tình?”

Mắt Lâm Chu Độ dần dần trở nên đỏ, cũng không phải vì rơi lệ, ngược lại có mấy phần dữ tợn nghiêng rằng nghiêng lợi nhất định muốn chờ câu trả lời.

Tạ Thành Văn đành phải nói: “Cậu là chính cậu.”

Lâm Chu Độ rời đi.

Cậu thật sự ngày mai còn có công việc, thậm chí còn phải đi chuyến bay sớm. Tin tức người thân qua đời cũng được đưa tin phạm vi nhỏ, có lẽ ngày mai khóc sưng mắt xuất hiện, cũng thật là ý kiến hay.

Tạ Thành Văn cũng không ngủ được, hắn ngồi dậy, tới thư phòng. Tạ Thành Văn từ trong giá sách tìm ra một ổ cứng, kết nối máy tính, đó là backup mà lần trước hắn empty máy tính - toàn bộ backup một lần, đương nhiên cũng bao gồm trò chơi của Tạ Kỳ. Bất quá cần gì phải nói với Tạ Kỳ chứ.

Thứ muốn xem, Tạ Thành Văn kỳ thực nhớ rất rõ. Không chỉ nhớ file, còn nhớ tất cả nội dung. Chính là bởi vì nhớ quá rõ ràng, mới khiến cho Tạ Thành Văn nghi ngờ nhiều như vậy. Hắn thậm chí nghi ngờ mình có phải già rồi hay không, nhớ lắm rất nhiều chuyện.

Tạ Thành Văn mở video thứ nhất ra, hình ảnh là một thôn xóm hoang vu, MC nói, đây là quê của Lâm Chu Độ.

Câu chuyện bắt đầu từ đây, MC bắt đầu hồi tưởng, đứa nhỏ sinh ra không lâu, cha ngoài ý muốn qua đời; từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, đứa nhỏ ngâm trong ấm sắc thuốc mà lớn; người mẹ vất vả cần cù chăm sóc đứa nhỏ, chống đỡ cả nhà.

Đây chính là tất cả câu chuyện về Lâm Chu Độ lớn lên như thế nào.

Sau đó nói đến việc học của Lâm Chu Độ, phỏng vấn giáo viên chủ nhiệm của cậu, nói cậu thành tích rất tốt, thi đỗ cấp 2 trọng điểm trong huyện. Nhưng trong nhà không có tiền, mẹ nói nhất định phải để cho cậu đi học, Lâm Chu Độ lại hiểu chuyện mà thôi học.

Câu chuyện này bất kể từ góc độ nào nói, đều sẽ khiến người ta cảm động. Mẹ vuốt vòng tay trên cổ tay Lâm Chu Độ, bà nói: “Đây là tôi tới trong miêu đập đầu cầu xin, chỉ cần có thể bảo vệ bình an của nó.....” Những người khác đều khóc.

Tạ Thành Văn chưa từng đối với cái này có bất kỳ nghi ngờ gì, những cái này đều là dựa vào quá trình chân thực tra ra. Thành tích thi cấp 2 gần như điểm tối đa của Lâm Chu Độ không phải là giả, mẹ cậu một mình nuôi cậu lớn cũng không phải giả, cậu trần trọc mà đi làm kiếm sống, ở trong quảng cáo nhỏ được phát hiện càng không phải là giả. Hắn thậm chí từng kể cho Tạ Kỳ nghe, để cho Tạ Kỳ biết mình có bao nhiêu may mắn. Tạ Kỳ nói: “Tại sao tài khoản stream của con không leo lên nổi?”

Tạ Thành Văn bị ép đổi đề tài, thừa nhận hắn đang dùng tài khoản trò chơi của Tạ Kỳ chơi game.

Tạ Kỳ nói: “Ba xem xem, Lâm Chu Độ người ta 15 tuổi đã ra ngoài đi làm kiếm tiền, mà ba đã ba bốn mươi tuổi đầu rồi, lại bởi vì không biết lên mạng nạp giá trị, dùng tài khoản game của con!”

Câu chuyện docks lòng trước khi ngủ của Tạ Thành Văn hoàn toàn thất bại, ghét cay ghét đắng, suýt nữa tiến Tạ Kỳ vào trường nghiện internet.

Đây là Lâm Chu Độ mà Tạ Thành Văn biết, cho dù Lâm Chu Độ luôn ở trước mặt hắn nói hươu nói vượn, hắn cũng luôn cho rằng mình hiểu Lâm Chu Độ như thế nào. Hắn cho rằng dựa vào kỹ thuật internet và lòng tò mò, cùng với mỗi tuần đưa tới trước bàn làm việc của hắn lịch trình của Lâm Chu Độ, hắn đã phác họa được hình dáng Lâm Chu Độ.

Nhưng hiện tại Tạ Thành Văn biết, bề ngoài một câu chuyện, nhất định còn có một câu chuyện bên trong. Trong câu chuyện này, có thứ nhất định là giả. Về mẹ của cậu, về trưởng thành của cậu. Điểm giả dối kia xây dựng lên toàn bộ thế giới, giống như bức tường mà Truman (*) sờ tới kia.

(() các thím có thể xem thêm trong The Truman Show nhé. Chương trình này phát sóng năm 1998)*

Nhưng Tạ Thành Văn không biết là, Lâm Chu Độ có nguyện ý hay không, để cho Tạ Thành Văn tiến vào cái thế giới chân thực hơn kia.

18. Chương 18

Edit + Beta: Vịt

Bị gió lạnh bên ngoài biệt thự thổi, Lâm Chu Độ lập tức hối hận cậu tự dừng nổi cáu với Tạ Thành Văn.

Không bình thường không phải Tạ Thành Văn, cậu đương nhiên biết. Suy nghĩ của Tạ Thành Văn không có vấn đề, người ta không có trực tiếp hỏi sao cậu chết rồi mẹ vẫn làm chuyện không phát sinh, cũng đã rất khắc chế. Lâm Chu Độ thậm chí cảm thấy Tạ Thành Văn người này quan tâm tới không thể tin, tới cuối cùng cũng không có thống mạ Lâm Chu Độ phát điên vì cái gì.

Lâm Chu Độ sẽ có chút hối hận, không chỉ là bởi vì Tạ Thành Văn là ông chủ của cậu - Điểm này cũng

rất quan trọng, càng là bởi vì thái độ Tạ Thành Văn đối với cậu. Lúc ở chung với Tạ Thành Văn, thoải mái giống như ngâm nước nóng. Tạ Thành Văn đối với Lâm Chu Độ chưa từng có yêu cầu gì, lúc bọn họ ở cùng nhau, sẽ làm mấy chuyện rất bình thường, không đủ bá đạo tổng tài, cũng không đủ chim hoàng yến. Trong thời gian nhiều hơn, bọn họ cũng không phải làm tình, trong nhà Tạ Thành Văn có một phòng video, bọn họ sẽ ở trong đó xem phim. Có lúc Tạ Thành Văn hứng thú, còn sẽ cho cậu mấy từ mấy chốt, giống như giải đố, để cho Lâm Chu Độ ở trong sự cất giữ phong phú đó, tìm kiếm bộ phim hôm nay muốn phát. Lâm Chu Độ ban đầu sẽ rất khẩn trương, thậm chí sớm làm xong bài tập chờ Tạ Thành Văn hỏi cậu cảm nghĩ. Sau đó phát hiện không cần thiết, cậu thậm chí bắt đầu hưởng thụ thời khắc như vậy.

Phù Đồ những năm này cũng bắt đầu phát triển rạp chiếu phim. Tạ Thành Văn nói rạp chiếu phim không nên bị không gian thay thế, màn hình khổng lồ bại lộ từng chi tiết trên mặt diễn viên tới rõ ràng rãnh mạch, mà người dưới màn hình rơi lệ hoặc là cười to, ở mỗi bộ phim tuôn ra cảm xúc bất đồng. Ngoại trừ lần duy nhất ra ngoài xem phim kia, Tạ Thành Văn không đi cùng Lâm Chu Độ ra ngoài nữa, mà là ở trong nhà xem. Trong không gian nhỏ hơn, Lâm Chu Độ thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của người bên cạnh. Có khi bộ phim xem có một vài cảnh không thích hợp với trẻ em, đó là không khí rất tốt, trước khi nóng lên, bọn họ sẽ trao đổi vài nụ hôn.

Tạ Thành Văn đã đủ tốt, hẳn không có cái nghĩa vụ kia, đi hiểu hoạt động nội tâm Lâm Chu Độ, mấy cảm xúc ẻo lả lặp đi lặp lại kia.

Lâm Chu Độ nghĩ, nếu như tiếp theo, có cơ hội này nữa, cậu sẽ đầu đuôi, kể lại câu chuyện cho Tạ Thành Văn nghe. Cậu nguyện ý kể, bởi vì Tạ Thành Văn không hỏi.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nhưng cuộc sống phía sau, trở nên thật sự rất bận, sau khi chương trình giải trí phát sóng xong, nổi gót lại có bộ phim tồn hàng trước đó, chỉ là phim điện ảnh giá thành ít. Lúc ấy bởi vì giá thành ít, mới sẽ để cho cậu có tư cách làm nam 2. Vai diễn là nhân vật nhỏ, diễn viên cũng đều là nhân vật nhỏ, nhưng mà nhiệm vụ lại không nhẹ, phải học tiếng địa phương, phải ở WC tạm thời trong bãi đất hoang xếp hàng, trên lưng Lâm Chu Độ mọc sợi, đồ diễn cũng rất dày, chỉ có thể che. Lúc không có phần diễn của cậu, Lâm Chu Độ không tìm được hoạt động giải lao khác, chỉ có thể cùng cực nhàm chán mà nhìn mảnh đất hoang kia, đó cũng là một trong những cảnh chọn, cảnh diễn cuối cùng của Lâm Chu Độ, chính là ở trong bãi đất hoang chạy mãi, chạy tới lúc không thấy gì nữa.

Cậu vốn cho rằng lúc này lại là một bộ phim điện ảnh ngã giữa đường, nhưng thời cơ thích đáng, liền biến thành nấc thang nâng cao một bước. Hiện tại thời kì giáp hạt chiếu phim, tuyên truyền cũng không tốn nhiều tiền, lại có thể dựa vào dư luận trên mạng thẳng liên tục xô ngã phòng vé, cho điểm và phòng vé đều khiến người có chút kinh ngạc. Có người chú ý tới nam hai Lâm Chu Độ, kể vài ngày trước còn ở trên chương trình giải trí có ẩn tượng không tệ với cậu, không nghĩ tới là người an tâm quay phim, Trần Cảnh Tồn bên kia tự nhiên đuổi theo marketing. Ngoài điện ảnh, còn có vài phát ngôn, có video livestream, có phỏng vấn tạp chí, có kịch bản sau khi sàng lọc đưa tới, ở mỗi thành phố xa lạ hạ cánh lại cất cánh, ngoại trừ khoang hạng nhất còn có lối đi VIP, để tránh thoát đám người vây quanh khiến bảo an sân bay bất mãn.

Hoạt động hôm nay tới rất nhiều người, có loại người nhàn tạp, cũng có nhân vật có ảnh hưởng lớn trong giới, lúc thăm dò Lâm Chu Độ đã chú ý tới. Cậu vội vàng muốn vào sân, nhưng MC lôi kéo cậu tán gẫu không thôi, nhiếp ảnh gia đều bảo cậu nhìn ống kính chụp hình, lại muốn ký tên lưu niệm. Đi hết một hồi

thủ tục này, người mà Lâm Chu Độ muốn tìm sớm đã đi thật xa.

Cậu vẫn không chịu từ bỏ, ở hàng trước ngồi vào vị trí đã định, cũng không xem tiếp biểu diễn, thỉnh thoảng nhìn quanh phía sau. Cậu hỏi người bên cạnh: “Cô có nhìn thấy Khâu đạo ở đâu không?”

Người bên cạnh, cũng chính là Thiệu Tinh Hà kinh ngạc: “Sao lại là cậu?”

Lâm Chu Độ rất cặn lời: “Cũng không phải tôi sắp xếp.”

Thiệu Tinh Hà nói: “Trâu bò mà, cậu đều ngồi cùng hàng với tôi rồi, còn ở *** má ở chính giữa hơn tôi!”

Lâm Chu Độ đã ý thức được tích cực với loại người như Thiệu Tinh Hà không có ý nghĩa: “Con gái không nên nói lại loại từ này, không văn minh.”

Thiệu Tinh Hà xì mũi coi thường: “Cậu giả bộ cái gì? Cái này còn tính là thô tục?”

Lâm Chu Độ: “Cô có thể trả lời vấn đề của tôi không, cô nhìn thấy Khâu đạo chứ?”

Thiệu Tinh Hà chỉ tới một hướng: “Chỗ đó. Đệt, vừa nãy có thằng ngu giẫm chân tôi.....”

19. Chương 19

Edit + Beta: Vịt

MC trên sân khấu đã bắt đầu nói chuyện, Lâm Chu Độ nghĩ, chờ lúc nghỉ ngơi sẽ đi qua tìm đạo diễn Khưu Văn Lễ. Trong thời gian đợi, trải nghiệm ngồi bên cạnh Thiệu Tinh Hà khiến Lâm Chu Độ cảm thấy, Thiệu Tinh Hà có thể ở giới giải trí, hoặc là nói, có thể ở trong cuộc sống may mắn sống sót, đủ nói rõ Trung Quốc là xã hội pháp trị.

Chủ đề của Thiệu Tinh Hà đã tiến triển đến: “Cậu có phải thật sự cùng Tạ tổng có..... Không rõ ràng?”

Lâm Chu Độ nghe được ra, Thiệu Tinh Hà do dự một chút, cái từ này, vậy mà còn là kết quả cô nàng đã dẫn đo. Song hiệu quả không ra sao, thậm chí còn không bằng trực tiếp hỏi có phải có một chân hay không. Nhưng mà lại mèo mù vớ phải chuột chết, Lâm Chu Độ cảm thấy từ này lại cực kỳ chuẩn xác, đích xác là không rõ ràng.

Cậu liếc thấy Khưu Văn Lễ hình như muốn đi, thừa dịp ông kính không đối diện cậu, biểu diễn cũng sắp kết thúc, lặng lẽ đứng lên đi về phía bên kia. Trước khi đi cậu nhẹ giọng nói với Thiệu Tinh Hà: “Tôi rất

mong chờ ngày nào đó hợp tác với cô.”

Lâm Chu Độ chưa bao giờ xem phim của Thiệu Tinh Hà, chỉ là thỉnh thoảng nghe qua cái tên này, nhưng những lời này không phải là nịnh hót, mà là một loại trực giác: *Kiểu nói chuyện và EQ như Thiệu Tinh Hà, có thể hot, chỉ có giải thích về kỹ thuật diễn vô cùng tốt.*

Cậu rất cục nhìn thấy Khuê Văn Lễ.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Khuê Văn Lễ ở trong hành lang hút thuốc lá, hành lang rất tối, chỉ nhìn thấy đốm lửa lóe lên. Lâm Chu Độ muốn mở miệng, nhưng lại nghẹn lại. Cậu căn bản không nghĩ được muốn nói gì, chẳng lẽ tới bày tỏ sùng bái một phen, người ta sẽ cho cậu vai diễn sao. Có lẽ nên hỏi Khuê Văn Lễ, phim điện ảnh mới của hắn thiếu xác chết hay không.

Đêm nay có chút lạnh, gió thổi qua, Lâm Chu Độ rụt cổ lại, chuẩn bị đi về. Thuốc của Khuê Văn Lễ cũng hút xong, hắn ổn định, nhìn vài giây mới mở miệng: “Cậu là kia..... Lâm Chu Độ?”

Khuê Văn Lễ biết cậu. Trong không khí lạnh như thế, Lâm Chu Độ nhưng cảm thấy tim phổi cũng muốn thiêu cháy: “Đúng vậy.”

“Tôi từng xem show thực tế của cậu, con gái tôi thích cậu.” Khuê Văn Lễ nói, “Không mang bút, nên phải ký tên.”

“Tôi có thể gửi cho cô ấy.” Lâm Chu Độ lời vừa ra khỏi miệng, liền nghĩ, nhanh quá rồi. Cậu thật là tên ngốc không kịp chờ đợi.

“Được.” Khuê Văn Lễ nhưng không để ý, còn lấy điện thoại ra, “Lưu phương thức liên lạc?”

Lúc Lâm Chu Độ đi về, còn có chút hoảng hốt.

Ánh đèn đủ mọi màu sắc trên sân khấu giống như đường hầm thời gian, khiến cho cậu từ lúc trở về, trở lại cái tuổi 15 không có gì cả kia.

Rạp chiếu phim vừa mở trong trấn, có lẽ chỉ có thể gọi là phiên bản phóng đại của phòng video, không có phim mới để chiếu, chỉ có phim từ mấy năm trước. Giá vé không đắt, nhưng người xem vẫn rất ít. Lâm Chu Độ ngày đó, từ nhà máy đi ra, ma xui quỷ khiến đi vào bên trong, bị mất một bữa cơm tối của mình.

Cậu nhìn thấy Bến đò .

Bến dò đích xác là một bộ phim điện ảnh hay, sự cân đối giữa tính thương mại và tính nghệ thuật làm tới tuyệt hảo, mới sẽ vài năm sau vẫn được chiếu lại trong trần nhỏ. Tag của nó ở trên website điện ảnh là hài kịch, mấy người trẻ tuổi thân phận và cảnh ngộ khác nhau, vì mục đích khác nhau đột nhiên đi tới cùng nhau, ở giữa đây rầy ô long và sự cố hoang đường khiến người ta bật cười. Cuối cùng ở cùng một bến dò gặp nhau, trước mặt là Giang Hải không thấy bờ, sương mù dày đặc, con đường phía trước mịt mờ.

Đó là thứ mà so với giấc mơ còn khiến người ta nghiện hơn, là sự tự do trong hư ảo. Là bản thân không biết con đường phía trước, cũng phải đi tìm kiếm.

Lâm Chu Độ chính là từ bến dò đó xuất phát, nhưng mặt biển không có gió, cậu dựa vào cảm giác chèo thuyền, không biết tới nơi nào.

Lâm Chu Độ nghĩ, cậu thật sự rất muốn, thử một lần diễn phim điện ảnh của Khuru Văn Lễ.

Từ lúc gặp được Tạ Thành Văn tới nay, thuyền nhỏ đã tiến vào trong xoáy nước, Lâm Chu Độ luôn không thể biết mình rốt cuộc ở vị trí nào. Ngày đó cậu ở trên con đường nước ngoài nhìn thấy một cái đồng hồ, cùng một nhãn hiệu với cái Tạ Thành Văn tặng, cậu nghĩ mình có phải nên mua một cái đáp lễ cho Tạ Thành Văn, nhìn con số trên thẻ giá lại không xác định. Lâm Chu Độ tìm trợ lý Hiểu Văn hỏi, cậu có phải mua được cái đồng hồ này không. Hiểu Văn dáng vẻ rất kinh ngạc, nói anh có thể mua rất nhiều cái, chỉ cần anh muốn.

Cậu đương nhiên không có mua rất nhiều cái, mua một cái đặt trong ngăn kéo phòng, thoát nhìn rất xứng với cái của Tạ Thành Văn.

Nếu như cậu mua được cái đồng hồ 7 con số này, vậy cậu có lẽ cũng có thể diễn được bộ phim tốt hơn. Kết luận của Lâm Chu Độ không logic chút nào, toàn dựa vào vọng tưởng của cậu.

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit + Beta: Vịt

Chờ lúc về đến nhà, Lâm Chu Độ mới từ trong hưng phấn gặp được Khuru Văn Lễ, ý thức được chỗ nào đó không thích hợp.

Cậu đối với Khuru Văn Lễ nhiệt tình là nên, mà Khuru Văn Lễ là quá kỳ quái. Đạo diễn tốt là tài nguyên khan hiếm, không biết bao nhiêu người chạy theo như vịt, Lâm Chu Độ cho dù chỉ xem qua bộ phim, không biết tính cách Khuru Văn Lễ, cũng không tin phương thức liên lạc của hắn tốt như vậy cầm tới tay, còn là đối phương chủ động.

Đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên một chuỗi âm thông báo, vừa nhìn là Khuru Văn Lễ vừa add friend, gửi liền mấy tin. Lâm Chu Độ nhưng không dám mở ra, cậu không biết sẽ thấy cái gì, cũng không biết nên đối mặt thế nào.

Lâm Chu Độ cảm thấy nhưc đầu.

Cậu cũng không phải thật sự làm vẹt, Khuru Văn Lễ có phải bị bệnh hay không, đối với cậu có ý kiến gì, không thể nói thẳng ngay mặt sao? Cậu lúc ấy khả năng còn có dũng khí trực tiếp đánh Khuru Văn Lễ một trận, dai dẳng tới bây giờ, tăng thêm rất nhiều phiền toái, còn phải nghĩ hồi đáp khéo léo, không đắc tội đạo diễn lớn người ta. Vừa nghĩ tới cơ hội rõ ràng sẽ tới tay, lại bị mình ném xuống. Rõ ràng kỳ thực không tổn thất cái gì, Lâm Chu Độ nhưng có loại cảm giác quả thực bị thiệt lớn.

Tạ Thành Văn đang ngâm trà tiến vào, nghe thấy âm thanh, nhìn Lâm Chu Độ một cái, có thể là đang kỳ quái ai muộn như vậy còn gửi Wechat cho cậu, khả năng cái gì cũng không nghĩ, Lâm Chu Độ nhưng giống như có tật giật mình, cầm di động lên, giải thích với Tạ Thành Văn: “Thầy Trần gửi tin nhắn cho tôi, nói chuyện công việc.”

Tạ Thành Văn đáp một tiếng, bưng chén đi mở máy tính.

Lâm Chu Độ rút cục ôm tâm tình sớm muộn cũng phải chết, mở di động ra, nhìn thấy mấy tấm ảnh Khuru Văn Lễ gửi liên cho cậu, cậu ngẩn người, ấn zoom lớn xác định mình không có nhìn nhầm.

Cậu rốt cuộc biết Khuru Văn Lễ nói, từng xem show thực tế của cậu là có ý gì.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trong chương trình đó, có một tập là quay ở trường học, tổ của Lâm Chu Độ bị phân đến tổ số học, Lâm Chu Độ liều mạng nhớ lại kiến thức cơ bản hồi mình đi học, dùng sức lực bản thân làm hết một đề toán, cầm được điểm cao nhất.

Nhưng đây không phải là lý do Khuru Văn Lễ gửi cho cậu nhiều đề Olympic như vậy.

Từ hình học đến hàm số bao trùm toàn diện, rất rõ ràng là một tờ bài thi.

Vô sỉ nhất chính là, Khuru Văn Lễ còn ở phía dưới kèm tin nhắn văn bản:

“Con gái tôi rất thích cậu, nó nói muốn đố cậu một chút.”

Đây rõ ràng là là bài tập về nhà của con bé đi! Lâm Chu Độ ở trong lòng gào thét.

Cậu thậm chí có thể tưởng tượng, người đàn ông trung niên chết vì sĩ diện, bị đứa nhỏ từ từ lớn lên hỏi đề toán, không biết làm nhưng không chịu thừa nhận, trong miệng nói cha suy nghĩ chút, kỳ thực đang chụp lại gửi cho một diễn viên nam nhỏ yếu đáng thương vô trợ.

Lâm Chu Độ muốn bóp chết mình vừa rồi còn suy nghĩ linh tinh.

Cậu không muốn làm đề toán, dời đi lực chú ý xem Tạ Thành Văn đang làm gì. Tạ Thành Văn đối diện máy tính bộ dáng rất chăm chú, thời gian này còn muốn làm việc? Lâm Chu Độ ghé quá nhìn.

Hình như cũng không phải, Tạ Thành Văn đang xem video cuộc thi đấu game, nghe ý tứ thuyết minh, đây hình như là một trận khá quan trọng.

“Hóa ra anh vẫn chơi trò này sao?” Lâm Chu Độ hỏi.

“Biết chơi một chút.” Tạ Thành Văn lại bắt đầu tìm mắt kính của hắn.

Lâm Chu Độ ở bên cạnh Tạ Thành Văn, lướt qua Tạ Thành Văn, từ trong ngăn kéo cầm ra: “Thu lại giúp anh.”

Cuộc thi trong video trở nên càng gay cấn, Lâm Chu Độ một chút cũng nghe không hiểu, đành phải tán gẫu với Tạ Thành Văn, “Vậy tôi nếu không biết đánh Arena Of Valor, xem hiểu cuộc thi này chứ?”

“Không xem hiểu.” Tạ Thành Văn ngó ra một giây, nói thật, “Bởi vì đây là League of legends.”

Lâm Chu Độ sẽ không vì loại chuyện này cảm thấy lúng túng, cậu cảm giác trái tim mình trở nên mạnh mẽ rồi, cậu vẫn có thể tiếp tục tán gẫu: “Tôi không phân rõ mấy thứ này, cảm giác đều rất hot, còn có cái kia, Legacy and Liberty, có phải cũng có thi đấu hay không, so với League of legends cái nào hot hơn?”

Tạ Thành Văn nói: “Có. Đều..... Rất hot.”

Thời cơ có đôi khi chính là khéo léo như vậy, nếu như cho dù có một tên mê game ở đây, cũng sẽ nói với Lâm Chu Độ, không cần nghi ngờ, Tạ Thành Văn thật sự rất yêu cậu, nếu không cậu đã bị phong sát rồi.

=====

- Game Arena of Valor:

- Game LOL (Game gắn liền túi ther của tui =))))))

英雄联盟, 一起去超越!

- Game Legacy and Liberty:

21. Chương 21

Edit + Beta: Vịt

Chờ Tạ Thành Văn xem xong video thi đấu ban ngày, Lâm Chu Độ chịu nhọc làm xong đề toán, đêm đã rất muộn.

Người ở lúc nửa đêm canh ba, luôn dễ mất đi lý trí, thốt ra mấy lời không nên nói ra khỏi miệng. Lâm Chu Độ suy nghĩ thật lâu nên bắt đầu trần thuật thế nào, cuối cùng lại không có đầu óc mà mở miệng: “Mẹ tôi có bệnh.”

Cái này nghe rất giống chữ người, Lâm Chu Độ đành phải lặp lại: “Mẹ tôi thật sự có bệnh.”

Dường như không tốt được đến đâu.

Lâm Chu Độ từ bỏ, cậu quyết định trực tiếp bắt đầu: “Tôi rất lâu sau này mới ý thức được. Bất ấy rất vất vả, cha qua đời, một mình bà ấy phải gánh vác rất nhiều, liền bị bệnh, cái này cũng không thể trách bà ấy. Bà ấy quá mệt mỏi, muốn nhận được khen ngợi của người khác, đây cũng không phải lỗi.”

“Bà ấy mắc hội chứng Munchausen (*), chính bà ấy cũng không biết.”

(() Hội chứng Munchausen: Hội chứng thích ở bệnh viện hoặc là giả vờ ốm đau để được chăm sóc y tế)*

“Tôi từ nhỏ đã bệnh, người khác đều nói, là mẹ tôi mỗi ngày cực nhọc ngày đêm chăm sóc tôi, đều nói với tôi, sau này lớn lên phải hiếu thuận mẹ thật tốt. Nhưng tôi không hiểu, tại sao mẹ tôi muốn tôi bị bệnh, sau đó cho tôi uống thuốc?”

Lâm Chu Độ luôn sẽ nhớ tới những thời khắc kia, cơn ác mộng đến chậm, lúc cậu tỉnh lại quấy nhiễu cậu, khiến cho tình yêu thương tuổi thơ cảm nhận được bị kín bóng ma.

“Bà ấy sẽ cho tôi ăn thức ăn quá hạn, chờ lúc tôi thượng thổ hạ tả tới hư thoát rồi đưa đến bệnh viện,” Lâm Chu Độ vừa nhớ lại vừa nói, “Lúc mùa đông bà ấy nói mặc vậy là đủ rồi, sau đó tôi sốt cao, bà ấy lại canh giữ bên cạnh, đánh cảm, một lát thay khăn lông cho tôi, chăm sóc tôi. Bà ấy muốn cảm giác tồn tại, bà ấy muốn người khác khen bà ấy là người mẹ tốt. Về sau tôi biết tự chăm sóc bản thân, không dễ bị bệnh nữa, bà ấy vẫn sẽ để tôi uống thuốc, thuốc thuốc Đông y rất đắng, bà ấy hầm rất lâu, bà ấy nói tôi bị bệnh cần uống thuốc.”

“Sau đó lúc tôi thi đỗ cấp 3, không đủ tiền. Bà ấy nói với người khác, bán máu cũng phải để tôi đi học, sau đó bà ấy thật sự bán máu. Người ta đều nói với tôi, cháu xem mẹ cháu yêu cháu bao nhiêu, không ai biết bà ấy sẽ nửa đêm tỉnh dậy, bỏ vào trong cốc nước của tôi thứ kia. Tôi không thể hiểu, nghĩ mãi mà không hiểu, cuối cùng bỏ chạy. Người khác đều cho rằng tôi không muốn để trong nhà gánh vác quá nặng, mới từ bỏ đi học. Chỉ có tôi và bà ấy biết, tôi không cần tình yêu của bà ấy nữa.”

Lúc Lâm Chu Độ nói, không biết Tạ Thành Văn sẽ có phản ứng gì, cậu lần đầu tiên kể với người khác đoạn chuyện xưa này, không nhận được kinh nghiệm phản hồi. Trong khoảng thời gian này cậu rất cực tỉnh lại, sau đó giống như kẻ hèn nhát vô tích sự, đổ lỗi thất bại của mình cho tuổi thơ. Cậu không thân với người, cậu đối với tình yêu không xác định, chỉ là thế nào cũng không bao gồm cậu vì sao lên giường với Tạ Thành Văn.

Tạ Thành Văn nhưng không có tất cả phản ứng trong dự đoán của Lâm Chu Độ, hẳn là lúc Lâm Chu Độ

nói chuyện, một mực nhìn Lâm Chu Độ.

“Tôi không biết làm thế nào thành lập mối quan hệ thân mật.” Nhưng Lâm Chu Độ vẫn nói tiếp, cậu muốn nói cho Tạ Thành Văn nghe, “Tôi không biết mức độ chính xác của yêu ở đâu. Nhưng tôi có thể học, tôi đang học.”

Đây là bọc bạch tăn toàn lực của Lâm Chu Độ, cậu hi vọng Tạ Thành Văn có thể nghe hiểu được.

Đột nhiên bóng tối phủ xuống khiến Lâm Chu Độ ngây ngẩn cả người, lúc này cậu và Tạ Thành Văn đều ở trên giường, là Tạ Thành Văn ném thảm lông bên tay trái, phủ lên tầm mắt Lâm Chu Độ. Tạ Thành Văn đang ôm cậu, sống lưng cậu phát run đang dán vào lồng ngực Tạ Thành Văn.

Tạ Thành Văn nói: “Chúng ta không cần vào lúc cởi quần áo tán gẫu về mẹ cậu.”

Chuyện cười không buồn cười này khiến Lâm Chu Độ sắp cười ra nước mắt. Tạ Thành Văn hiểu cậu đang nói gì, dùng cách ôn nhu nhất vây bọc cậu. Lâm Chu Độ không muốn để cho người khác nhìn thấy tình cảm của cậu, cũng không biết làm thế nào đi biểu đạt tình cảm, chỉ biết trốn tránh, chỉ biết ngụy trang, nhưng Tạ Thành Văn mềm hoá xác ngoài của cậu, ở trong bóng tối, cậu có thể rơi lệ, vì người thân mất đi, vì mấy tình yêu dùng mũi dao làm công cụ, khiến cậu chảy máu kia. Cậu có thể khóc, không phải vì thể hiện cho ai xem, chỉ là bởi vì cậu cũng là người.

Lâm Chu Độ nghĩ, xong đời rồi.

Đợi đến lúc Lâm Chu Độ đã hoàn toàn ngủ say, Tạ Thành Văn mới ngồi dậy. Động tác của hắn cực kỳ nhẹ nhàng mà đi giày vào, đi tới thư phòng mở đèn ra.

Lấy văn kiện trong tủ ra, là bệnh án của mẹ Lâm Chu Độ, đã đưa tới đây một đoạn thời gian, tuy nhiên nó chưa bị tháo niêm phong. Tạ Thành Văn lúc trước do dự rất lâu, vẫn là đặt nó trở lại. Tài liệu văn bản cặn kẽ hơn nữa, cũng không thể chân chính hiểu rõ 1 người, đây là kinh nghiệm mà trong mấy ngày nay hắn học được. Huống chi, cái này khả năng chạm đến chuyện xưa mà Lâm Chu Độ hoàn toàn không muốn nói, hắn đã không cách nào giống như tìm tòi nghiên cứu một lịch sử lâu đời trước kia, đi nghiên cứu quá khứ của Lâm Chu Độ. Hắn luôn không quên được đêm đó, đôi mắt đỏ như máu của Lâm Chu Độ.

Sau tối hôm nay, Tạ Thành Văn càng vô cùng may mắn, hắn không có mở vật này ra.

Chỉ nhìn bệnh án, hắn chỉ sẽ cho ra kết luận hoàn toàn bất đồng. Hắn sẽ cho rằng Lâm Chu Độ hồ hững, là bởi vì hận mẹ cậu. Cái này cũng không phải không có lý, một người phụ nữ cô độc tới chỉ còn lại con trai, lại dùng tổn thương để cường điệu sự trả giá của mình, quá mức tới làm cho người ta tình nguyện từ bỏ việc học hành của mình cũng phải trốn thoát. Câu chuyện vòng tay kia, cần thận nghĩ chỉ khiến sống gai ốc, là đồ tặng hoàn toàn không để ý tới nhu cầu của Lâm Chu Độ. Lâm Chu Độ mười mấy tuổi lại không thể nói với người khác nghe, rất nhiều người lặp đi lặp lại, chỉ sẽ nói *mẹ cháu là bởi vì yêu cháu*.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ lúc đích thân nói cho hắn nghe, hắn lại nghe hiểu, đó cũng không phải là hận. Dựa theo ngày tháng viết trên bìa, nếu quả thực hận, sẽ không vào lúc vừa có chút tiền, liền dẫn mẹ đi khám bác sĩ tâm lý. Lâm Chu Độ chỉ là không hiểu, lại muốn làm rõ ràng. Không có ai dạy Lâm Chu Độ làm thế nào chính xác mà yêu người khác, cách thức duy nhất biết được là sai lầm. Bác sĩ chữa khỏi cho mẹ Lâm Chu Độ, nhưng quên mất đứa con.

Tạ Thành Văn nhớ tới, trong mấy video phỏng vấn đó, vĩnh viên khóc là người khác, Lâm Chu Độ chỉ là ngồi ở một bên, cứ ngồi như vậy. Đối tượng hợp tác nhắc tới Lâm Chu Độ, cho tới bây giờ đều là khen ngợi, nhưng cậu lại giống như không có mấy người bạn tốt chân chính, cũng chỉ có Tiền Nhạc Thiên kia quan hệ tốt hơn chút. Không có scandal, không có đối tượng lui tới, không có mấy phạm vi giao thiệp phức tạp kia. Lâm Chu Độ sợ rằng mình không phát giác ra, cậu lựa chọn không đối với người và việc tập trung tình cảm, bởi vì không yêu, tự nhiên sẽ không tổn thương đến người khác. Thật là một chuyện kỳ quái, người sợ bày tỏ tình cảm, nhưng lựa chọn nghề cần biểu đạt tình cảm nhất. Dem mấy yêu hận quyết liệt không thể bày ra ở thực tế kia, toàn bộ ném tới trong câu chuyện và nhân vật hư cấu.

Nhưng hiện tại Lâm Chu Độ nguyện ý nói với hắn, Tạ Thành Văn đương nhiên hiểu ý nghĩa kia, hắn thở dài một hơi.

Sự việc tại sao sẽ phát triển tới như hiện tại.

Tạ Thành Văn cuối cùng vẫn là không có tiêu hủy bệnh án kia, đó dù sao cũng là quá khứ của Lâm Chu Độ, lúc hắn đặt lại giá sách, điện thoại đột nhiên vang lên.

Đêm hôm khuya khoắt gọi tới đều khiến người ta khó chịu, huống chi tên người liên lạc còn là Trần Cảnh Tồn, Tạ Thành Văn không nhận được mà nhận: “Cậu vẫn còn sống hả, làm sao gửi tin nhắn cho Lâm Chu Độ xong lại tới tìm tôi, có chuyện tự mình làm được chứ?!”

Trần Cảnh Tồn oan uổng cảm thấy cực kỳ quái lạ: “Con mẹ nó cậu bị bệnh à!”

22. Chương 22

Edit + Beta: Vịt

Có lẽ là nguyên do ngủ đủ tốt, Lâm Chu Độ lúc tỉnh dậy, thoát nhìn hoàn toàn không có dấu hiệu sưng phù. Hôm nay là ngày công bố phim truyền hình, lập tức sẽ phải phát sóng, bọn họ làm diễn viên cũng phải phối hợp tuyên truyền, Phương Hữu cũng tới. Lâm Chu Độ vốn còn lo lắng, thằng cha này có thể nhiều ngày không gặp, lại phát sinh xung đột gì với cậu hay không, nhìn thấy Phương Hữu liền hết sức đề phòng.

Phương Hữu lại ở hậu trường nhìn quanh, nhìn thấy Lâm Chu Độ, liền xông thẳng tới chỗ cậu. Vừa đứng vững liền hỏi: “Sao anh không follow tôi?”

“Há?” Lâm Chu Độ không hiểu.

“Follow weibo.” Phương Hữu rất không bình tĩnh, “Weibo của tôi đã follow anh, sao anh không follow lại tôi.”

Dáng vẻ lễ thẳng khí hùng này của hắn, giống như Lâm Chu Độ follow lại là nghĩa vụ vậy. Lâm Chu Độ dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút không follow diễn viên cùng tổ không tốt lắm, hiện tại Phương Hữu trong mắt cậu chính là đứa nhỏ, Lâm Chu Độ đã không tức giận nữa. Lấy di động ra search tên Phương Hữu, ấn xong còn giờ màn hình điện thoại cho Phương Hữu nhìn: “Follow rồi, được rồi chứ?”

Phương Hữu lúc này mới thỏa mãn, nhưng lập tức lại có yêu cầu mới: “Nhanh quét mã chút, add friend tôi.”

Lâm Chu Độ thật sự không hiểu: “Tôi không có nghĩa vụ này nhỉ?”

Phương Hữu thoát nhìn lại có chút tức giận: “Tôi cũng không nói với ba tôi anh muốn giết tôi, anh ngay cả add friend wechat cũng không muốn?”

Bịa đặt cũng thật tuyệt, Lâm Chu Độ bị ép thành tội phạm giết người không thành, để cho giấu tự thật phạm tội, đành phải add phương thức liên lạc của Phương Hữu.

Phương Hữu nhận được lời mời của Lâm Chu Độ, lập tức cự tuyệt, hắn hết sức phấn khởi: “Đây nhưng là anh chủ động muốn add tôi. Nào, quét lại lần nữa, tôi cho anh thêm một cơ hội.”

Lâm Chu Độ thật sự muốn giết người.

Trẻ con thì sao, trẻ con nghịch không đánh thật sự không được, cậu làm bộ muốn đập Phương Hữu, Phương Hữu lập tức né tránh: “Tôi nói với anh á, tôi thật sự từng luyện tập đấy! Lần trước cũng chỉ là không chuẩn bị tốt, mới cho anh cơ hội, được rồi được rồi, tôi add anh, nhanh lên chút!”

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Người tới hôm nay không chỉ có diễn viên biểu diễn, còn có Tiền Nhạc Thiên, hắn là người biểu diễn ca khúc chủ đề bộ phim truyền hình này. Tiền Nhạc Thiên người này cũng thần kỳ, hắn đầu tiên là từ cuộc thi ca hát ra, nhưng hát cực kỳ khó nghe, nhưng khuôn mặt dễ nhìn, tổ tiết mục cũng tới về sau không còn cách nào mới loại bỏ hắn, nếu không cái ma âm xuyên lỗ tai kia, tiếp tục không thả tay sẽ bị chất vấn nội tình đen tối. Tiền Nhạc Thiên nhưng thủy chung không từ bỏ mơ ước âm nhạc của mình, mặc dù không tính là nghề chính, nhưng luôn phải thỉnh thoảng ra mấy bài hát, fans cũng đành phải rưng rưng cây cuộc.

May mắn chính là, Tiền Nhạc Thiên mấy năm nay dù gì cũng có thể hát không lệch nhịp nữa, hơn nữa trăm vạn tu luyện kỹ thuật âm, đeo lên kính lọc dày một chút, cũng không tính là khó nghe, bài hát chủ đề lần này, Lâm Chu Độ không cần nghĩ cũng biết, là tài nguyên Tiền Nhạc Thiên mặt dày đi yêu cầu, dù sao

hắn độ nổi tiếng cao, fans cũng nhiều, có thể đủ tác dụng thúc đẩy, tổ phim cũng có sao mà không làm.

Nhưng Lâm Chu Độ thì thâm, Tiền Nhạc Thiên thật vất vả gặp mặt với hắn, đương nhiên phải náo nhiệt một phen. Hoạt động xong, Tiền Nhạc Thiên lại lôi kéo Lâm Chu Độ đi KTV, KTV căn bản chưa có thu vào ca khúc mới của hắn, hắn còn cứ đòi tìm điện thoại ra đổi diện micro mở bài hát, cầm lấy một cái micro khác say mê mà hát. Lâm Chu Độ bị hắn hát tới lý trí rốt xuống rào rào, nhưng hành hạ một đợt lại một đợt, Tiền Nhạc Thiên hát xong bài còn chưa đủ, nhất định muốn lôi kéo Lâm Chu Độ tán gẫu về Tạ Thành Văn.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tiền Nhạc Thiên quả thực là pháo nổ liên hoàn, căn bản không cho Lâm Chu Độ chỗ trống xen mồm.

“Tôi phát hiện cậu lúc trước nghĩ lung tung cái gì, Tạ tổng người ta rõ ràng là chân ái với cậu được chứ?”

“Nếu không cậu con mẹ nó đã sớm bị đánh chết.”

“Tôi nói cậu suốt ngày ở nhà làm gì chứ, cậu là con trai, mặc dù cong, chẳng lẽ không xem bóng đá sao?”

Lâm Chu Độ không hiểu ra sao, hỏi Tiền Nhạc Thiên tại sao.

“Cậu cái trí nhớ cá vàng này!” Tiền Nhạc Thiên kinh ngạc, “Ban ngày lúc Tạ tổng lên sân khấu, cậu nói cái gì cũng không nhớ?”

Hắn dứt khoát gửi cho Lâm Chu Độ một địa chỉ forum trên mạng.

Lâm Chu Độ ăn no nghĩ bát quái (*), dứt khoát mở ra.

(Thật ra câu gốc là “ăn no nghĩ dâm dục”)

Vừa ấn mở liền phát hiện mình bị treo.

Tiêu đề ở ngay đỉnh cao nhất của forum: Lễ công bố Tội Thành hôm nay xem rồi chứ, Lâm Chu Độ vừa mở miệng đã khiến người nghẹt thở

Nội dung của chủ lâu cũng không đẹp mắt lắm:

Tạ Thành Văn làm người liên kết sản xuất lên sân khấu, Lâm Chu Độ vì nịnh bợ Tạ Thành Văn, nói cái gì mà biết Tạ tổng mấy hôm nay tâm tình không tệ, bởi vì đội Manchester United mà Tạ tổng thích thắng, bảo

Tạ tổng phát lì xì cho tổ phim.

Vấn đề là, đội bóng gần đây vừa thắng là Manchester City!! MC là nam, đều không nhìn được nói là Tiểu Lâm nói sai rồi, là Manchester City. Cậu vậy mà hỏi Manchester United và Manchester City khác nhau rất lớn sao?

Lâm Chu Độ mới nhớ tới, đúng là có chuyện như vậy. Cậu vốn muốn nói cuộc thi game ngày hôm qua, sống chết nghĩ không ra mấy chữ cái tổ hợp tiếng Anh kia là gì, mới đổi thành bóng đá mấy hôm trước.

Phản ứng của Tạ Thành Văn cũng không có lớn như quần chúng ăn dưa hoặc là Tiền Nhạc Thiên, Lâm Chu Độ hỏi, Tạ Thành Văn đáp, hần nói, khác nhau cũng không lớn lắm, đều là đá bóng.

Các nhân sĩ bát quái đều cảm thấy Tạ tổng hàm dưỡng kinh người, đồng thời trách Lâm Chu Độ là tên mù chữ cấp 2 mất mặt. Mù chữ thì thôi, còn tâm cơ kỹ nữ muốn thượng vị, vừa mở miệng đã khiến người lúng túng, Tạ tổng cũng không hiếm lạ tới mức phản ứng đến cậu.

Sau đó chính là fan anti hỗn chiến, fans mạnh mẽ nói Lâm Chu Độ rõ ràng đang nói đùa với Tạ tổng, là người khác không nhìn ra. Mắng Lâm Chu Độ, cậu hài lòng tiếp nhận, nhìn thấy kiểu này ngược lại không thích ứng được. Đăng ký một tài khoản, theo phía sau tỏ vẻ fans đừng giải thích không cần thiết nữa, Lâm Chu Độ người này vốn không có văn hóa gì, không biết loại thường thức này cũng bình thường. Giới giải trí người nào cũng có, còn có phát minh giải toán Nobel kia. Để chứng minh công chính khách quan của mình, cậu còn thêm một câu: *Tôi cũng là fan của Lâm Chu Độ.*

Lập tức bị rep: “Có bản lĩnh vào 3000 tap chí xung quanh Lâm Chu Độ, không vào được thím tôi nay bị chó thao.”

Suy nghĩ một chút mình thật sự không vào được 3000 tap chí xung quanh Lâm Chu Độ, lời nguyên rửa ác độc này khiến Lâm Chu Độ run lên. Cậu tắt trang, suy nghĩ một chút, lại không biết giải thích với Tiền Nhạc Thiên thế nào.

Bởi vì cậu đã quen phạm lỗi trước mặt Tạ Thành Văn, đổi lại là người khác, cậu sẽ không như vậy. Chỉ có lúc đối mặt với Tạ Thành Văn, cậu liền sẽ trở thành thung lũng trí thông minh. Sau khi cậu mang theo nghi ngờ sống gần 30 năm, đột nhiên xuất hiện một người dịu dàng, một căn phòng an toàn không cần phòng bị. Cậu tham lam tới đâu óc đều có chút không tỉnh táo, chỉ biết người này sẽ không hại cậu.

Nhưng Lâm Chu Độ chưa nói rõ với Tiền Nhạc Thiên cách thức này, cậu cũng không cách nào trả lời vấn đề của Tiền Nhạc Thiên. Tạ Thành Văn thật sự yêu cậu sao?

Lâm Chu Độ không phải cuồng tự ngược, cậu nguyện ý yêu, là bởi vì cậu cảm thụ được tình yêu thương, nhưng còn có nhiều vấn đề như vậy không tìm ra đáp án. Lâm Chu Độ lúc quay phim và xem phim, luôn có một cảnh lặp lại trong đầu, ở trong cảnh đó, luôn sẽ phát sinh chút gì, tội phạm cướp bóc sẽ bị cầm động, trẻ hư hiểu được cha mẹ, cảnh sát nghiêm khắc buông tha tên trộm tìm cách sống, hoặc là, một người yêu một người khác. Tình cảm luôn tại thời khắc nào đó bắt đầu, nếu như không tìm được, vậy thì không có.

Trái tim khép kín, một người vĩnh viễn không thể nhìn thấy trái tim một người khác. Cho nên chỉ có thể từ trong đôi câu vài lời, từ trong nhất cử nhất động, đi suy diễn vấn đề khó khăn yêu và không yêu, so với suy đoán hướng khi của hải lưu còn khó khăn hơn, so với diễn thử bão đổ bộ còn khó khăn hơn. Cho nên con người sẽ có thống khổ, những vấn đề khó khăn kia không suy tính ra được, giống như kim nhọn đâm vào đầu ngón tay, không đủ trí mạng, nhưng luôn không thể quên được, luôn muốn rút ra.

Lâm Chu Độ đành phải nói: “Sao cậu nhiều lời vậy, không bằng cậu cứ hát đi.”

Tiền Nhạc Thiên tuyệt vọng.

23. Chương 23

Edit + Beta: Vịt

Lúc Lâm Chu Độ về, Tạ Thành Văn đang ở trong phòng tắm, tiếng nước chảy ngừng lại, Tạ Thành Văn mặc áo tắm đi ra. Lâm Chu Độ hôm nay hơi mệt, cậu nghĩ có lẽ cần cái hôn, ôm, vuốt ve của Tạ Thành Văn, nhưng Tạ Thành Văn ngồi tới đây, Lâm Chu Độ nhìn nhục thể dưới áo tắm của Tạ Thành Văn, thống khổ nói: “Tối nay hơi mệt, đừng làm.”

Tạ Thành Văn không biết cái gì khiến cho Lâm Chu Độ thời gian ngắn như vậy đã đánh mất hăng hái, nhìn về mặt cũng không có mất hứng của Lâm Chu Độ, hỏi một câu: “Thật?”

Lâm Chu Độ cảm giác mình thật thê thảm, cậu rõ ràng cũng không muốn như vậy. Nói ra chớ lại làm sai cái gì đây?

“Anh chờ chút.”

Lâm Chu Độ nắm tay Tạ Thành Văn, mười ngón tay siết chặt không muốn buông ra, một tay khác cầm lấy điện thoại, lao lực mà tìm ra post mấy tiếng trước, cậu cũng không quan tâm phía sau bóp thành dạng gì rồi, tinh chuẩn tìm được reply kia, sau đó đăng hai chữ: “Bắn ngược.”

“Giả dối.” Lâm Chu Độ khẩn cấp mà dán tới, cậu hôn ngón tay Tạ Thành Văn, hôn mắt Tạ Thành Văn, lại hôn miệng Tạ Thành Văn, không ngừng không nghỉ, giống một tên cuồng sắc tình.

Tạ Thành Văn dùng ngón tay lau khóe mắt cậu: “Sao lại khóc.”

Lâm Chu Độ lúc này mới cảm giác được cậu đang rơi lệ, sau khi thả phanh, nước mắt đến từ hiện thực vậy mà sẽ nhiều như vậy. Cậu nói với Tạ Thành Văn chuyện cười đùa trêu: “Anh ra ngoài không lau khô, làm ướt tôi.”

Tạ Thành Văn liền dùng hành động biểu đạt áy náy của hắn.

Ngoài cửa sổ cơn trùng kêu vang, đêm tĩnh xuân dài, đó là một giấc mơ rất đẹp.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Phim truyền hình rất nhanh phát sóng, lại có sự cố mới, ngay cả Lâm Chu Độ không thường lên mạng cũng biết.

Bộ phim này coi như hot, phần diễn của Phương Hữu cắt không ít, hơn nữa hắn lần đầu diễn phim, kỹ thuật diễn cũng không tốt, liền dẫn tới một vài bình luận, nói hắn diễn vĩ quang chính (*) thành lời nói rỗng tuếch. Lâm Chu Độ nhưng lại thành mặt khác, nam 3 cậu diễn là một bệnh tâm thần bởi vì không chiếm được tình yêu liền muốn hủy diệt, người xem cũng rất thích, nói cậu yếu ớt giống như thủy tinh dễ vỡ vậy.

(() vĩ quang chính: Vĩ đại vinh quang chính xác; từ này còn được viết tắt là WGZ ([wěi]/[guāng]/[zhèng]))*

Lâm Chu Độ nghĩ, chỉ có hai chữ thủy tinh là thật.

Nhưng có người lại không vui, mấy ngày liên tiếp, tất cả @ và hot search đều đang nhắc lại chuyện cũ, lại treo chuyện Lâm Chu Độ Phương Hữu đánh nhau ra. Ngay cả weibo sau đó của Phương Hữu, cũng bị nói thành công ty Lâm Chu Độ tạo áp lực đăng.

Tức nhất vậy mà là Phương Hữu, thề thốt với Lâm Chu Độ không phải hắn làm. Lâm Chu Độ đương nhiên tin hắn, chủ yếu là trí thông minh của hắn, trấn an hồi lâu, Phương Hữu mới yên lòng, chơi vui vẻ tiêu tan đi.

Không phải Phương Hữu làm, cũng không nhất định không phải là team của Phương Hữu làm. Người ta cũng là nghiêm túc có trách nhiệm với công việc, nếu nghệ sĩ của mình bị so sánh kéo đạp như vậy, còn không làm chút gì, mới gọi là không chuyên nghiệp. Huống chi Lâm Chu Độ cũng nói không chừng, tuyên truyền bên mình có thừa dịp nhiệt độ Phương Hữu bị chửi làm một cái marketing hay không, dù sao cậu và Phương Hữu lại không có quan hệ lợi hại, có tiện nghi không kiếm mới lạ.

Fans của Lâm Chu Độ đương nhiên nhiều hơn thuần người mới Phương Hữu, nhưng bọn họ cũng không hiểu chuyện đã xảy ra, cũng chỉ có thể ở trong bình luận xoát một vài comment không. Quả nhiên là ngôi sao khét không có tin đồn tiêu cực, độ chú ý đều tập trung vào trên người hơi hot Lâm Chu Độ đây, phiền não cũng vậy. Mà Phương Hữu, hắn vui vẻ đều sắp chơi qua cửa rồi.

Sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt đối với mình sao? Có lẽ đi. Bất quá, đó là việc mà team quan hệ xã hội của Lâm Chu Độ nên lo nghĩ, dù sao bọn họ cũng quản lý tài khoản weibo của Lâm Chu Độ, nên đăng cái gì không cần cậu tự làm.

Thời kỳ tuyên truyền, Lâm Chu Độ càng bận rộn làm việc, càng sẽ một mực nghĩ tới Tạ Thành Văn. Nghĩ Tạ Thành Văn đang làm gì, Tạ Kỳ bây giờ cũng về Mỹ đi học rồi, một mình hắn sẽ không nhàm chán lắm nhỉ?

Sau đó cậu nghĩ, Tạ Thành Văn hẳn một mình đã lâu rồi. Hắn kết hôn sớm, ly hôn cũng sớm, kỳ thực suy nghĩ một chút, tới bây giờ cũng bắt quá khoảng 30 tuổi, nhưng Lâm Chu Độ nghe nói tên hắn rất nhiều năm, hình tượng trong đầu đã sớm biến thành một người thành thực và xa xôi. Nhưng hiện tại Tạ Thành Văn ở trong mắt cậu lại không giống, Tạ Thành Văn sẽ chửi thô tục, sẽ bị Tạ Kỳ thổ tào sau lưng, sẽ vào lúc không tìm thấy mắt kính ngã chống vó, lúc họp lạnh lùng ngồi ở đó, thoát nhìn sát khí mười phần, chỉ có Lâm Chu Độ biết hắn đang ngẩn người.

Tạ Thành Văn sau này vẫn sẽ một mình sao? Lâm Chu Độ không biết, Lâm Chu Độ chỉ biết mình không muốn tiếp tục một mình nữa, hơn nữa cậu chỉ muốn cùng với một người nào đó.

24. Chương 24

Edit + Beta: Vịt

Niềm sung sướng tranh thủ rảnh rỗi của Lâm Chu Độ không kéo dài được mấy ngày, lại có chuyện phiền lòng.

Cậu nghĩ, sáng sớm, mình ở trên giường phòng xếp khách sạn đất như vậy tĩnh lại, cũng không phải để thấy có người tung video tranh chấp kia lên mạng.

Video chẳng những quay rõ ràng, còn đầy đủ, đủ để chứng minh lỗi rớt cuộc ở bên nào. Lâm Chu Độ nhưng ngay cả bình luận cũng không xem, liền tắt đi, gọi điện thoại cho Trần Cảnh Tồn.

“Thầy Trần,” Lâm Chu Độ hỏi, “Video là bên chúng ta tung sao?”

“Phải.” Trần Cảnh Tồn nói, hắn không có gì xấu hổ, là Lâm Chu Độ nói, giao cho bọn họ xử lý là được, “Bên kia thật sự quá phiền, dính y như nước mũi không tha, New Media vừa mua lại Paper Media, đơn giản thô bạo muốn chết.”

“Video kia.....” Lâm Chu Độ rốt cục vẫn phải hỏi, “Là trước đó đã chuẩn bị xong sao?”

Sau trầm mặc ngắn ngủi, Trần Cảnh Tồn lại nói lời giống vậy: “Phải.”

Lâm Chu Độ cũng không có ngoài ý muốn. Cậu nên nghĩ tới.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc ấy xảy ra chuyện, Tạ Thành Văn làm sao sẽ thật sự mắc kệ cậu, cho nên mới sẽ nổi giận với Trần Cảnh Tồn. Trần Cảnh Tồn và Lâm Chu Độ đều là làm vô dụng, Lâm Chu Độ cho dù không đi nói xin lỗi, hoặc là không đi dọa Phương Hữu, cũng vẫn như cũ sẽ không có chuyện gì. Kể có được video kia thậm chí gần 1 năm không lên tiếng, để cho đoạn hình ảnh này một mực chìm vào đáy nước, cho tới bây giờ mới một lần nữa trôi lên mặt nước.

Nhưng Lâm Chu Độ rốt cục vẫn có chút không đành lòng.

Chính là bởi vì chứng cứ quá xác thực, Phương Hữu ở trong mắt người khác là một nhân vật phản diện, Lâm Chu Độ liền biến thành anh hùng ra tay trượng nghĩa. Cậu nghĩ mình khả năng là tuổi tác lớn rồi, cậu tình nguyện ở mấy chuyện này hồ đồ một chút, cũng không muốn nhìn tên ngốc kia ở trong công kích của dư luận hoảng hốt rút lui.

“Xóa đi.” Lâm Chu Độ nói, “Thừa dịp vẫn chưa có bao nhiêu người nhìn thấy.”

Trần Cảnh Tồn đương nhiên kinh ngạc, nhưng không có ý kiến gì, một lát sau Lâm Chu Độ lại refresh, mấy video đăng lại kia đều biến thành không thể hiển thị. Ảnh hưởng khẳng định vẫn sẽ có, nhưng đã tận lực xuống tới thấp nhất.

Lâm Chu Độ kỳ thực có chút buồn, cậu không biết có phải cô phụ lòng tốt của Tạ Thành Văn hay không.

Nhưng lại có người không thức thời, vào lúc này tới gõ cửa cậu.

Đương nhiên là Phương Hữu, Phương Hữu rốt cuộc là ở đâu xông tới, hắn không có sự nghiệp công việc của mình sao?

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Phương Hữu dường như còn lại chạy tới, vừa tiến vào trước tiên trưng dụng nước khoáng trong phòng Lâm Chu Độ, hắn còn uống mấy bình nước đắt thu phí kia. Lâm Chu Độ đang nghiêm túc suy nghĩ lát nữa có nên tìm Phương Hữu đòi tiền hay không, Phương Hữu lại nói chuyện, chặn Lâm Chu Độ trở lại.

“Nghe nói anh bảo bọn họ xóa?” Phương Hữu hỏi.

Lâm Chu Độ nói: “Đúng thế. Nước cậu uống đắt lắm!”

Phương Hữu “Xí” một tiếng, hắn lại tưởng thật, đang lục ví lấy tiền, đột nhiên ý thức được cái gì, trợn mắt nhìn cậu: “Anh có phải đang chuyển chủ đề?!”

“.....” Lâm Chu Độ lười trả lời hắn.

Phương Hữu đành phải kỳ quặc, tự mình xoắn xuýt, một lúc lâu mới nói: “Tôi xin lỗi, chuyện kia là tôi sai, lúc ấy thật sự uống rượu say.”

Lâm Chu Độ cảm thấy Phương Hữu không có chuyện gì đi gây chuyện: “Cậu đã xin lỗi rồi. Nào, nhường chút, tôi phải thay quần áo đi ra ngoài.”

“Ồ.” Phương Hữu ngoan ngoãn tránh ra, “Tôi lần này là xin lỗi thật!”

“Được rồi được rồi.” Lâm Chu Độ không nhin được, “Tôi lớn bao nhiêu rồi, so đo với cậu cái gì.”

Cậu từng điều tra tư liệu của Phương Hữu, thân phận hiện tại của Phương Hữu, kỳ thực là sinh viên Hoa kiều mới của đại học nào đó - Mặc dù hắn khả năng căn bản chưa từng lên lớp, cũng chưa tới 20 tuổi. Không biết là giáo dục gì dưỡng hắn thành như vậy, tại sao không cân nhắc tạo riêng cho hắn một bộ phim nam chính ăn hại chứ?

“Kỳ thực tôi rất thích anh.” Phương Hữu còn đang tự nói chuyện, “Nhưng ba tôi nói anh không phải người tốt, còn nói anh có hậu đài mới dám bắt nạt tôi. Ờ, anh có phải thật sự ngủ với ông chủ của các anh không hả?”

Hai mắt Lâm Chu Độ tối sầm.

Giờ phút này cậu muốn triệu hồi Thiệu Tinh Hà ra so tài với Phương Hữu.

Núi cao còn có núi cao hơn, cậu không nghĩ tới mình còn sẽ có lúc muốn khen ngợi EQ của Thiệu Tinh Hà.

“Đúng thế.” Lâm Chu Độ một bộ thờ ơ, “Ngày nào cũng ngủ. Cậu có vấn đề?”

Phương Hữu có thể là bị sự vô sỉ của Lâm Chu Độ khuấy phục, cũng không nghĩ ra vấn đề gì, chỉ có thể quan tâm sức khỏe thân thể Lâm Chu Độ: “Vậy anh cẩn thận không được bị bệnh, tôi nghe nói bị bệnh không chữa khỏi.”

Lâm Chu Độ nghĩ, mình vừa rồi thật sự vũ nhục Thiệu Tinh Hà!

“Cũng không được bị phát hiện.” Phương Hữu vậy mà con đang giáo dục cậu, “Không phải ai biết cũng sẽ tốt như tôi, không kỳ thị anh.”

“Cậu xong chưa!” Lâm Chu Độ không thể nhin được nữa, đuổi Phương Hữu ra ngoài.

Phương Hữu trước khi đi rất cục nhố tới muốn làm gì, lôi kéo Lâm Chu Độ chụp tấm ảnh chung, nói sẽ đăng lên mạng chứng minh bọn họ thật sự là bạn tốt.

Lâm Chu Độ bị cưỡng ép làm một người bạn tốt, đầu cũng đau. Cậu thay xong quần áo, chuẩn bị ra ngoài hoạt động hôm nay. Sau khi hôm nay kết thúc, cậu lại có thể nghỉ mấy ngày, Lâm Chu Độ khẩn cấp muốn về.

25. Chương 25

Edit + Beta: Vịt

Lâm Chu Độ trở nên càng ngày càng bận, nhưng cậu không có oán thán gì. Chỉ là công việc mà thôi, hưởng chi căn bản cũng đều có báo đáp. Cậu lại nhận vài bộ phim, có điện ảnh cũng có truyền hình, đương nhiên không phải vai nhỏ hạng N, phân lượng sẽ nặng hơn chút. Muốn cậu diễn nam chính cũng không phải không có, chỉ là nhìn tới nhìn lui đều không vừa lòng, phần lớn đều có hiềm nghi làm ẩu. Công việc quá nhiều thì sẽ chen chúc phim, từ phim trường này đến phim trường khác, giấc ngủ toàn bộ là ở trên xe. Việc này không có đạo đức nghề nghiệp, Lâm Chu Độ đương nhiên biết đây là cách nhìn của bên ngoài đối với việc dồn dập phim. Nhưng thời gian của cậu thật sự không nhiều lắm, cậu muốn trong thời gian ngắn nhất tích lũy nhiều tác phẩm nhất, tài năng sau đó được phóng thích ra. Cậu từng hot, cho nên biết sự tàn nhẫn của đại chúng, nếu như sự sa sút của nghệ sĩ có thể cuối cùng đổi lấy một tiếng thương tiếc, vậy đều coi như là để lại dấu vết. Phần lớn thời gian, là như nước không dấu vết, ở trong không khí bốc hơi biến mất.

Cậu rất cục hiểu có phải Khuru Văn Lễ đều không sao cả hay không, hẳn chính là con lừa, chỉ cần một cú cà rốt mà thôi. Cái này giống như một loại nghịch lý: Cũng không phải muốn ở trên trường danh lợi được a dua, hoặc là lúc ở ven đường ăn cơm được fans đuổi tới quên trả tiền, nhưng nếu như không làm được cái trước, đâu có hi vọng được khán giả nhìn thấy, cũng bất quá là nói chuyện viễn vông mà thôi. Thị trường lớn như vậy, nhiều vai tốt như vậy, nhưng cũng không có mấy cái có thể thuộc về cậu.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Thằng cha Phương Hữu này gần đây ngược lại đi vận cứt chó, mặc dù không có ai ngu ngốc đưa tới cửa cho hắn diễn, nhưng năm ngoái lúc rảnh tới buồn chán, hắn tự chạy đi thử một vai nhỏ phản diện tham ô, vậy mà thành công. Lâm Chu Độ nghe Phương Hữu nói, lúc phim lập tức sẽ phát sóng, còn cười nhạo hắn, hỏi hắn có phải đi tự thú hay không. Hiệu quả diễn xuất vậy mà không tệ, diễn chính là con trai của tham quan, tham quan tự mình phạm pháp loạn kỷ cương, lại nuôi con trai mình thành một tiểu bạch thủ không rành thế sự, cuối cùng tiểu bạch thủ cắn cha ruột vào trong ngục.

Lần đầu tiên lên hot search chính diện, Phương Hữu hoả tốc chụp ảnh màn hình gửi Lâm Chu Độ khoe khoang. Lâm Chu Độ mở ra, lại thấy thứ ngoài dự đoán.

“Hot search thứ 5 là sao?” Cậu sợ nhìn thấy thứ gì đó, dứt khoát trực tiếp hỏi Phương Hữu.

Phương Hữu ngược lại chuyên nghiệp, đi search một vòng quay lại nói với Lâm Chu Độ: “Topic # Trần

Cảnh Tồn Lâm Chu Độ# là fans của anh xoát ra, mắng team quản lý của anh không làm việc, bảo bọn họ liền tại chỗ giải tán. Còn châm chọc nói người đại diện Trần đại bài như vậy, không xem tin nhắn riêng không reply, nên xếp hàng y một phen, cho nên xếp y ở phía trước.”

Đây rõ ràng cũng không tính là tin tức tốt, Lâm Chu Độ lại thở phào nhẹ nhõm: “Vậy không sao.”

Không biết Trần Cảnh Tồn có thể bị nghệ sĩ không lương tâm cậu đây tức chết hay không.

Lâm Chu Độ sợ nhìn thấy, không phải Lâm Chu Độ cũng không phải Trần Cảnh Tồn, mà là một cái tên khác ở giữa bọn họ. Cậu đương nhiên đang lo lắng, cậu cũng không phải dũng sĩ gì, mỗi ngày mỗi đêm, cậu vì vậy hoảng loạn. Lời đồn sẽ khuếch tán, sẽ ở trong truyền bá bị chế biến, sẽ bị người dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn, nhưng không cách nào làm bất kỳ biện bạch nào. Đây là đề mục khó khăn cỡ nào, Lâm Chu Độ lại không có dũng khí, cũng không có cách đi giải quyết. Muốn chặt đứt hậu họa rất đơn giản, cậu phải làm, là không được “Không minh bạch” với Tạ Thành Văn, thừa dịp mình tạm thời có năng lực, tránh thoát ra, liền thật sự biến thành diễn viên tốt không có vết nhơ nào ở trong miệng fans của mình.

Nhưng Lâm Chu Độ không nỡ.

Sự nghiệp và Tạ Thành Văn, giống như lựa chọn lưỡng cực, nếu như chỉ có thể nhận được một trong đó.....

Cái con mẹ nó, câu nói kia lại hiện lên trong đầu Lâm Chu Độ.

Ông đây muốn hết.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Chỉ cần nghỉ, Lâm Chu Độ liền sẽ bay về, ngày đó Tạ Thành Văn mua một bộ thiết bị mới, bảo cậu đến xem. Lúc Lâm Chu Độ hứng thú đi tới, Tạ Thành Văn đã ở trong sân lấp xong, cậu vốn tưởng đồ mới mẽ gì, vừa nhìn lại là đồ vô cùng quen thuộc.

“Đây chính là đồ chiếu phim trên bãi đất trống hồi tôi còn bé mà,” Lâm Chu Độ nói với Tạ Thành Văn, “Hồi đó mang phim điện ảnh gì xuống nông thôn, cũng dùng cái này chiếu, âm thanh cũng không tốt, hình ảnh cũng không rõ ràng, sao anh sẽ mua cái này?”

Cậu nghĩ, Tạ Thành Văn e không phải bị gạt chứ.

Tạ Thành Văn ôm hai cánh tay, có chút hài lòng nhìn thành quả lao động: “Tôi biết.”

Lâm Chu Độ yên lặng bật cười, cậu phát hiện Tạ Thành Văn thật sự rất vui.

Nửa đời trước của Tạ Thành Văn, e rằng cho tới bây giờ cũng không có ở loại trường hợp này trải nghiệm xem phim, đám người âm âm, màn ảnh dưới bầu trời đêm, chiếu hình ra là một thế giới khác. Mà tại ban đêm như vậy, chỉ có hai người bọn họ.

“Tôi nay xem gì?” Lâm Chu Độ hỏi.

Xem chính là A Phi chính truyện .

Tạ Thành Văn quả nhiên là một người không có tố chất, vậy mà lúc xem phim nói chuyện với Lâm Chu Độ. Hắn nói đến câu chuyện phía sau bộ phim này: “Cậu từng nghe qua Đặng Quang Vinh chứ?”

Là cái tên vừa mới chợt lóe, nhưng Lâm Chu Độ không quá có ấn tượng.

“Vương Gia Vệ ở Philippines quay phần sau của bộ phim này, quay tới cuối cùng đã tốn rất nhiều tiền. Hắn còn muốn thuê máy bay trực thăng để quay đại kết cục, nhưng dự trù đã sớm tiêu hết, mà Vương Gia Vệ chính là muốn quay, rốt cục vẫn phải tiêu tiền quay.”

Lâm Chu Độ cố gắng suy nghĩ, không nhớ rõ mình lúc trước xem A Phi tự truyện , từng nhìn thấy cảnh dùng máy bay trực thăng quay ra.

“Sau đó hắn lại cắt sạch đoạn đó.” Người đầu tư Tạ Thành Văn này khả năng nhớ ra từng trải gì đó, môi hở răng lạnh, thống khổ mà đỡ trán, “Quay phim tốn 400 ngàn, phòng bán vé 900 ngàn, người đầu tư qua ăn tết vào bệnh viện.”

Người đầu tư xui xẻo kia, dĩ nhiên là Đặng Quang Vinh.

Nhưng bộ A Phi chính truyện kia nhảy tới tâm trái đất, cuối cùng biến thành một phần của lịch sử điện ảnh, mọi người nhớ Vương Gia Vệ, nhớ Trương Quốc Vinh, còn nhớ Lương Triều Vĩ chỉ có phần diễn 3 phút ở cuối kia, nhưng có rất ít người sẽ nhớ tới Đặng Quang Vinh bởi vì tín nhiệm để cho đạo diễn yên tâm đi quay kia.

“Khán giả sẽ nhớ anh.” Trong sân có chút lạnh, Lâm Chu Độ dựa sát tới chút, cậu nghĩ mình không tính là nói dối, cậu cũng là một trong những khán giả.

Sẽ nhớ tới Tạ Thành Văn không chỉ là ông chủ ngủ với nửa giới giải trí theo lời đồn, còn là cái tên sẽ xuất hiện ở phụ đề cảnh cuối trong rất nhiều tác phẩm điện ảnh và truyền hình, hắn là một trong số rất nhiều sẽ không xuất hiện trên màn ảnh, trong những người này có producer, dịch vụ hiện trường, đạo diễn ánh sáng, trà nước, tài xế, là list dài dòng mà người xem lười nhìn, nhưng chỉ có tổ hợp khổng lồ này, mới xây dựng được cảnh trong mơ hoàn chỉnh.

Sẽ nhớ tới một đêm lưu luyến ôn nhu, cùng với một bộ phim bị hai người xem không có chút tu dưỡng đạo đức nào đó, ở trong bàn luận xôn xao và sâu triền miên kết thúc.

26. Chương 26

Edit + Beta: Vịt

Có lẽ đoạn thời gian trước thức đêm quá lâu, rồi loạn đồng hồ sinh học, Lâm Chu Độ ngủ chưa được mấy tiếng đã tỉnh. Cậu vừa động, liền phát hiện không thích hợp, hóa ra là đè cánh tay Tạ Thành Văn ngủ.

Tạ Thành Văn còn đang ngủ, hơn nữa ngủ rất sâu, Lâm Chu Độ sinh tâm nghịch ngợm, ngón tay cậu vòng quanh ngón tay Tạ Thành Văn, từ từ đi lên, một mực sờ tới mặt Tạ Thành Văn. Đôi môi rất khô, thậm chí có chút nổi da lên, Lâm Chu Độ nghĩ, Tạ Thành Văn nên uống nhiều nước chút, tại sao lúc hôn môi cậu một chút cũng không cảm thấy. Lúc đầu óc bị dopamine (*) chiếm cứ, sẽ quên ngay những thứ này, chỉ nhớ rõ xúc cảm mềm mại, chỉ cảm thấy ở trong hạnh phúc vô cùng lớn, thế giới rút lại vô cùng bé. Lúc Tạ Thành Văn ngủ là như vậy sao? Thoạt nhìn không có chút ưu sầu nào, đang trong giấc mộng đẹp nhất.

(() dopamine: hóa chất hạnh phúc)*

(Truyện chủ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mộng đẹp đương nhiên sẽ không quá dài, Lâm Chu Độ rất nhanh phát hiện bàn tay truyền đến nhiệt độ không đúng lắm.

Tạ Thành Văn thật sự là một người trung niên yếu ớt, ở trong sân hóng trận gió cũng có thể phát sốt. Lâm Chu Độ ở trong hòm thuốc lục hồi lâu, để Tạ Thành Văn ngồi dậy uống thuốc. Tạ Thành Văn vậy mà không muốn, còn tìm cớ: “Tôi ngủ một giấc là ổn.”

“Anh ngủ một giấc sẽ nóng thành tên ngốc.” Lâm Chu Độ nói, thừa dịp Tạ Thành Văn còn muốn nói chuyện, nhét viên thuốc vào.

Tạ Thành Văn có lẽ là thật sự nóng tới có chút váng đầu, sau khi bắt đầu uống thuốc, vốn nên tiếp tục ngủ, hần nhưng lại từng câu từng câu tán gẫu với Lâm Chu Độ. Lâm Chu Độ có lẽ, đột nhiên nghe thấy Tạ Thành Văn nói: “Cậu khả năng sẽ trách tôi.”

Lâm Chu Độ nghe không hiểu: “Cái gì?”

Tạ Thành Văn nói tiếp câu không đầu không đuôi: “Tôi đối với cậu căn bản không tốt.”

Không đợi Lâm Chu Độ hỏi rõ ràng, Tạ Thành Văn đã lật người, ngủ mất.

Nếu không phải thấy người này đang bị bệnh, Lâm Chu Độ sẽ lắc tỉnh hần, trối lên ghế hồ nghiêm hình tra

khảo. Cậu nghĩ nửa ngày Tạ Thành Văn đang nói cái gì, Tạ Thành Văn bắt an là cái gì. Sau đó cậu ngược dòng tới ban đầu, cái mở đầu không quá vẻ vang kia.

Từ góc độ trao đổi hàng hóa mà nói, đương nhiên là không tốt. Fans của Lâm Chu Độ luôn mắng Trần Cảnh Tồn tới máu chó đầy đầu, nguyên nhân rất lớn cũng là bởi vì bọn họ cho rằng tư chất và tài nguyên của Lâm Chu Độ cực kỳ không xứng. Bọn họ cảm thấy Phù Đồ đối với Lâm Chu Độ không có bất kỳ trợ giúp nào, ngược lại liên lụy Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ năm đó vẻ vang bắn bốn phía vào Phù Đồ, mình châu bị nhợt, phí thời gian 10 năm. Mười năm sau thật vất vả có một chương trình giải trí, còn không phải cast, Lâm Chu Độ hoàn toàn dựa vào mị lực nhân cách thắng được yêu thích, nhưng mà Phù Đồ, không cần tận lợi dụng cơ hội, lại chỉ biết nhận cho cậu mấy vai nhỏ. Lâm Chu Độ thường xuyên sẽ cảm thấy, cái từ fan theo chính chủ là có đạo lý, nguyên nhân cậu hot cũng không phải đơn thuần mà dựa vào phim, fans đến từ đủ loại con đường, có một vài thói quen khác, nhưng lại bởi vì tác phẩm của cậu lưu lại, biết cậu là diễn viên, thế là lại có trạng thái tâm cao tận mây xanh, cảm thấy Lâm Chu Độ cao quý hơn những minh tinh nhân khí cao khác mấy phần, cái gì cũng không thỏa mãn, cái gì cũng không nhìn thuận mắt. Rõ ràng Lâm Chu Độ ở trong diễn viên không tính là lợi hại cỡ nào, bọn họ lại muốn nhiều hơn. Có thể trách ai? Chỉ có thể nói độ tương tự với bốn nhân quá cao.

Nếu như Lâm Chu Độ lúc ấy ký hợp đồng với Tạ Thành Văn, vậy cậu hiện tại nên tìm Tạ Thành Văn bắt đền tiền vi phạm hợp đồng. Thương nhân giáo hoạt Tạ Thành Văn đây quá không hiền hậu, cậu muốn không chỉ là một khách quý thường trú trong chương trình giải trí, đã nói phim của Khưu Văn Lễ đấy, làm sao cậu bây giờ còn đang cả ngày lẫn đêm bôn ba quay phim? Trời ạ, tên tội phạm lừa đảo này, Trần Cảnh Tồn chính là đồng bọn tập đoàn lừa đảo của hắn. Nhưng bây giờ đã không thể nào, Lâm Chu Độ bị lừa tới rõ ràng, chỉ có thể đi theo Tạ Thành Văn cùng thông đồng làm vậy.

Lâm Chu Độ cũng nằm xuống, cậu nghiêng người dán lên da nóng hổi của Tạ Thành Văn, tóc sau tai Tạ Thành Văn quét trên mặt cậu. Lâm Chu Độ biết Tạ Thành Văn không nghe thấy, thế là yên lòng nói: “Em sẽ không trách anh.”

“Bởi vì em yêu anh.”

Cậu không biết, đó chính là Tạ Thành Văn lo lắng nhất.

Trong đêm khuya dễ suy nghĩ viển vông nhất, cũng đã từng bò dậy, một người nhìn một người khác, cái gì cũng không nghĩ, chỉ là nhìn. Đó là thời khắc yên tĩnh nhất, đợi đến trời dần dần sáng lên, người lại phải chia lìa với người, dung nhập vào trong đám người cuộn cuộn.

27. Chương 27

Edit + Beta: Vịt

Chọn tới chọn lui, phim điện ảnh mới vậy mà quay cùng Tống Y.

Cách gần mười năm, Tống Y lại làm nữ chính của Lâm Chu Độ. Hai nghệ sĩ đều có nhiệt độ, có chút tuyên truyền, đương nhiên phải tuyên truyền tình nhân. Hơn nữa hai người bọn họ lúc trước còn cùng nhau quay chương trình giải trí, nếu không phải Tống Y đã kết hôn sinh con, Lâm Chu Độ cũng không dám tới gần cô, sợ rước scandal.

Chỉ là lựa chọn xong diễn viên đến chính thức ký hợp đồng, lại tới khai máy quay, còn cần một đoạn thời gian, có rất nhiều quy trình phải đi. Lâm Chu Độ suy tính thật lâu, nói với Trần Cảnh Tồn, cảm thấy tỷ số bọc quang (*) có chút quá mức, hơn nữa đều là chuyện không liên quan tới quay phim, cậu muốn đoạn thời gian để trống này trước không làm những cái khác, vẫn là dùng đọc kịch bản là chính. Trần Cảnh Tồn nói, vậy cộng thêm thời gian quay phim có gần 5 tháng.

(() tỷ số bọc quang (Exposure Rate): từ này hay dùng trong ngành quảng cáo (tui cũng không biết tiếng việt mình gọi là gì), nghĩa là số lần xuất hiện trong thời gian nhất định)*

Lâm Chu Độ lại có chút do dự. Nhóm diễn viên bọn họ chiến đấu có bao kịch liệt, cậu luôn có chút cảm giác. Cho dù cộng thêm trữ hàng trước đó, cậu cũng có khả năng thời gian dài đến 1 năm không có tác phẩm công diễn, nếu như vẫn không nắm chắc thời gian ở xuất hiện trước mặt đại chúng.....

“Nhưng tôi vẫn muốn quay phim.” Lâm Chu Độ cuối cùng quảng vấn đề cho Trần Cảnh Tồn.

Trần Cảnh Tồn chỉ có thở dài: “Tôi biết, cậu chính là thích hợp quay phim, việc khác làm tốt hơn nữa cũng vì phục vụ cái này, hần cũng nói cậu như vậy.”

Lâm Chu Độ đương nhiên biết “hần” kia là ai.

Lâm Chu Độ vẫn có chút kỳ quái, Trần Cảnh Tồn chưa bao giờ sẽ ở trước mặt cậu nhắc tới Tạ Thành Văn như vậy, quá trần trụi, Trần Cảnh Tồn dường như không muốn làm như vậy. Nhưng bây giờ hình như không có kiêng kỵ việc này, nghĩ tới, liền nói ra, còn nói là chuyện không liên quan tới y.

Chỉ mong là cậu nghĩ quá nhiều.

“Đúng rồi thầy Trần,” Lâm Chu Độ lại nhớ tới một chuyện khác, “Chờ bộ phim này quay xong, có phải hợp đồng của tôi cũng sắp đến kỳ rồi hay không. Anh xem lúc nào dự tính hợp đồng lần nữa nhỉ.”

“Nói sau đi, còn nửa năm nữa đấy.” Trần Cảnh Tồn lại trở nên có chút không tập trung, vội vã rời đi, túi văn kiện đều cầm trong tay rồi, Lâm Chu Độ liền tiễn y ra ngoài.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ ở trong nhà mình cũng không bao lâu, mới qua mấy tiếng lại muốn ra ngoài, muốn đi tìm Tạ Thành Văn. Cậu thậm chí có chút muốn cười nhạo mình, vừa này còn nói với Trần Cảnh Tồn là vì nghiêm túc chuẩn bị quay phim. Cái này đương nhiên là thật, nhưng muốn ở cùng với Tạ Thành Văn nhiều, cũng

là thật. Cậu thậm chí nghĩ, có nên ở khu biệt thự mà Tạ Thành Văn ở mua một căn nhà hay không, miễn cho mỗi lần đi tới, còn phải cẩn thận rất nhiều chuyện.

Lúc cậu đến nhà Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn hình như vừa tiễn khách đi, trong gạt tàn chất rất nhiều tàn thuốc. Lâm Chu Độ thuận tay bưng lên đi đổ, cậu có chút kỳ quái, chưa từng thấy Tạ Thành Văn hút nhiều thuốc như vậy.

Tạ Thành Văn hút xong thuốc đang đánh răng, Lâm Chu Độ đi tới cùng hân hôn môi. Tạ Thành Văn đã súc miệng, nhưng bọt kem đánh răng bên mép vẫn chưa rửa sạch, Lâm Chu Độ nhìn cảm thấy rất buồn cười, để cho Tạ Thành Văn từ trong gương nhìn: “Dáng vẻ anh sau này mọc râu trắng.”

Tạ Thành Văn cười theo Lâm Chu Độ, cũng cúi đầu xuống hôn cậu. Hân vừa vặn cao hơn Lâm Chu Độ một chút, chênh lệch chiều cao thích hợp vừa khéo. Lâm Chu Độ trước duỗi tay, lau đi vệt màu trắng này, sau đó lại hôn tới. Lúc chống hân lên vách tường, Lâm Chu Độ phát hiện cổ tay Tạ Thành Văn.

“Anh đeo lên rồi.” Lâm Chu Độ cười, “Tôi chưa từng mua, không biết cái này tốt không. Anh thích sao?”

Hỏi xong Lâm Chu Độ tự mình cũng cảm thấy vô vị, loại đáp án rõ ràng này cũng phải hỏi, đầu óc cậu gần đây càng ngày càng không tốt.

Tạ Thành Văn quả nhiên nói: “Rất thích.”

Biết rõ ràng rành, nhưng nghe thấy vẫn là cao hứng không nhịn được, người sẽ trở nên ngốc vậy sao? Tại sao ngốc còn rất vui vẻ, xem ra thật sự là ngốc.

Lâm Chu Độ nói với Tạ Thành Văn: “Tôi có phim mới quay rồi, là nam chính.”

“Ừm.” Tạ Thành Văn đương nhiên là biết.

“Nữ chính là Tống Y.” Lâm Chu Độ nói tiếp, “Kỳ thực kỹ thuật diễn của Tống Y không kém, cô ấy chuyện ngoài phim nhiều lắm. Lần này tôi phải ép cô ấy đối diễn nhiều với tôi.....”

Cậu thậm chí quên mất nụ hôn vừa rồi tiến hành đến một nửa, bắt đầu lập kế hoạch nhật trình. Còn nói lần này diễn chính là một cảnh sát nhân dân nhỏ, phải tới đồn công an trải nghiệm cuộc sống chút. Cậu thao thao bất tuyệt, Tạ Thành Văn cứ nghe cậu nói.

Lâm Chu Độ nói đến một nửa mới nhớ tới không đúng, không thể nói tiếp, cũng tạm thời không thể chuyển dời về phần không thích hợp ít người trước đó, cậu đành phải nói đề tài khác: “Anh cảm thấy bộ này có thể thành công không?”

Chờ Tạ Thành Văn tùy tiện nói “Có thể”, bọn họ liền kết thúc đối thoại sai lầm này, tiếp tục một vài

chuyện khác.

Tạ Thành Văn lại ra bài không theo lẽ thường, lúc này làm một câu: “Tôi không biết.”

Hắn đương nhiên sẽ không biết, phim còn chưa quay, mọi việc đều chưa quyết định, ai có thể biết. Lâm Chu Độ nói: “Vậy anh trước lừa tôi một chút.”

Tạ Thành Văn vuốt cổ Lâm Chu Độ, động mạch cổ dán bàn tay đang đập, nụ hôn cách hồi lâu rất cục lại rơi xuống: “Lừa em đủ nhiều rồi.”

28. Chương 28

Edit + Beta: Vịt

Lâm Chu Độ đoán sai chính là, mấy giờ trước tới không phải khách nào.

Người bạn mà cậu quen thuộc kia chỉ sẽ cảm thấy, mình e là kẻ thù kiếp trước của Tạ Thành Văn, kiểu huyết hải thâm cừu.

Trần Cảnh Tồn vừa vào nhà đã bắt đầu âm dương quái khí, y nhìn thấy Tạ Thành Văn đang lấy hộp đồng hồ đeo tay ra lau đồng hồ: “Cầm đồ limited đổi lấy một cái hạng xoàng còn vui vẻ, người nào đó thật là kinh doanh không biết xấu hổ.”

Tạ Thành Văn nói: “Cậu ăn pháo?”

Trần Cảnh Tồn quả thực là ăn bom nguyên tử, ném văn kiện qua: “Ông chủ lớn từ từ xem đi, sửa lại hết cho cậu xong rồi.”

Tạ Thành Văn cảm tới nhìn, không phản ứng Trần Cảnh Tồn chút nào. Trần Cảnh Tồn tự mình tức hồi lâu, thật sự không nhìn được: “Cậu bị bệnh hả Tạ Thành Văn, tới lúc này rồi, không gia hạn, cứ như vậy để Lâm Chu Độ chạy? Cậu nhiều tiền đốt rồi đi, cậu cho rằng Phù Đồ hiện tại có quá nhiều đại bài để cậu tùy tiện.....”

“Tình huống của Phù Đồ tôi rõ hơn cậu, tôi có thể gánh vác báo cáo tài chính hàng năm.” Tạ Thành Văn lúc này mới nói, “Chính là rõ ràng, cậu ấy mới không cần tiếp tục ở đây.”

Mảng quản lý nghệ sĩ, đã dần dần trở thành yếu tố của Phù Đồ, nhưng đây không phải vấn đề của Phù Đồ, cả giới giải trí đều là hướng đi như vậy. Các minh tinh dần dần ý thức được mình mới là biển chữ vàng lớn nhất, vì sao phải dựa vào hơi thở của người khác. Tự mình ra ngoài thành lập phòng làm việc, đầu tiên

là ít đi tiền chia phần trăm, nếu như chọn nơi đăng ký như Khorgos (*), còn có thể giao ít đi một lượng thuế lớn. Chỉ cần team đủ ưu tú, làm ông chủ đương nhiên sướng hơn làm nhân viên nhiều.

(() Khorgos là một thành phố cấp huyện ở Tân Cương. Đây coi như là thành phố trẻ đầy tiềm năng của TQ)*

Trần Cảnh Tồn đương nhiên hiểu những thứ này, nhưng đây đều là góc độ của mình tinh để suy nghĩ. Nhưng đối với Phù Đồ, chỉ có tổn thất. Y là người đại diện, Tạ Thành Văn là ông chủ, đẩy Lâm Chu Độ ra ngoài, đối với Tạ Thành Văn không có ích lợi gì, huống chi bản thân Lâm Chu Độ cũng không muốn đi, Tạ Thành Văn dồn ép tới đây là đang phát điên cái gì, y thật sự sắp không chịu được tên bệnh thần kinh này rồi.

“Cậu giả bộ thánh mẫu cao thượng cái gì!” Trần Cảnh Tồn quyết định nói rõ ràng vấn đề với Tạ Thành Văn, “Cứ như vậy ngủ xong là chạy? Cậu lãng phí 10 năm ở trên người Lâm Chu Độ, sau đó nói vì tiền đồ của cậu ấy muốn để cậu ấy từ Phù Đồ rời đi, cậu cho rằng mình rất không vụ lợi sao, để tôi giải thích với cậu ấy thế nào?”

“Cái này sao gọi là lãng phí 10 năm chứ?” Tạ Thành Văn không đồng ý logic này, “Tôi cũng không phải 10 năm này việc gì khác cũng không làm, mỗi ngày 24 giờ đều ở trên người em ấy. Tôi mỗi ngày phải ăn phải ngủ, phải quản công ty, phải nuôi con.....”

“Cậu nuôi cái rắm.” Trần Cảnh Tồn quả thực không còn cách nào câu thông với người này, “Tạ Kỳ cần cậu nuôi? Tới Disneyland Paradise cậu đều cần nó đi xếp hàng!”

“Tôi rõ ràng là đi mua kem.....” Tạ Thành Văn đột nhiên ngừng, hẳn không muốn bị dẫn dắt thảo luận vấn đề lịch sử lưu truyền ai xếp hàng, sớm biết lúc ấy đã không nên vì năng lực nghiệp vụ của Trần Cảnh Tồn để cho Trần Cảnh Tồn tới công ty, luôn phải mang loại chuyện này chặn họng hắn, “Cậu người này thật sự rất không có trình độ, tôi thích em ấy, nhưng cậu thích núi Phú Sĩ, cậu sẽ có núi Phú Sĩ sao? Em ấy nên được nhiều người nhìn thấy hơn, tôi không cần thiết ích kỷ như vậy.”

Trần Cảnh Tồn không nói chuyện nữa.

Y triệt để, bị cách suy nghĩ của Tạ Thành Văn rung động hơn nữa không phản bác được.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Trần Cảnh Tồn trước kia, từng cảm thấy Tạ Thành Văn lãng mạn. Không phải kiểu lãng mạn sẽ có tình xếp nên, ở dưới lầu tầng hoa hồng, mà là rõ ràng có thể có sự lựa chọn tốt hơn, nhưng chạy trốn cật lực không lấy lòng. Tiền bồi thường ban đầu ngược lại không có gì, dù sao chút tiền kia nhà hắn vẫn có, nhưng áp lực tâm lý lại vô cùng lớn, cho dù người trong nhà không nói gì, loại cảm giác thất bại này đều sẽ làm cho người ta ngột thở tới muốn về. Trần Cảnh Tồn hồi đó vẫn chưa ở Phù Đồ, giới ca hát cũng còn đang sản xuất ca khúc lưu hành cuối cùng, Trần Cảnh Tồn ký với không ít ca sĩ show tuyển chọn, thừa dịp nhân khí khắp nơi nhận diễn thương nghiệp, kiếm được đầy chậu đầy bát. Nhìn dáng vẻ khổ sở kia của Tạ Thành Văn, quả thực cảm thấy không thể hiểu, hắn đối với nghề này không suy nghĩ nhiều như vậy, thuần túy bởi

vì bản thân có sở trường giao thiệp còn có thể thuận tiện tán gái kiếm tiền, giới giải trí một người diễn a hoàn còn xinh đẹp hơn mỹ nữ đời thường. Nhưng y sau đó dần dần hiểu Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn chính là thích tạo mộng.

Nhưng sự lãng mạn của con người tới cuối cùng, vậy mà biến thành một loại vô tình. Trần Cảnh Tồn không tin Tạ Thành Văn không nhìn ra, Lâm Chu Độ có bao nhiêu thích Tạ Thành Văn, y lại càng không tin Tạ Thành Văn đối với câu chuyện ma thường thức y kể kia, một câu cũng không tin.

“Trong lòng cậu tự rõ ràng, cậu có muốn núi Phú Sĩ hay không.” Trần Cảnh Tồn trước khi đi nói với Tạ Thành Văn, “Nếu như cậu thật sự vĩ đại như cậu nói, từ ban đầu, cậu không nên để tôi nhắc tới cậu với Lâm Chu Độ. Cậu cái tên mù, hèn nhất, ngu ngốc này.”

Sau đó trước khi Tạ Thành Văn bảo mình rút, Trần Cảnh Tồn nhanh chóng đóng cửa tự mình rút.

29. Chương 29

Edit + Beta: Vịt

Lâm Chu Độ lại nhận được tin tức của Khuu Văn Lễ.

Đương nhiên không phải là đề toán, ngoại trừ lần đầu tiên, Khuu Văn Lễ không còn gửi cho cậu mấy đề bài linh tinh kia nữa. Hơn nữa từ nội dung tán gẫu phía sau mà nhìn, Khuu Văn Lễ hình như đối với phụ đạo con gái làm bài tập không có bao nhiêu hứng thú. Lâm Chu Độ luôn có chút nghi ngờ, đây chỉ là nguy trang lúc đó của Khuu Văn Lễ, nhưng Khuu Văn Lễ rốt cuộc muốn làm gì, cậu lại không nghĩ hiểu.

Khuu Văn Lễ không chỉ là đạo diễn, còn là giáo viên học viện điện ảnh, đối với Lâm Chu Độ cũng giống giáo viên, còn sẽ gửi cho cậu bộ phim ít được chú ý không biết từ đâu tìm đến, bảo cậu nghiên cứu. Lúc Lâm Chu Độ đang hoang mang làm xong bài tập, luôn có chút mong đợi. Nhưng Khuu Văn Lễ lại một chữ cũng không nói bất kỳ suy nghĩ gì đối với việc Lâm Chu Độ làm diễn viên, càng đừng nói là mời cậu tới diễn phim. Lâm Chu Độ dần dần cũng nào đó suy nghĩ, có một vài việc sau khi nghĩ rõ ràng, thì không cần nhất định phải như vậy nữa. Liên hoan phim Phi Hoàng năm nay, Lâm Chu Độ nhận được vai phụ tốt nhất, đây đối với cậu mà nói coi như là khích lệ rất lớn.

Chuyện không diễn được phim của Khuu Văn Lễ, Lâm Chu Độ không vội, từ từ sẽ đến, nên thuộc về cậu, rốt cục là của cậu.

Khuu Văn Lễ lúc này rõ ràng là gửi nhóm, hẳn đang ở nước ngoài du lịch, gửi tới mấy tấm ảnh phong cảnh, phối chữ: *Chọn cảnh của Rừng Kì!*

Lâm Chu Độ có lệ mà khen mấy câu đẹp, do dự một chút, cuối cùng vẫn gõ chữ gửi qua: *Định phim mới tới đây quay?*

Cậu lại nghĩ tới chuyện khác, ở trên phần mềm ẩn avatar của Trần Cảnh Tồn, gửi một đoạn voice qua.

“Thầy Trần, chuyện hợp đồng vẫn chưa quyết định sao? Nếu như bởi vì chuyện chia phần trăm, bằng không lại thương lượng thêm chút?”

Hợp đồng mới đương nhiên phải mới, Lâm Chu Độ lần này đối với sự tự do và cách phân chia công việc đều nói ra vài suy nghĩ, cậu tự nhận yêu cầu cũng không tính là quá đáng, cũng không phải thật sự vì chút tiền này tranh chấp, chỉ là cái này vẫn đại biểu thứ gì đó. Giống như hiện tại đi tham gia hoạt động, không ai sẽ xếp Lâm Chu Độ tới cuối cùng, để cậu chờ. Lâm Chu Độ không phải loại người bị ánh mắt người khác lừa, nhưng cậu cũng cần nhận được một chút tặng lại, có thể là tiền, cũng có thể là tôn trọng.

Lại nói Trần Cảnh Tồn lúc ấy cũng không nói gì, nhưng bây giờ một mực kéo dài, không biết suy nghĩ cái gì.

Tổng Y lúc này vừa lúc đẩy cửa đi vào, nghe thấy lời Lâm Chu Độ, khơi lòng mảy, “Ày, vẫn muốn tiếp tục ở lại Phù Đồ à? Tự ra ngoài phát triển đi!”

Lâm Chu Độ như không có chuyện gì xảy ra thu lại điện thoại, kéo ghế ra cho Tổng Y: “Tôi ở quen rồi.”

“Cậu thật sự đủ não yêu đương.” Tổng Y nói, “Bất quá cũng khó trách, Tạ tổng thích cậu như vậy.”

Ngay cả cô ta cũng biết? Lâm Chu Độ ngẩn ra, lòng bàn tay cậu hơi ra mồ hôi.

Thiệu Tinh Hà là bởi vì bản thân chính là nghệ sĩ của Phù Đồ, Phương Hữu là hồi đó mâu thuẫn với cậu, người trong nhà đi nghe ngóng, mà Tổng Y..... Tổng Y là mấy năm trước mới từ Phù Đồ hủy hợp đồng đi ra, luôn có cách nghe được tin đồn.

“Nói những gì thế.” Lâm Chu Độ nói, “Cô nhớ lời thoại chưa.”

“Xấu hổ hả?” Tổng Y lại không chịu dừng lại, “Cậu giấu tôi cái gì chứ, cũng không phải mới biết, bao nhiêu năm trước tôi đã.....”

“Cái gì mà bao nhiêu năm trước?” Nghe câu này, Lâm Chu Độ có chút nghi ngờ.

Mắt Tổng Y trợn lên: “Cậu sẽ không quên rồi chứ? Bộ phim điện ảnh đầu tiên cậu vào công ty là quay với tôi! Tôi năm đó dù gì cũng là tiểu hoa đang hồng trẻ tuổi xinh đẹp được chứ, cậu một người mới.....”

“Ngài hiện tại cũng trẻ tuổi xinh đẹp.” Lâm Chu Độ nhìn Tổng Y, nhưng cậu không cảm thấy cái này có thể tính là luận cứ gì, “Nhưng cái này không nói rõ việc gì, tôi lúc ấy cũng..... Rất có tiếng tăm á.”

Lời khen mình như vậy, nói ra thật sự có chút ngượng, nhưng đây là sự thật, Tống Y lớn hơn cậu 2-3 tuổi, khi đó cũng vừa thành danh không lâu, để bọn họ cùng quay phim, cũng không đột ngột. Chỉ là phim yêu đương cùng thể loại năm đó tràn lan, bộ phim đó của bọn họ mặc dù không kém, nhưng cũng không có chỗ nào đặc biệt tỏa sáng, cuối cùng biến mất trong sóng triều.

Tống Y không tìm được lời phản bác, nhưng luôn có chút không phục: “Cậu người này nhất định là bình thường ít xem bát quái đi, phải biết hần.....”

Lâm Chu Độ chưa kịp nghe, điện thoại của Trần Cảnh Tồn gọi tới.

Trần Cảnh Tồn nói, y đến tổ phim rồi, muốn tán gẫu với mình Lâm Chu Độ chút.

Cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, Lâm Chu Độ nói với Tống Y, tạm thời có việc, đổi thời gian lại khớp lời thoại. Tống Y ngược lại thở phào nhẹ nhõm, những ngày qua Lâm Chu Độ đuổi theo cô chặt chẽ, cho dù có khi không có phần diễn cũng không thả lỏng được, Lâm Chu Độ muốn đổi thời gian, cô dĩ nhiên muốn để cho Lâm Chu Độ có bao xa lẫn bấy xa.

Trần Cảnh Tồn đang đứng ở cửa vào Ảnh Thị Thành, nơi đó được sửa thành một cổng thành, thuận tiện các du khách chụp hình. Nhưng Trần Cảnh Tồn thoạt nhìn không có chút tâm tình chụp ảnh lưu niệm, ngược lại giống như đang tiến vào Quỷ Môn quan.

Lâm Chu Độ dẫn Trần Cảnh Tồn về khách sạn, cậu ở là phòng xép, ngoài phòng ngủ còn có một cái bàn làm việc, thích hợp dùng để ký rất nhiều văn kiện. Trần Cảnh Tồn còn chưa mở miệng, Lâm Chu Độ đã giành trước một bước: “Thầy Trần, rốt cuộc có chuyện gì, cứ việc nói thẳng đi.”

Chết sớm siêu sinh sớm, Trần Cảnh Tồn nghĩ như vậy, mới rốt cục nói: “Công ty quyết định không gia hạn.”

Lâm Chu Độ nghiêng đầu, có chút nghi hoặc mà nhìn Trần Cảnh Tồn.

Trần Cảnh Tồn sắp điên rồi, y nghĩ mình nên xin phí tổn thất tinh thần, kiên trì nói tiếp: “Team hiện tại của cậu có thể toàn bộ mang đi, tôi ở trong giới cũng quen không ít người, tôi cũng có thể giúp cậu liên hệ nhân viên làm việc thích hợp. Cậu hiện tại rất hot, khẳng định đều tự nguyện tới chỗ cậu. Sau này phòng làm việc của cậu cũng có thể thành lập quan hệ hợp tác với Phù Đồ.....”

“Tôi biết tôi rất hot.” Lời không biết xấu hổ như vậy, Lâm Chu Độ vậy mà trong vòng một ngày nói hai lần, “Nhưng tại sao.”

Trước kia ngày ngày bị fans mắng, Trần Cảnh Tồn cũng không có áp lực tâm lý gì, nhưng hiện tại y thật sự không muốn chịu tiếng xấu thay: “Đây không phải quyết định của tôi.”

Lâm Chu Độ rất nhanh hiểu được: “Là Tạ Thành Văn?”

Trần Cảnh Tồn không nói chuyện.

Lâm Chu Độ bắt đầu gọi điện thoại cho Tạ Thành Văn.

Đương nhiên không cách nào kết nối được, Lâm Chu Độ lại bắt đầu gửi Wechat cho Tạ Thành Văn, rất nhanh rep lại - Bên Wechat rep, cậu bị hủy kết bạn rồi. Nhưng Trần Cảnh Tồn vẫn nói, nếu như Lâm Chu Độ muốn người, có thể nói với y.

“Vậy tôi muốn Tạ Thành Văn.”

Thằng thần thần trụi này của cậu khiến Trần Cảnh Tồn không thể chống đỡ được, Lâm Chu Độ lại hùng hổ dọa người: “Tạ Thành Văn đâu, hán ở đâu?”

“Hán đi công tác rồi.” Trần Cảnh Tồn nói.

“Hán đi đâu công tác?” Lâm Chu Độ nhất định phải hỏi.

“Tôi không biết.” Trần Cảnh Tồn dứt khoát ngay cả lời vô nghĩa cũng bỏ qua.

Điều kiện hậu đãi mà Trần Cảnh Tồn cho, Lâm Chu Độ căn bản không có một câu nghe vào trong lòng. Cậu chỉ nghĩ một việc.

Tạ Thành Văn bảo cậu cút.

30. Chương 30

Edit + Beta: Vịt

Trần Cảnh Tồn rất nhanh đã đi. Y không đi, Lâm Chu Độ cũng không có cách nào, cũng không thể biến ra con dấu của Phù Đồ ép Trần Cảnh Tồn tới đóng. Hợp đồng đến kỳ là chuyện Lâm Chu Độ đã sớm nhớ, nhưng hạn của Phù Đồ, cậu đến kỳ không chỉ một lần, lần nào cũng gia hạn, đây đối với Lâm Chu Độ cũng trở thành chuyện đương nhiên. Cậu là một người không được tính là có lý tưởng hào hùng, cũng không đủ lý trí bình tĩnh. Thành danh ban đầu đối với Lâm Chu Độ mà nói, giống như rượu mà Phương Hữu rót cho nữ diễn viên kia, một chén lại một chén mà uống, tác dụng chậm 10 phần, uống tới đầu cậu chóng, 10 năm sau, cậu đều ở Phù Đồ tỉnh rượu, cậu quen cuộc sống như vậy, cậu không nghĩ tới Tạ Thành Văn sẽ bảo cậu cút.

Điện thoại của Tạ Thành Văn thủy chung không gọi được, cũng không biết người này rốt cục có phải tới sao Hỏa rồi hay không, hoàn toàn mất tín hiệu. Lâm Chu Độ lần đầu tiên phát hiện Tạ Thành Văn trốn

tránh thực tế như vậy, cho rằng để Trần Cảnh Tồn tới truyền đạt, mình có thể thừa nhận?

Nhưng phim vẫn phải quay, cảnh tiếp là tới phiên mình. Trước khi giao di động cho trợ lý, Lâm Chu Độ nghĩ, gọi thêm cuộc cuối cùng, nếu vẫn không có tác dụng, bay về cầm dao ép Tạ Thành Văn gia hạn.

Cậu gọi cho Tạ Kỳ.

Tạ Kỳ bên kia vẫn là buổi sáng, rất kinh ngạc: “Chú vậy mà biết gọi số quốc tế.”

“.....” Về chuyện tên ngọc nào đó không biết, Lâm Chu Độ không quá muốn hỏi, “Ba cháu ở đâu?”

“Ông ấy ở nhà đó, còn nuôi hoa của cháu chết rồi.” Tạ Kỳ hình như lật người dậy, “Chú sao thế? Cãi nhau với ba cháu? Chia tay?”

Lâm Chu Độ không trả lời.

Tạ Kỳ nhưng rất hiểu đức hạnh của ba mình, “Cháu đã nói với chú, chú không cần phối hợp với ông ấy, ông ấy chính là thích tự biên tự diễn phim khổ tình, coi mình đoạt giải Oscar. Chú để ông ấy bình thường một chút là ổn.”

Đứa nhỏ này rốt cuộc học đâu ra, Lâm Chu Độ thật sự không cách nào đánh giá những lời đó, lại nói với Tạ Kỳ: “Cháu nói với ba cháu.....”

“Cháu không muốn đi.”

“Cháu mới không muốn!!!” Tạ Kỳ rống to với điện thoại, tức giận mà cúp đường dài quốc tế, “Cháu thèm vào! Hai tên ngôi sao phim!”

Sắp quay rồi, Lâm Chu Độ chuyển tâm tình, lại biến thành người trong phim.

Hôm nay quay chính là cảnh đêm, đợt tuyết rất lâu rơi xuống, cảnh sát nhân dân Lâm Chu Độ bị giội đầy đầu đầy mặt huyết tương, ở trong đồng tuyết đuổi theo hung thủ. Chờ quay xong, huyết tương ở trên mặt cậu đều sắp thành mẩu băng. Hiểu Văn lập tức cầm túi chườm nóng đến, Lâm Chu Độ run lấy bầy, điện thoại giao tới đều sắp cầm không vững, Hiểu Văn nói với cậu: “Bạn anh sắp đến Phù Đồ rồi.”

“Cái gì?” Lâm Chu Độ hỏi, “Bạn tôi?”

Trên ngón cái của cậu đều là máu dính nhớp, không mở khóa điện thoại được, đành phải nhập mật mã vào, xe bảo mẫu đang lái về, màn hình chiếu sáng trên mặt Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ nhìn thấy tin tức mới nhất của bạn cậu.

Tiền Nhạc Thiên tuyên bố ký với Phù Đồ.

“Sao không quyền chút cho tôi chứ, ông đây không phải hi vọng sao?”

Còn có lần trước ở KTV, Tiền Nhạc Thiên nói với cậu, cậu thật tốt, chỉ cần quay phim, cái gì khác cũng không cần bận tâm, Tạ tổng đối với cậu là chân ái á.

Vậy sao? Là chân ái sao?

Lâm Chu Độ không biết nữa. Cậu giống như bị lạnh tới tỉnh táo lại, triệt để mà lạnh xuống, giống như bị Amoniac lỏng đóng băng. Cậu nghĩ, là kim chủ Tạ Thành Văn này quá tốt, khiến cậu không có một chút áp đặt, quên mất mình thượng vị thế nào, quên mất cậu ban đầu chạy tới gõ cửa Tạ tiên sinh thế nào.

Cuối cùng, cậu bắt quá là leo giường Tạ Thành Văn. Cậu có thể, người khác cũng có thể. Bạn cậu cũng có thể. Người khác khả năng còn không cần rõ như vậy, muốn nhiều hơn như vậy.

Lâm Chu Độ mang theo đầy oán khí và hận ý về khách sạn, cậu thậm chí không tắm, trước hết liên lạc với Tiền Nhạc Thiên.

Kết quả 3h sáng, Tiền Nhạc Thiên vậy mà còn đang ăn.

“Cậu cái đầu heo này!” Lâm Chu Độ cảm giác đủ loại phiền muộn của mình đều đút cho tên ngốc Tiền Nhạc Thiên này, cậu vừa nãy thật sự bị lạnh u mê, vậy mà cảm thấy Tạ Thành Văn có thể coi trọng Tiền Nhạc Thiên, “Sao cậu còn không giảm cân! Tại sao cậu vào Phù Đồ không nói với tôi!”

“Cậu muốn tôi trả lời vấn đề nào trước hả?” Tiền Nhạc Thiên bị Lâm Chu Độ chất vấn tới có chút mông lung.

Lâm Chu Độ cố gắng bình tâm tĩnh khí: “Cái phía sau. Cái trước thì thôi, tôi thấy cậu không giảm được cân.”

“Đây là kinh hỉ á!” Tiền Nhạc Thiên nói, “Thế nào, sau này tôi sẽ làm đồng nghiệp của cậu rồi. Phù Đồ đã đáp ứng tôi, có thể làm đĩa nhạc cho tôi, ông đây sẽ quay phim làm âm nhạc 2 cái không bỏ lỡ!”

Thật là chỗ nào thương Tiền Nhạc Thiên liền đâm tới chỗ đó, Lâm Chu Độ nói: “Làm cái rắm, tôi không gia hạn nữa.”

“Cái gì gọi là không gia hạn nữa?” Tên bạn vô liêm sỉ Tiền Nhạc Thiên rốt cục ngừng nhai, “Điều kiện hiện tại của cậu, Phù Đồ van xin cậu gia hạn chứ?”

Lâm Chu Độ sao biết vì sao, cậu tức không có chỗ đánh. Cậu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn như cũ chỉ có một kết luận đó.

“Tạ tổng khả năng chê tôi gần 30 rồi, nên đổi bạn giường mới.”

“Đúng thế,” Tiền Nhạc Thiên nhưng căn bản không muốn an ủi và phản bác, “Cậu đều hoa tàn ít bướm rồi, ngày ngày còn ở bên ngoài quay phim, người ta vứt bỏ cậu là nên.”

“Con mẹ nó cậu.....”

“Cậu tin sao?” Tiền Nhạc Thiên căn bản không để cho Lâm Chu Độ chửi ra miệng, “Cậu thật sự tin sao? Cậu gọi điện tới đây, rốt cuộc là muốn hỏi cái gì?”

Lâm Chu Độ không nói ra miệng.

Rõ ràng chuyện hoàn toàn không khả năng, cậu lại không thể không để ý, không thể không đoán mò, giống như ruồi nhặng không đầu, giống như chim sợ cành cong. Bởi vì mấy đáp án cậu sợ kia, cậu sợ nhìn thẳng, quan hệ của cậu và Tạ Thành Văn tới cùng là gì.

Tiền Nhạc Thiên thở dài, hần rớt cục nói ít lời hay: “Tôi biết tên gốc cậu đã nhiều năm như vậy, cậu chính là cái gì cũng không chịu nghĩ theo hướng tốt, vậy còn có đáp án gì. Cậu có thể đổi góc độ không?”

“Góc độ gì?” Lâm Chu Độ không rõ.

“Con mẹ nó cậu không phải góc độ của vịt.” Tiền Nhạc Thiên nói, “Người ta là góc độ yêu cậu. Tôi nói Tạ tổng là yêu cậu thật, cậu cái tên khuyết tật trí tuệ không phân biệt được Manchester United và Manchester City này!”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ rớt cục đi tắm, cậu ngâm mình trong bồn tắm, nghĩ nếu như đây là một đề mục, mà cái giả thiết kia của Tiền Nhạc Thiên thành lập.

Nếu như nguyên nhân làm quyết định này không phải bởi vì ghét, mà là bởi vì thích.....

Để cho cậu thành lập phòng làm việc cá nhân, nhưng đồng thời còn có thể có giao thiệp hợp tác của Phù Đồ.

Không liên hệ với cậu, kỳ thực chính là vì cưỡng ép chia tay.

Vì cái gì chứ?

Ánh sáng phòng tắm quá mạnh, Lâm Chu Độ nhắm mắt lại.

Lâm Chu Độ nhớ tới buổi tối đầu tiên, lời Tạ Thành Văn nói với cậu. Thứ người này nghĩ còn xa hơn Lâm Chu Độ, hẳn nói với Lâm Chu Độ không cần quay quá nhiều chương trình giải trí, bảo Lâm Chu Độ chuyên chú vào công việc chính. Hẳn quan tâm tiền đồ của Lâm Chu Độ, hơn nữa không phải để ý nhiệt độ gần gũi.

Mà Lâm Chu Độ hiện tại, trên con đường ánh sáng tiền đồ, quả bom hẹn giờ lớn nhất, chính là bản thân Tạ Thành Văn.

Thiệu Tinh Hà sẽ biết, Phương Hữu sẽ biết, Tống Y sẽ biết, nếu như tiếp tục, càng nhiều người sẽ biết. Một khi bị truyền thông chụp được, kiếp diễn viên của Lâm Chu Độ chính là tuyên cáo tử hình, cậu là nghệ sĩ của Phù Đồ, Tạ Thành Văn là ông chủ của Phù Đồ, nghĩ đã biết sẽ bị miêu tả sinh động thành bộ dạng thế nào, Lâm Chu Độ thậm chí không có chỗ trống để phản bác, đó là sự thật, bọn họ chính là bắt đầu như vậy.

Tạ Thành Văn lựa chọn dỡ bỏ bom hẹn giờ.

Lâm Chu Độ quá mức tham lam, cậu cái gì cũng muốn, muốn làm diễn viên, muốn người yêu, không được lựa chọn. Cho nên Tạ Thành Văn làm giúp cậu.

Lâm Chu Độ từ trong bồn tắm ra ngoài, phía sau cậu là một bể máu loãng.

Cậu gửi tin nhắn cho Trần Cảnh Tồn.

“Tôi đồng ý không gia hạn.”

31. Chương 31

Edit + Beta: Vịt

Không gia hạn cũng tốt, chia tay với Tạ Thành Văn cũng tốt, cuộc sống vẫn như cũ, phim cũng vẫn phải quay, thậm chí người bên cạnh cũng không có thay đổi gì, Hiểu Văn vẫn như cũ làm trợ lý của Lâm Chu Độ, đăng ký công ty cũng là cô đang làm. Tống Y vẫn là tìm được cơ hội là xin nghỉ, dù sao một nhân hiệu sân ga, dễ dàng là có tiền cầm, Lâm Chu Độ đuổi theo Tống Y, lẽ mà lẽ mề, ân cần dạy bảo, thật vất vả khuyên được Tống Y an tâm quay phim, Lâm Chu Độ lại xin nghỉ trước.

Thông báo của Khuru Văn Lễ tới bất ngờ không kịp đề phòng, hấn bảo Lâm Chu Độ tới thử vai.

Tin tức kia thật sự vô cùng kinh động, Lâm Chu Độ tới lúc chạy đến hiện trường, cũng không quá dám tin: “Là sao?”

“Không sao hết.” Khuru Văn Lễ có chút hài lòng nhìn đáng vẻ Lâm Chu Độ thay trang phục phim, “Đoạn diễn vừa nãy của cậu không tệ.”

“Tôi chỉ là không nghĩ tới,” Lâm Chu Độ còn có chút lúng túng bất an, “Đột nhiên tìm tôi. Tôi cho rằng không có phim nữa.”

“Tôi cũng không nghĩ tới như vậy.” Khuru Văn Lễ nói, “Không nghĩ tới cậu còn sẽ độc lập ra ngoài. Kỳ thực tôi không phải xem chương trình giải trí trước, là xem phim điện ảnh, vai số 2 cậu diễn, cực kỳ đặc sắc, phim điện ảnh chi phí nhỏ kia có thể hot, cậu có công lao rất lớn.”

Đột nhiên được Khuru Văn Lễ khen, Lâm Chu Độ có chút luống cuống, nếu như vậy, Khuru Văn Lễ tại sao lúc trước một mực không đề cập tới?

“Tôi trước đó do dự rất lâu, mọi mặt của cậu không tệ, có kỹ thuật diễn còn nổi tiếng, hiện tại lại rất hot, tìm cậu rất có bảo đảm.” Khuru Văn Lễ nói, “Nhưng tôi thật sự không muốn dùng cậu.”

Lâm Chu Độ đang cúi đầu lắng nghe đạo diễn lớn dạy bảo, một câu này khiến cậu không cách nào không kinh ngạc, cậu ngẩng đầu: “Tại sao?”

Khuru Văn Lễ lại hỏi ngược lại Lâm Chu Độ trước: “Cậu cảm thấy Tạ Thành Văn người này thế nào?”

Khuru Văn Lễ lúc trước cũng đã hỏi vấn đề tương tự, tỷ như diễn viên nào đó, hoặc là đạo diễn. Lâm Chu Độ không biết cách nhìn của Khuru Văn Lễ, cũng chưa từng tỏ vẻ thiên hướng của mình trước, đều là cho câu trả lời mơ hồ: “Vẫn ổn đi”, “Không hiểu rõ lắm”, “Chưa từng tiếp xúc”, “Chỉ xem qua mấy tác phẩm”. Sau đó Khuru Văn Lễ làm người chủ đạo, bắt đầu tán gẫu các loại chuyện với cậu.

Lần này Lâm Chu Độ lại nói: “Tôi cảm thấy hấn rất tốt.”

“Thôi dẹp đi!” Khuru Văn Lễ dường như rất không đồng ý, châm một điếu thuốc, bắt đầu tán gẫu với Lâm Chu Độ, “Tôi cũng chính là không vạch mặt bên ngoài với cậu ta mà thôi. Cậu ta chính là.....”

Khuru Văn Lễ hấn, không biết làm sao tìm tới một danh từ nghĩa xấu hình dung Tạ Thành Văn: “Tôi đã sớm không chịu được cậu ta, cậu ta sau này phê bình tôi không chỉ 1-2 lần, ngày nào cũng nói tôi quay phim càng ngày càng dung tục. Tôi nói với cậu ta, tôi vốn chính là quay phim thương mại, nếu không phải Bến Đồ tục tăng hồi đó của tôi, còn không cứu được công ty cậu ta đấy.”

“Là hần cứu anh trước.” Lâm Chu Độ không nhin được.

“Phải.” Khuru Văn Lễ cũng không phủ nhận, “Nhưng hần nói với tôi, thương mại và dung tục là hai việc khác nhau, quay phim đại chúng thích, không phải là phải đón ý hòa theo tất cả thưởng thức của đại chúng. Mẹ kiếp nổi nhảm nhiều như vậy, máy quay phim ở đây, cậu ta đi mà quay! Tôi cũng không phải phụ nữ đại cậu ta, tôi phải ăn cơm. Hơn nữa cậu ta có tư cách gì nói với tôi phim dung tục hay không, cũng không nghĩ cậu ta ban đầu là làm gì.”

“Hần làm gì?” Lâm Chu Độ thật sự không biết phương diện này của Tạ Thành Văn, chẳng lẽ là buôn lậu thuốc phiện?

“Cậu biết cậu ta ban đầu tiếp xúc với nghề điện ảnh thế nào không?” Khuru Văn Lễ hứng thú, ngồi bắt đầu huyền thuyên với Lâm Chu Độ, “Tôi lúc ấy vẫn chưa bắt đầu quay phim, ở tổ phim làm nhiếp ảnh gia. Tạ Thành Văn ở tập đoàn của nhà cậu ta hiểu rõ nghiệp vụ, mỗi công ty đều phải đi một đoạn thời gian, hiểu rõ công việc. Khi đó cậu ta vừa lúc tới công ty quảng cáo, việc đầu tiên là, đến tổ phim, phụ trách hướng về phía máy giám sát xem quảng cáo thực nhập (*) tôi chụp có đủ rõ ràng hay không. Nếu như tôi không cẩn thận chắn mất logo, cậu ta sẽ yêu cầu chụp lại, sẽ phụ trách với thương nhân tài trợ. Tôi hồi đó ngày ngày bị cậu ta quơ tay múa chân, nhưng không có cách nào, tiền chính là đại gia. Nhưng lúc kết thúc, cậu ta chạy tới nói với tôi, cậu ta cảm thấy quay phim rất có ý tứ.”

(() quảng cáo thực nhập: nghĩa là giữa các cảnh quay phim sẽ có quảng cáo sản phẩm của nhà tài trợ trá hình. Ví dụ như Coca tài trợ một bộ phim thì diễn viên sẽ uống coca và khi uống sẽ để lộ logo coca ra)*

“Cậu ta đương nhiên cảm thấy có ý tứ, cậu ta người này chính là trải qua quá thuận lợi, trước kia theo khuôn phép cũ, sớm học xong đại học, vừa tốt nghiệp trong nhà đã sắp xếp xem mắt kết hôn, lập tức lại phải thừa kế gia nghiệp. Ai không muốn cuộc sống như thế, cậu ta lại đột nhiên giống như tỉnh ngủ, nói rất không có ý nghĩa, không muốn tiếp tục. Người nhà cậu ta vậy mà cũng kị cậu ta, cậu thật sự cho rằng cậu ta tay trắng dựng nghiệp đơn đả độc đấu, chút tiền này đối với cậu ta mà nói tính là cái gì, dù sao cậu ta không muốn chơi nữa tùy thời có thể rút lui. Cho nên cậu ta có thể cao cao tại thượng chỉ trích tôi không đủ chuyên tâm quay phim, tôi nghĩ quá nhiều.”

Lâm Chu Độ chỉ nghe.

Tạ Thành Văn cũng nói với cậu nguồn gốc muốn quay phim, khi đó Lâm Chu Độ tán gẫu với hần, nói sớm nhất xem phim là ở trên bãi đất trống trong thôn, một cái máy chiếu mơ hồ, đã nhìn thấy một thế giới hoàn toàn khác. Tạ Thành Văn cũng kể lại câu chuyện của hần, nói, hồi đó bởi vì công việc phải ở tổ phim, bộ phim cuối cùng của một ngày nào đó là qua tà dương, mọi người đều chờ tà dương xuống, chỉ có thời gian ngắn như vậy, không có cơ hội NG. Quang cầu khổng lồ từ chân trời rơi xuống, Tạ Thành Văn nhìn thấy khuôn mặt diễn viên chính, nhìn thấy bóng ánh sáng, nhìn thấy microphone thu âm, nhìn diễn viên phụ treo cáp treo, đếm ngược chuẩn bị từ chỗ cao tập kích tới. Màn hình giám sát nhỏ như vậy, chỉ có thể nhìn thấy diễn viên chính, nhưng con mắt hần có thể đuổi kịp hết thấy, mới quay xong một bộ phim.

“Không có vốn, giống như không có nguồn nước và ánh mặt trời, hạt giống không cách nào nảy mầm, đây là hiện thực tàn khốc. Nhưng trước đó, đầu tiên phải ở trong lòng người vùi hạt giống. Mà lãng mạn là hạt giống.” Tạ Thành Văn nói.

Khuru Văn Lễ nói không đúng. Tạ Thành Văn không phải là không biết tầm quan trọng của tiền, hẳn quay phim cũng không phải vì lỗ vốn, chỉ là hắn luôn nhìn một vài thứ quan trọng hơn. Khuru Văn Lễ có lẽ cũng không sai, Tạ Thành Văn luôn có chút ngốc, thương mại và mị tục, đôi khi chính là không phân biệt rõ ràng. Giống như Lâm Chu Độ có thể hot, tác phẩm cố nhiên là một phần, nhưng cậu không phải đơn thuần dựa vào phim, cũng không biết mua bao nhiêu @ và tin độc quyền truyền thông.

“Sau đó làm âm với cậu ta, bởi vì 2 diễn viên, tôi chọn cái người có thương nhân tài trợ, cậu ta lại làm âm ỉ với tôi.” Khuru Văn Lễ nói, “Cuối cùng tôi nói với cậu ta, sau này phạm là diễn viên của Phù Đồ, đừng nghĩ diễn phim của tôi. Cậu ta không nhìn được dung tục, vậy thì đừng đến tìm đạo diễn dung tục tôi đây.”

“Anh nói cái gì?” Rõ ràng nghe thấy, Lâm Chu Độ lại hỏi.

“Tôi nói tôi không cần diễn viên của công ty Tạ Thành Văn.” Khuru Văn Lễ lại lặp lại một lần, “Đệt, nghĩ tí thôi đã tức.”

Vậy cái câu “Phim mới của Khuru Văn Lễ đang chuẩn bị” ban đầu, rốt cuộc là có ý gì?

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ ban đầu cho rằng, là bởi vì Tạ Thành Văn và Khuru Văn Lễ là bạn, là đối tượng từng hợp tác, hẳn có cửa có thể để Lâm Chu Độ nhận được phim của Khuru Văn Lễ. Nhưng cách nói của Khuru Văn Lễ, hoàn toàn đang lao băng băng ở con đường hướng ngược lại.

Tạ Thành Văn không hề đồng ý chỗ Khuru Văn Lễ, nhưng Khuru Văn Lễ luôn là một trong những đạo diễn đứng đầu trong nghề. Phim của hắn sẽ không cao siêu quá ít người biết, cũng không biến thành sản phẩm tiêu thụ nhanh trên dây chuyền sản xuất, là sự lựa chọn tối ưu của Lâm Chu Độ giai đoạn hiện tại. Lúc Khuru Văn Lễ đối với thăm dò của Lâm Chu Độ không phản ứng chút nào, Lâm Chu Độ từng cảm thấy, câu kia của Tạ Thành Văn chỉ là bột xà phòng, dù sao hắn cũng không có hứa hẹn gì.

Bệnh thần kinh kia, hắn đã sớm nghĩ xong rồi.

“Kết quả cậu vừa lúc từ Phù Đồ rời đi.” Khuru Văn Lễ còn đang nói, “Lúc trước còn nghe nói tin đồn cậu và Tạ Thành Văn có ái muội, dọa tôi giật mình.....”

“Tôi với anh ta không có ái muội.” Lâm Chu Độ nói, cậu có chút hưng phấn, một chút đáng tiếc, nhưng không có hối hận, cậu đứng lên, đá ghế quá một bên.

“Tôi với anh ta có một chân.”

32. Chương 32

Edit + Beta: Vịt

Tạ Thành Văn đang gọi video với Tạ Kỳ.

Tạ Kỳ hồi báo với hấn thành tích gần đây, hoạt động xã hội tham gia, còn có hôm nay lại nhìn thấy mấy mỹ nữ tóc vàng.

“Ba với chú ấy chia tay rồi?” Tạ Kỳ đột nhiên hỏi, “Chú ấy gọi điện thoại tới cho con.”

“Cậu ấy có nhân sinh của mình.” Tạ Thành Văn coi như là cam chịu.

Tạ Kỳ ở đầu kia màn hình nhìn chằm chằm camera, nhìn thật lâu, mới nói, “Ba, con trước kia cảm thấy hôn nhân của bọn ba, mẹ khả năng tồi chút. Bởi vì ba cho tới giờ không nói tiếng nào, bà ấy lại luôn oán trách ba với con, nói ba chỗ nào đó có lỗi với bà ấy. Con khi đó nghĩ thầm mới không phải như vậy, rõ ràng là bà ấy đi trước, con còn chưa tới 1 tuổi bà ấy đã ly hôn, lại còn muốn nói với con là bởi vì ba không đủ quan tâm bà ấy.”

“Vậy con đổi chủ ý rồi sao?” Tạ Thành Văn hỏi, hấn vừa mới tắm, giọt nước trên lọn tóc nhỏ xuống, trên mặt có điểm sáng phản xạ.

“Ba quá vô tình.” Những lời này gần như chỉ trích, “Con người là vì thương tâm mới làm chuyện sai, bởi vì quan tâm mới tìm cho mình lý do, ba không học được thương tâm, cho nên cái gì cũng không nói.”

Tạ Thành Văn nhú nhú mày, hấn giống như rất không tán thành kết luận của Tạ Kỳ, nhưng hấn cuối cùng chỉ nói với Tạ Kỳ: “Cái tuổi này của con, không nên nghĩ tới mấy cái đó.”

Hấn tắt trò chuyện video.

Tạ Thành Văn ngủ một giấc, thức dậy phát hiện điện thoại đã hết pin tự động tắt máy. Mở ra nhìn thấy Tạ Kỳ gửi lời mời trò chuyện nhiều lần, sau khi phát hiện vẫn luôn thất bại, cuối cùng gửi mấy cái toàn là tin nhắn văn bản.

“Ba ơi con xin lỗi.”

”Con biết ba không phải như vậy, con chỉ là muốn ép ba nói ra, nói ba kỳ thực cũng rất khổ sở.

“Nhưng ba chưa bao giờ nói với người khác, bọn họ sẽ không biết. Ba nên nói với bọn họ, không nên một mình thương tâm. Ba nói chú ấy có nhân sinh của mình, ba cũng có nhân sinh của ba.”

Tạ Thành Văn sưng sốt hồi lâu, mắt có chút ngứa, hần dùng ngón tay dụi dụi. Tạ Kỳ ở thời khắc Tạ Thành Văn bất tri bất giác, đã lớn như vậy rồi.

Nhưng đề nghị của Tạ Kỳ, đối với hần mà nói vẫn quá xa xôi.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Ngày đó Trần Cảnh Tồn trước khi tới tổ phim của Lâm Chu Độ, gọi điện thoại cho Tạ Thành Văn, nói *cậu có thể không gia hạn, nhưng nên giải thích rõ với Lâm Chu Độ*. Hần nhưng không biết nên giải thích với Lâm Chu Độ cái gì.

Vấn đề của Phù Đồ, khác xa so với Trần Cảnh Tồn biết. Sự phát triển của nó quá mức khổng lồ, trở thành một con tàu lớn, chậm chạp mà cũ kỹ, từ từ nện bước không theo kịp thời đại, đuôi to khó vẫy. Rất nhiều chuyện cũng không phải tình cờ, đổi mới, cùng ngành trẻ tuổi hơn, mạo hiểm hơn đang xuất hiện, Phù Đồ hiện tại, mấy bộ điện ảnh thỉnh thoảng đầu tư thất bại vẫn không ảnh hưởng được căn cơ, nhưng sẽ có một ngày, sự suy thoái của Phù Đồ sẽ biến thành quá khứ. Quyết định cũng không phải một mình Tạ Thành Văn làm được, là toàn bộ Phù Đồ đang lão hóa, hần cho dù muốn thử nghiệm sự vật lưu hành mới, người quyết định khác cũng sẽ không đồng ý.

Tạ Thành Văn có thể làm, chính là để cho Phù Đồ từ từ chuyển hình, mở rạp chiếu phim, xây trụ sở phim ảnh, bước chân vào phim truyền hình, để cho Phù Đồ sau khi mất đi một phần, có thể đạt được thị trường mới. Người khác trước kia luôn hỏi, Phù Đồ là ý nghĩa gì, có phải Tạ Thành Văn gõ sai chữ Phù Đồ mới lấy cái tên này hay không. Kỳ thực Phù Đồ bất quá là một loại xúc xắc sắc màu, lúc ấy Tạ Thành Văn cảm thấy tên không tệ liền dùng, nhưng tới giờ lại ngoài ý muốn thích hợp. Đây chính là một trận đánh bạc, không ai có thể đoán được tâm người xem, có thể dự đoán được sự phát triển của thị trường. Phim Hồng Kông 30 năm trước không đoán được ở Phương Đông Hollywood sẽ biến mất, thị trường Trung Quốc 20 năm trước không đoán được sẽ biến thành kho vé khiến toàn cầu chú ý vào, Lâm Chu Độ hằng hái 10 năm trước không biết mình phải đợi lâu như vậy.

Tạ Thành Văn không cách nào giải thích tất cả với Lâm Chu Độ, hần trước kia tham ra mấy bữa rượu, đám ông chủ lớn kia, ôm mỹ nữ khoác lác, cũng không chịu thừa nhận mình đầu hói và béo ị, cũng không chịu thừa nhận mình tiết sớm liệt dương.

Tạ Thành Văn rốt cục hiểu được tâm thái của những người đó, đây là hư vinh không thể nói. Hần không cách nào xếp đặt hết những thứ này, nói với Lâm Chu Độ, cậu căn bản không nên ở Phù Đồ. Hần chỉ có thể trước khi đẩy Lâm Chu Độ ra ngoài, hơi lạm dụng chức quyền một chút, thỏa mãn một chút tư tâm. Nếu như dựa theo ý nghĩ trước kia của Tạ Thành Văn, hần căn bản không nghĩ tới mấy motif quái lạ đó, nhưng Trần Cảnh Tồn là người đại diện hiểu điều này nhất, Trần Cảnh Tồn nói với hần như vậy dễ hơn, hần liền để Trần Cảnh Tồn đi thao tác.

Nửa đời trước của hần, khả năng thật sự trôi qua quá dễ dàng, cho nên mới sẽ gặp được Lâm Chu Độ. Tại sao phải để Trần Cảnh Tồn lăm mồm nhắc tới tên mình chứ? Tạ Thành Văn hiện tại cũng không hiểu chính mình.

Khả năng chỉ là hi vọng, trước khi Lâm Chu Độ rời khỏi Phù Đồ, cái tên Tạ Thành Văn này, có thể ở trong

đầu cậu lưu lại chút ấn tượng. Mà không chỉ là một cái bóng mơ hồ, một ông chủ cũ ở cuộc họp thường niên và hoạt động thỉnh thoảng xuất hiện. Du khách núi Phú Sĩ nhiều như vậy, người ta đều đang thưởng thức cảnh đẹp, Tạ Thành Văn chính là tên tay tiện khắc lên chỗ này một người bơi. Hắn biết mình ích kỷ, không có chút đạo đức nào, rắp tâm hại người, nhưng hắn không nghĩ tới cần Lâm Chu Độ yêu hắn, hắn vốn cho rằng Lâm Chu Độ sẽ coi như bị chó cắn một miếng.

Con người phức tạp khó lường, không phải bất kỳ vật chết nào, không phải thứ đồ đơn giản có thể một lời là xâu. Một bước đi sai, hiệu ứng hồ điệp dẫn tới sóng thần. Tạ Thành Văn thường xuyên nghĩ, nếu như năm đó, Lâm Chu Độ thuận buồm xuôi gió mà tiếp tục hot, mình nói không chừng đã quên mất người này, chỉ là coi cậu thành một trong vô số những diễn viên thưởng thức. Nhưng Lâm Chu Độ không có phát triển như vậy, Tạ Thành Văn cũng không dễ dàng mà quên đi cậu. Để ý lâu dài, tình cảm sẽ lên men, sẽ biến chất, Tạ Thành Văn đương nhiên biết, đây đã sớm không phải thưởng thức đơn thuần. Bọn họ đều là người sống sờ sờ, tận lực cất dấu bản thân chân thật, nhưng vẫn là không nhịn được bại lộ cho đối phương, hẳn vậy, Lâm Chu Độ cũng thế.

Lâm Chu Độ tốt nhất là hận hắn.

Ngoài cửa sổ phòng ngủ truyền đến âm thanh, Tạ Thành Văn cho rằng cửa sổ không đóng chặt, vừa ngẩng đầu lại ngây ngẩn.

Là Lâm Chu Độ đang gõ cửa sổ.

Tạ Thành Văn đương nhiên không muốn mở, nhưng Lâm Chu Độ làm ký hiệu, xem ra Tạ Thành Văn nếu thật sự không đến, cậu sẽ tay không đâm nát thủy tinh.

Lâm Chu Độ từ bệ cửa sổ nhảy xuống, vỗ vỗ bùn trên người: “Anh vậy mà đổi cả mật mã và khóa.”

Tạ Thành Văn căng mặt, hắn vẫn muốn làm chống cự cuối cùng: “Cậu đây là tự xông vào nhà dân.”

Lâm Chu Độ bật cười, “Vậy anh đi báo cảnh sát đi, nhanh đi, cảnh sát tới tôi liền nói tôi cãi nhau với bạn trai, hắn không để tôi vào cửa.”

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì.” Tạ Thành Văn lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ thẳng thắn như vậy của Lâm Chu Độ.

“Ông đây không tin quỷ quái.” Lâm Chu Độ nói, “Anh có thích tôi hay không, anh nói không tính, cảm giác của tôi mới định đoạt. Cảm giác của tôi nói cho tôi biết, anh đang xạo.”

Tạ Thành Văn cảm thấy Lâm Chu Độ quả thực không thể nói lý. Nhưng Lâm Chu Độ vô lại như vậy, hắn đuổi không đi.

“Anh có thể nói chỉ là ngủ với tôi mà thôi.” Lâm Chu Độ nói, “Tôi cũng có thể không tin.”

Bộ dáng này của cậu, Tạ Thành Văn càng không nói ra được.

Tạ Thành Văn chỉ có thể nói đạo lý với Lâm Chu Độ, “Cậu như vậy đối với bản thân không có lợi.”

“Tôi biết.” Lâm Chu Độ nói.

“Cậu sau này sẽ phát hiện, tình yêu là một phần nhỏ bé không đáng kể trong nhân sinh, thậm chí có thể không tồn tại. Cậu không nên để lộ mối quan hệ xấu xa, hơn nữa cậu không chỉ là diễn viên, cậu còn có fans, một khi bại lộ cậu sẽ mất đi rất nhiều.”

“Tôi biết.”

“Cho dù không bại lộ, cậu cũng chỉ có thể một mực giấu diếm. Lâu ngày, chờ cậu đến tuổi nhất định, người khác đều sẽ ngầm thừa nhận cậu là đồng tính luyến, sẽ bắt đầu bắt quái cậu, cậu cũng có khả năng mất đi một chút cơ hội.”

“Tôi biết.” Lâm Chu Độ giống như một cái máy đọc lại.

Tạ Thành Văn đành phải mang mình ra, tận lực miêu tả tới đáng sợ: “Tôi sẽ già, hiện tại nhìn không có gì, cậu suy nghĩ một chút chờ cậu 40 tuổi, lúc còn đang diễn phim, tôi đã hơn 50. Cậu khi đó khả năng đã không yêu tôi, nhưng lại mất đi rất nhiều.”

Lâm Chu Độ cảm thấy thật sự nên chặn miệng Tạ Thành Văn lại, thế là cậu cũng làm như vậy, Tạ Thành Văn bị cậu chặn tới không thở nổi, lần đầu tiên phát hiện khí lực Lâm Chu Độ lớn như vậy.

“Em biết, em đều biết.” Lâm Chu Độ nói với Tạ Thành Văn, “Em không thể nói em không để ý, em rất để ý. Em cần danh tiếng, cần thành công, cần diễn phim hay, muốn được ảnh đế, muốn tới liên hoan phim quốc tế, muốn ở trên đường lớn ánh sao khắc tên. Còn muốn anh.”

Tạ Thành Văn đột nhiên không cách nào nói thêm nữa.

Lợi hại được mất, Lâm Chu Độ rõ ràng hơn hẳn. Nhưng nếu có thể chuẩn xác tính toán sau này bình tĩnh mà vứt bỏ, vậy thì không phải là tình cảm.

“Em còn biết nếu như không đến tìm anh, em nhất định sẽ hối hận. Anh nghĩ chút xem, anh có thể hối hận hay không, nếu như anh cảm thấy sẽ không, em hiện tại liền đi, như anh mong muốn.” Lâm Chu Độ nhìn Tạ Thành Văn, cậu vẫn đang đánh cược.

Cửa sổ vừa rồi không có đóng, gió đang vang lên phần phật. Tạ Thành Văn rốt cục ôm lấy Lâm Chu Độ.

33. Chương 33

Edit + Beta: Vịt

Bọn họ trải qua một ngày rất hoang đường.

Tổ phim cho rằng Lâm Chu Độ tới chỗ Khưu Văn Lễ thử vai, Khưu Văn Lễ cho rằng Lâm Chu Độ đã về tổ phim, mà cái người không làm việc đảng hoàng Lâm Chu Độ đây đang cùng Tạ Thành Văn lên giường.

Trần Cảnh Tồn buổi chiều tới một chuyến, ở dưới lầu la hét hỏi Tạ Thành Văn đã chết chưa, gọi điện thoại cũng không nhận, mình hảo tâm tới nhất xác cho hắn. Trần Cảnh Tồn nhìn thấy Lâm Chu Độ mặc đồ ngủ từ trên cầu thang đi xuống, nói với Trần Cảnh Tồn: “Anh ấy đang ngủ.”

Trần Cảnh Tồn ngớ ra không tới vài giây, đã phản ứng được tại sao mấy cú điện thoại của mình cũng không ai để ý: “À, hợp lại rồi à.”

Bị hỏi thẳng như vậy, Lâm Chu Độ vậy mà cũng có khả năng biến thành như không có chuyện gì xảy ra: “Ừ.”

Trần Cảnh Tồn ngoắc tay với Lâm Chu Độ: “Nào, Tiểu Lâm, cậu xuống đây chút.”

Lâm Chu Độ chạy xuống, nhìn dáng vẻ Trần Cảnh Tồn muốn nói cái gì với cậu, định đi pha ly cafe cho Trần Cảnh Tồn, Trần Cảnh Tồn lại nói không cần, đi lục chai Lao Sơn Bạch Hoa Xà Thảo Thủy (*), ngồi xuống nói: “Vẫn là cái này khá xứng với Tạ Thành Văn.”

(() tên một hãng nước khoáng ở TQ)*

Y bắt đầu kể chuyện cũ của Tạ Thành Văn, nhưng mở đầu thật sự kỳ lạ: “Tiểu Lâm, cậu biết đáng sợ hơn bệnh thần kinh nổi điên là cái gì không, là người bình thường nổi điên.”

Lâm Chu Độ nghĩ, mẹ kiếp, người bình thường đều nổi điên rồi còn gọi là người bình sao?

“Bởi vì người bình thường bình thường rất bình thường, hần một khi làm vài chuyện kỳ quái, người khác ngược lại sẽ cảm thấy, không đúng, hần có phải có nguyên nhân gì không. Tạ Thành Văn chính là kiểu người đó, hần chính là kiểu.....” Trần Cảnh Tồn còn so sánh mạnh hơn Khưu Văn Lễ, nghĩ ra được một từ hình dung Tạ Thành Văn, “Chính là kiểu An Gia Hòa (*) để người già ngồi xong, vừa đóng cửa liền bắt đầu đánh vợ!”

(() An Gia Hòa là 1 nhân vật trong phim “Không được nói chuyện với người lạ”, hần là một bác sĩ nổi*

tiếng, nhưng bởi vì tính cách vụn vặt, nghi ngờ vợ mình ngoại tình, luôn đánh đập vợ)

Lâm Chu Độ phun.

“Người khác còn sẽ hỏi người vợ bị đánh, không phải đâu, hấn ở bên ngoài không đánh người không mắng người, có phải cô ngoại tình chọc giận hấn hay không.” Trần Cảnh Tồn vô cùng tức giận, “Tạ Thành Văn chính là loại người đó, hấn trước kia coi như rất nghe lời, hoàn toàn chưa từng có thời kỳ phản nghịch, bảo hấn làm gì hấn làm đó. Đột nhiên có một ngày tỉnh lại, không muốn thừa kế gia nghiệp muốn đi mở công ty điện ảnh, cha mẹ hấn cũng chỉ sẽ cảm thấy, hấn nhất định có lý do, tuyệt đối không thể nào là tâm huyết dâng trào không có chút kế hoạch nào, đương nhiên phải ủng hộ hấn.”

Lâm Chu Độ còn trầm mê bên trong ví dụ kỳ dị kia của Trần Cảnh Tồn, nếu như cậu và Tạ Thành Văn đánh nhau, ai sẽ thắng? Lâm Chu Độ trước kia cho tới bây giờ không suy nghĩ qua loại vấn đề kỳ quái này, Tạ Thành Văn có tập thể thao, nhưng kinh nghiệm thực chiến có lẽ so ra kém Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ nghĩ, khả năng phải nhường Tạ Thành Văn chút, giữ lại cho hấn chút tôn nghiêm.....

Ài, nghĩ xa rồi, bọn họ tốt lắm, tại sao phải dùng bạo lực gia đình.

“Không biết hiện tại chú dì có thể nghĩ lý do gì cho hấn để giải thích hấn làm đồng tính luyến,” Trần Cảnh Tồn vừa định cười trên nỗi đau người khác, lập tức nhớ tới Lâm Chu Độ, “Tôi không phải nhằm vào cậu.....”

Lâm Chu Độ đương nhiên biết lời này của Trần Cảnh Tồn không phải nói nghiêm túc, nhưng lại không nhận được, “Anh cũng không nên nhằm vào anh ấy mà.”

Trần Cảnh Tồn bị đáng về bảo vệ độ này của Lâm Chu Độ chọc cười, y rốt cục nghiêm túc nhìn Lâm Chu Độ: “Tiểu Lâm, tôi là muốn nói với cậu, Tạ Thành Văn người này có một mặt rất bình thường, làm thương nhân, làm ông chủ, hấn rất thạo nghề, nhưng có đôi khi, hấn nếu như làm một vài chuyện, cậu cũng không cần dùng suy nghĩ của người bình thường để hiểu cậu ta, bởi vì mục đích suy luận ra như vậy sẽ rất hiếm ác. Kỳ thực hấn khả năng chỉ là đầu óc không tốt mà thôi.”

“Cậu mới đầu óc không tốt.” Tạ Thành Văn không biết tỉnh lúc nào, đang chống lan can bên trên nhìn bọn họ.

Trần Cảnh Tồn nhảy dựng lên: “Biến biến biến, tôi không nói chuyện với loại người như cậu!”

Đây là nhà Tạ Thành Văn, hấn đương nhiên không thể nào biến, Trần Cảnh Tồn tự mình ra cửa, Lâm Chu Độ đi tiễn Trần Cảnh Tồn. Trần Cảnh Tồn dường như còn có rất nhiều lời, nhưng chỉ thở dài với Lâm Chu Độ: “Tiểu Lâm, ài, tôi thật sự là đưa dê vào miệng cạp.”

Đưa đương nhiên là Trần Cảnh Tồn đưa, nhưng Lâm Chu Độ không phải dê, Tạ Thành Văn nhìn thế nào, cũng không giống cạp. Nhớ tới hết thấy căn nguyên, có lẽ nên cảm ơn Trần Cảnh Tồn chút? Nhưng như vậy cũng quá kỳ quái. Thôi vậy, hiện tại Trần Cảnh Tồn không phải người đại diện của cậu nữa, để y ít bị mắng chút khả năng chính là báo đáp tốt nhất đối với y.

Tạ Thành Văn tới đây hỏi: “Bóng đèn này sao còn chưa đi?”

Tâm nguyện cuối cùng cũng đạt thành. Lâm Chu Độ nghĩ, đều là bạn bè, cũng không có gì mà báo đáp với không báo đáp.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cậu đóng cửa lại. Bên ngoài quá lạnh, Lâm Chu Độ duỗi tay đóng băng vào trong cổ Tạ Thành Văn, muốn thêm một chút ấm áp.

Trước khi bọn họ về phòng ngủ, đi ngang qua ghế sofa vừa ngồi. Lâm Chu Độ nhìn thấy nước lọc trên bàn mình rót còn chưa có uống, có chút khát nước, dừng lại cầm lấy chén nước, sau đó chân chính mà phun ra ngoài.

Trần Cảnh Tồn không biết lúc nào, rót hơn nửa chai Lao Sơn Bạch Hoa Xà Thảo Thủy vào trong cốc của cậu.

Trong cổ họng Lâm Chu Độ toàn là vị kỳ quái không cách nào hình dung. Tạ Thành Văn vậy mà còn cười. Cười tới Lâm Chu Độ rất không vui, cười tới cậu đi lên trước một bước, đem mùi vị xông thẳng lên đại não kia truyền cho Tạ Thành Văn, khiến cho Tạ Thành Văn không cười nổi, chỉ có thể nhắm mắt lại bị nộ hôn của Lâm Chu Độ tập kích tới bại lui.

34. Chương 34

Edit + Beta: Vịt

Cậu hôm sau phải bay về.

Vé máy bay đã mua xong, Hiểu Văn nói xong lại nhắc nhở Lâm Chu Độ, nói gần đây rất nhiều đám cơ hội đang bán lịch bay của cậu, ngày mai đoán chừng mai lại sẽ có fans, nhớ đi lối VVIP.

Lâm Chu Độ lúc này mới biết, hóa ra trên lối VIP, còn sẽ có lối VVIP.

“Vậy có lối VVVIP không?” Lâm Chu Độ hỏi, “Còn có lối VVVVIP sao?”

Hiểu Văn không muốn trả lời vấn đề nhàm chán của cậu, gửi biển số xe tới đón máy bay cho cậu, Lâm Chu Độ vẫn còn đang suy nghĩ, vậy còn có lối VVVVIP sao?

“Đi lối gì thế,” Tạ Thành Văn ở bên cạnh nghe thấy động tĩnh, “Máy bay bao xong rồi.”

“Em còn không muốn bị mắng.” Lâm Chu Độ nói, đột nhiên nhớ tới 1 chuyện, “Anh lần trước tới tổ phim, là bao máy bay?”

“Không có chuyến bay thích hợp.” Tạ Thành Văn thừa nhận.

Lâm Chu Độ lúc này hết sức ghen tỵ, cậu nếu bao máy bay đi làm việc bị phát hiện, có lẽ phải bị dân mạng chửi 3 ngày 3 đêm, nhưng Tạ Thành Văn thì không ai quan tâm, xem ra Tạ Thành Văn thật sự cần một chút bạo lực internet.

“Ê, Tạ tổng,” Lâm Chu Độ trêu chọc mà gọi, “Nhà anh rốt cuộc làm gì, đào mỏ kim cương?”

“Rất hỗn tạp, anh mười mấy năm không quan tâm rồi,” Tạ Thành Văn nói, “Khả năng ngày mai sẽ vỡ nợ.”

Lâm Chu Độ cũng không hỏi nữa, cậu lại cảm thấy nhiệt độ không đủ, cần ngủ thêm chút, cần phải tay và chân đều quần trên người Tạ Thành Văn. Lâm Chu Độ lại bắt đầu lâm vào trong ảo tưởng kỳ quái, nếu như nhà Tạ Thành Văn thật sự phá sản, mình cũng biến thành một diễn viên hạng 3, bọn họ có thể ở trong phòng vách thuê phòng, chỉ có một cái giường chật hẹp và ánh đèn mờ mờ, chen tới không thể chen được nữa, bọn họ vẫn ôm nhau, mặt dán mặt, gần tới nghe thấy âm thanh nhịp tim, chỉ là vì không xuống được giường.

Nếu như Tạ Thành Văn nhìn thấy Lâm Chu Độ như vậy, hẳn sẽ thích sao? Người thanh niên ở trong căn phòng nát kết hợp giữa thành thị và nông thôn ăn mì tôm kia, lần lượt thử vai chỉ vì một quảng cáo nhỏ chế tạo phô trương, gặp phải “cấp trên” chân tay lỏng lẻo, không ngừng ở trong lòng mắng, thật sự sẽ vung quyền qua. Nếu như bọn họ lúc đó gặp nhau, sẽ nhiều thêm vui vẻ mười mấy năm, hay căn bản không có chút khả năng bắt đầu nào? Trong khoảng thời gian này, Lâm Chu Độ luôn sẽ nghĩ rất nhiều, trong sinh mạng Tạ Thành Văn và cậu ở với nhau, có lẽ đều là người đến trễ.

Thời khắc thâm trầm mà ấm áp như vậy, Khuu Văn Lễ thật sự không nên gọi điện thoại phá hỏng.

Huống chi Khuu Văn Lễ vừa mở miệng chính là: “Cậu nghĩ xong chưa?”

“Tôi nghĩ cái gì?” Lâm Chu Độ hỏi ngược, “Khâu đạo, tôi hình như đã nói rõ với anh.”

Khuu Văn Lễ khả năng cũng cảm thấy ý nghĩ của mình thật sự quá không hợp lý, cãi nhau với bạn hợp tác cũ có thể lý giải, nhưng chia tay với Tạ Thành Văn mới có thể diễn phim của hắn, lời này bản thân cũng không nói ra được. Nghe có khác gì “Cho cậu 500 vạn rời khỏi con tôi”?

Đương nhiên là có khác nhau, hắn mới không muốn làm người cha rẻ tiền của Tạ Thành Văn!

Khuru Văn Lễ có thể liên hệ với Lâm Chu Độ, đương nhiên là đã có quyết định sau khi trải qua cân nhắc, một câu lẩm nhẩm hỏi quả nhiên không dùng được. Khuru Văn Lễ không muốn kéo thêm nữa: “Được rồi, cậu đã quyết định, hài lòng chứ?”

Đây đương nhiên chỉ là ý kiến sơ bộ của hắn, chân chính quyết định, có lẽ còn phải trưng cầu sự đồng ý của rất nhiều người. Chỉ là quyền uy làm đạo diễn của Khuru Văn Lễ luôn luôn rất cao, hắn đã vừa lòng với Lâm Chu Độ, vậy tiếp sau cũng sẽ không có vấn đề quá lớn. Nhưng Lâm Chu Độ hiện tại sẽ không bởi vì có vai liền cảm động rơi nước mắt nữa, cậu rất mang thù, vẫn nhớ lời nói xấu Tạ Thành Văn mà Khuru Văn Lễ nói với cậu: “Ngài không phải không cần diễn viên công ty anh ấy sao?”

Khuru Văn Lễ vậy mà vẫn có thể bỏ thêm vào cho mình: “Cậu đã không phải của công ty cậu ta nữa á, tôi lại không nói sai.”

“Kỳ thực bây giờ vẫn còn.” Chỉ là không gia hạn mà thôi, hợp đồng còn vài ngày nữa mới đến kỳ.

“Lúc khai máy thì không phải nữa.” Khuru Văn Lễ lễ thắng khí hùng.

Lâm Chu Độ không biết Khuru Văn Lễ làm sao từ miệng sắt kiên quyết không cần nghệ sĩ của Phù Đồ biến thành lợi dụng sơ hở cưỡng ép như hôm nay, “Vậy cho dù tôi không phải diễn viên của công ty anh ấy nữa, tôi vẫn là.....”

Hands-free vẫn luôn mở, Lâm Chu Độ quay đầu hỏi Tạ Thành Văn ở bên cạnh một mực nghe: “Em là gì của anh?”

Tạ Thành Văn phát hiện Lâm Chu Độ càng ngày càng ấu trĩ, là muốn hắn trả lời ưu nhạc mỹ sao? Hắn bảo Lâm Chu Độ cầm di động gần, thông thả nói: “Em nói cái gì chính là cái đó.”

Khuru Văn Lễ lúc này mới phát hiện Lâm Chu Độ cũng không có ở tổ phim, Tạ Thành Văn còn ở bên cạnh, tức gần chết: “Ai bảo cậu nghe!”

“Lâm Chu Độ bảo tôi nghe á.” Tạ Thành Văn dứt khoát cầm lên tán gẫu với Khuru Văn Lễ, “Bản thân cậu biết, mặc kệ em ấy là gì của tôi, cậu tốt nhất cứ dùng em ấy. Để mất Lâm Chu Độ là tổn thất của cậu, nếu không thì cậu lại đi tìm người thích hợp? À đúng rồi, cậu có phải không biết hay không, Ảnh Thị giải trí đầu tư chủ yếu, cũng là của tôi mở, tên trên pháp lý để tên của bạn tôi mà thôi. Tới lúc đó tôi chẳng những muốn tới tham ban, còn muốn đến xem tiến độ quay phim, quan tâm tên bạn cũ cậu đây một chút. Cậu dùng Lâm Chu Độ hay không, tôi đều có thể tới tiếp tục quơ tay múa chân với phim của cậu.”

Hắn không đợi Khuru Văn Lễ kịp phản ứng, lại nói: “Tôi cúp điện thoại nhé, đừng nửa đêm gọi điện thoại quấy rầy diễn viên công ty tôi nữa. Nhớ gửi hợp đồng tới đây.”

Tạ Thành Văn thậm chí tắt máy của Lâm Chu Độ ném qua một bên, hắn có chút khó chịu mà ôm Lâm Chu Độ: “Thật sự không muốn em về quay phim.”

Cái này đương nhiên là không thể nào, Lâm Chu Độ nói: “Phim này sắp kết thúc rồi.”

Nhưng rất nhanh lại có bộ tiếp theo.

Fans Lâm Chu Độ rất thích điểm này của cậu, bọn họ cho rằng điều này nói rõ cố gắng và vươn lên luôn sẽ có hồi báo. Lâm Chu Độ cũng hi vọng như thế, mới sẽ bôn ba ở trong các tổ phim. Nhưng vô luận thế nào, đó đều là chuyện không thể xác định, mà cậu duy nhất có thể xác định, chính là người nằm bên cạnh. Sắc trời đã muộn, bọn họ sắp ngủ say, tiến vào mộng cảnh không thể biết, nếu như đây là một giấc mơ đẹp, Lâm Chu Độ hi vọng không cần tỉnh lại.

35. Chương 35

Edit + Beta: Vịt

Rốt cục sắp kết thúc.

Lâm Chu Độ vậy mà thật sự diễn phim với Thiệu Tinh Hà. Thiệu Tinh Hà là tổ phim đặc biệt mời tới, chỉ có 1 cảnh mấy phút, không tính là vai gì, phải đặc biệt viết cho cô diễn xuất, cũng rất quan trọng. Vai chính Lâm Chu Độ diễn là một cảnh sát nhân dân, bởi vì thất bại trường kì, khát vọng lập công, khát vọng được thừa nhận, cố chấp mà truy hỏi một hung thủ giết người. Cái này phá hủy cuộc sống của hắn, trở thành chấp niệm phải thực hiện, lúc hắn cảm thấy rõ ràng tìm được hung thủ, đối phương lại bởi vì chứng cứ chưa đủ được phóng thích, hắn lựa chọn nợ máu trả máu. Hắn một thân máu tươi, đi ở trên con đường đi tự thú, mà cùng một thời khắc, người vợ trong nhà đang định nói với hắn tin tức tốt mang thai.

Tàn khốc nhất chính là, trong trại tạm giam còn giam một phạm nhân khác. Cảnh sát phá án phá lệ cho vai nam chính đã mặc áo tù xem một đoạn video tra hỏi, tên “hung thủ” đã bị Lâm Chu Độ trừng phạt kia, hóa ra bất quá là sau khi ở trong xung đột đánh chết người, liền kinh hoàng chạy trốn, bản thân cũng không thể xác định giết người hay chưa. Người bị hại ngã ở ven đường, bị kỹ nữ đi ngang qua lục ví tiền, sau đó đeo bao tay đâm chết.

Cô ta bất quá là lưu oanh (*), địa điểm làm việc cũng không cố định, cho nên lúc cảnh sát điều tra cũng không có để ý đến người này. Trong video, kỹ ngực cực kỳ không sao cả: “Tại sao giết hắn? Bởi vì tôi không tìm được tiền, rất không vui. Tại sao cần quét tệt nạn bị bắt phải khai báo chuyện này?”

(() lưu oanh: chỉ những cô gái giang hồ, không sống ở một nơi nhất định)*

Cô ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía camera cười: “Bởi vì tôi bị AIDS, lập tức phải chết.”

Chỉ là cảnh mấy phút ngắn ngủi, nhưng Thiệu Tinh Hà diễn tới đầy đủ chói mắt, giống một người tàn mười phần. Rõ ràng cũng không có trực tiếp đối diễn, Lâm Chu Độ vẫn phải làm chuẩn bị đầy đủ nhất, để tránh trong cảnh cuối cùng bị Thiệu Tinh Hà đè áp. Đạo diễn giải thích cảnh cho Lâm Chu Độ: “Chống đỡ tình

thần sống sót cuối cùng của cậu bị cô ta phá hủy. Cậu cho rằng sau khi mất đi tất cả, ít nhất cậu vẫn giữ vững chính nghĩa, mặc dù cậu lựa chọn cách cực đoan để thực hiện. Nhưng sự xuất hiện của cô ta, khiến hành động của cậu biến thành một câu truyện cười triệt để. Cậu cần tâm tình hồng bét, nhưng những tức giận này không phải hướng về cô ta, mà là hướng về bản thân cậu, cậu cần ý thức được sự thừa nhận hơn nữa, cậu chính là một tên hề gây cười.”

Đệt, khó quá. Lâm Chu Độ lặp đi lặp lại điều chỉnh thử tâm tình và biểu tình, không biết mình tại sao phải chọn một kịch bản như vậy để hành hạ. Cậu vốn có thể có sự lựa chọn dễ dàng hơn.

Nhưng cái này lại có ý tứ xác thực, vai chính không cam lòng chỉ là làm một cảnh sát nhân dân xử lý vụ việc, xung phong nhận việc làm trinh thám, ở trong hẻm nhỏ nhất lên từng tầng thuốc rơi xuống, vứt bỏ thời gian nghỉ ngơi đi tìm từng người từng có xung đột với người chết. Kỳ thực hẳn thậm chí không nhất định biết mình muốn làm gì, trở thành cảnh sát hình sự? Thăng chức nhanh? Hoặc là, hẳn chỉ là không muốn tiếp tục sống như vậy.

Lâm Chu Độ cuối cùng đi tìm đạo diễn, đề nghị đổi phương thức xử lý. Sụp đổ không nhất định loại cảnh này phải dùng bệnh tâm thần và gào thét để xử lý, quét rơi đồ trên mặt bàn, bị những cảnh sát khác gắt gao đè lại còn giấy dựa, cố nhiên không tệ, nhưng Lâm Chu Độ cảm thấy, có lẽ cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, trực tiếp để ống kính quay tới trên mặt, vai chính chỉ có trầm mặc tuyệt vọng, dùng biểu tình và ánh mắt nói rõ tất cả, cũng là một lựa chọn hay.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đạo diễn cảm thấy Lâm Chu Độ rất có ý tứ, nói như vậy đương nhiên có thể, chỉ là cần phải khảo nghiệm kỹ thuật diễn, Lâm Chu Độ nếu như nguyện ý, có thể hai loại đều thử một chút. Lâm Chu Độ tự mình chuốc khổ lại tăng thêm một công trạng chói lọi, nhưng sau khi diễn xong, Thiệu Tinh Hà lập tức chạy đến tìm cậu.

“Xem thường cậu rồi.” Thiệu Tinh Hà còn hưng phấn hơn đạo diễn, “Không nghĩ tới kỹ thuật diễn của cậu thật không tệ!”

Lâm Chu Độ lần đầu tiên được Thiệu Tinh Hà đối đãi thân thiết như vậy, thật sự có chút khó chịu. Cậu đột nhiên nhớ tới cái gì, nửa giỡn nửa nghiêm túc chuyển hướng đề tài: “Cô có suy nghĩ tới tỷ lệ duyên hay không? Tôi có một.....”

Cậu muốn đưa số của Phương Hữu cho Thiệu Tinh Hà.

Thiệu Tinh Hà lại cực kỳ cảnh giác. “Cậu định làm gì?” Cô đánh giá Lâm Chu Độ. “Tôi chương mắt cậu! Tôi nhưng không làm vợ của gay!”

Lâm Chu Độ không biết Thiệu Tinh Hà nghĩ thế nào rõ tới trên con đường này, chỉ là cảm thấy Thiệu Tinh Hà xuất diễn thật nhanh, vừa quay xong chưa đầy một lát, đã lập tức khôi phục bản tính, nói chuyện vẫn thiếu nợ như vậy. Xã hội loài người nên phát minh công tắc nói chuyện, Thiệu Tinh Hà vừa vào cảnh, lập tức ẩn tất nút phát âm của cô ta.

Thiệu Tinh Hà còn nghĩ tới giây phút vừa rồi bị kinh diễm, nói với Lâm Chu Độ: “Cậu nên tìm thời gian đi bồi dưỡng chính quy chút, đã có thiên phú thì đừng lãng phí.”

Lâm Chu Độ không nghĩ tới Thiệu Tinh Hà còn có thể nói ra lời hữu ích, ngay sau đó Thiệu Tinh Hà chính là một câu: “Không được một mình cả ngày suy nghĩ linh tinh, chỉ có thể làm diễn viên gà rừng hạng hai.”

(gà rừng: chỉ gái điếm, gái làm tiền)

Được rồi. Đối với Thiệu Tinh Hà không nên ôm mong đợi gì.

36. Chương 36

Edit + Beta: Vịt

Hai topic *#Fans Lâm Chu Độ không có tố chất#* và *#Fans Tiền Nhạc Thiên không biết xấu hổ#* này, ở trên khung tìm kiếm internet treo, thật sự có chút hết sức bắt mắt.

Căn nguyên vẫn là bởi vì sự rời đi của Lâm Chu Độ và Tiền Nhạc Thiên ký hợp đồng, Trần Cảnh Tồn biến thành người đại diện của Tiền Nhạc Thiên. Fans Lâm Chu Độ cũng kỳ quái, trước đó ngày ngày hi vọng Lâm Chu Độ rời khỏi Phù Đồ, đổi người đại diện không chuyên nghiệp không xứng chức Trần Cảnh Tồn này, sau khi Lâm Chu Độ tuyên bố không gia hạn với Phù Đồ, còn hoan hỉ chạy đi làm rút thưởng. Khiến Lâm Chu Độ cảm thấy khả năng toàn bộ thế giới chỉ một mình cậu không vui vẻ độc lập lập ra ngoài mở phòng làm việc, người khác đều vì sự lựa chọn này của cậu vỗ tay tán thưởng.

Nhưng sau khi phát hiện Trần Cảnh Tồn dẫn dắt Tiền Nhạc Thiên, bọn họ lại không vui. Lịch sử cầu xé của fans hai nhà có thể nói bất nguồn sâu xa, vừa truy cứu ra, phải trước từ lúc Lâm Chu Độ vẫn chưa có danh tiếng mà tính, khi đó fan Tiền Nhạc Thiên luôn ngoài sáng trong tối ghét bỏ người bạn cạ nhiệt độ này. Đợi tới sau khi Lâm Chu Độ hot, fans Lâm Chu Độ mang chuyện cũ năm xưa ra bán thăm không chỉ một lần, không biết nói bao nhiêu lần mặc khi thiếu niên cùng (*), fan Tiền Nhạc Thiên lại không có ý nghĩ yếu thế, trào phúng sang năm đã 30 rồi còn ít tuổi, người nghèo bỗng giàu quả nhiên không thể chấp nhận. Người tới ta lui cầu thành quen, chờ vừa nhìn thấy Trần Cảnh Tồn, fans Lâm Chu Độ phản ứng đầu tiên chính là người đại diện chó má Trần Cảnh Tồn này quả nhiên lật lọng nường nhờ doanh kế địch, phản ứng thứ 2 chính là Tiền Nhạc Thiên cướp tài nguyên của Lâm Chu Độ. Fans Tiền Nhạc Thiên càng không tình nguyện, tỏ vẻ Tiền Nhạc Thiên phát triển rất tốt, không ai cần Trần Cảnh Tồn, ai thích cần người đó cần. Thảm nhất vẫn là Trần Cảnh Tồn, giống như con búp bê vải rách bị ném tới ném lui, mỗi ngày tán gái cũng không tán yên ổn. Càng nghĩ càng giận, ấn điện thoại định đi mắng tên đầu xỏ Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn đang gọi điện thoại với Lâm Chu Độ đêm nay sung sướng đấy, vừa thấy có người xen vào là Trần Cảnh Tồn, lúc này cúp điện thoại của Trần Cảnh Tồn ngay cả cút cũng lười nói.

(() đủ của câu này là “30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, mặc khi thiếu niên cùng”: ý là con người sẽ thay đổi theo thời gian)*

Lòng người dễ đổi, Trần Cảnh Tồn sắp cùng nghệ sĩ dưới tay mình Tiền Nhạc Thiên cùng nhau ôm đầu khóc rống, lên án đôi ác nhân kia không có chút lương tâm nào.

Tiền Nhạc Thiên yếu đuối cũng tìm Lâm Chu Độ đòi thuyết pháp, bởi vì fans Lâm Chu Độ vậy mà còn cắt nối biên tập tập hợp hiện trường tai nạn xe cộ của Tiền Nhạc Thiên, fan Tiền Nhạc Thiên ở trong comment chửi bới Lâm Chu Độ bảo cậu quản đám fans nào tàn của mình, tay Lâm Chu Độ không cẩn thận trơn trượt ấn like.

“Thật là buồn cười quá.” Lâm Chu Độ nói, “Gà kêu còn hát hay hơn cậu đấy!”

Tiền Nhạc Thiên kết bạn sơ suất, oán hận nói: “Cậu chờ đấy!”

Tiền Nhạc Thiên nói được là làm được, rất nhanh gửi tới cho Lâm Chu Độ một đoạn video ngắn, còn là dùng mail gửi, tiêu đề còn cực kỳ chấn động: *Video tư mật của Lâm Chu Độ bộc quang, không nghĩ tới cậu ta vậy mà là người như vậy!!!*

Lâm Chu Độ suy nghĩ mình cũng không có để lại tác phẩm nhiếp ảnh gì, 8 phần là Tiền Nhạc Thiên quay. Mở ra vừa nhìn, quả nhiên là tên nhãi Tiền Nhạc Thiên này lần trước ở KTV thừa dịp Lâm Chu Độ uống say cầm điện thoại: “Nào nào nào, bạn nhỏ, Truth or Dare bắt đầu nha! Vấn đề thứ nhất, hiện tại độ thân sao?”

Lâm Chu Độ thật sự quá say, chỉ biết lắc đầu.

Tiền Nhạc Thiên lại hỏi: “Bắt đầu từ khi nào?”

Lâm Chu Độ dường như có chút tỉnh táo, lại có chút mê mang, cậu nói: “Tôi không biết.”

Cái này còn có thể không biết, Tiền Nhạc Thiên có chút bất đắc dĩ: “Một vấn đề cuối cùng, người kia là ai?”

Lâm Chu Độ cười lên, cậu cười lộ ra biểu tình có chút ngu: “Hắn là.....”

Màn hình đen.

Còn rõ ràng là bởi vì cắt.

Tiền Nhạc Thiên ở trong mail viết “Ha ha ha muốn bản gốc thì khóc cầu xin tôi”, Lâm Chu Độ đương nhiên không khóc, cậu xem xong thậm chí còn không kịp reply nhục mạ Tiền Nhạc Thiên. Cậu ở studio chụp hình, còn tiếp nhận phỏng vấn, lần này cũng không phải phụ bản số đặc biệt hay là sách đặc biệt gì, là bìa mặt.

Nhưng Lâm Chu Độ vẫn nghĩ đến video kia, cậu thật sự không nhớ gì cả, mình lúc ấy nói gì, là tên Tạ Thành Văn sao? Một video say rượu mà thôi, còn là tự mình nói ra, cậu nhưng mong chờ đáp án kia, giống như kẻ ngốc.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Phóng viên phát hiện Lâm Chu Độ thất thần, kéo cậu trở lại: “Gần đây tâm tình không tệ?”

Lâm Chu Độ hồi thần, tiếp tục cười híp mắt trả lời vấn đề. Đương nhiên không tệ, phim quay thêm vài cảnh là kết thúc rồi, còn được vào giải thưởng, nói gót lại có phim của Khưu Văn Lễ sắp quay. Khả năng năm mới của Lâm Chu Độ, đích xác sẽ là 1 năm may mắn.

Phóng viên nói tới rất nhiều năm trước, về đã từng của cậu, đỉnh nhân khí ngắn ngủi kia của cậu, và hot lại mấy năm sau của cậu. Hỏi cậu có cảm thấy tiếc nuối hay không, rõ ràng có nền tảng rất tốt, nhưng phí thời gian lâu như vậy.

“Sẽ không.” Cái này đương nhiên là đáp án tiêu chuẩn nhất, nhưng Lâm Chu Độ lần này nói là nghiêm túc, “Tôi đương nhiên từng có tâm tình, cũng từng mất mát, nhưng sau đó tôi nghĩ rõ ràng vì sao.”

“Bởi vì khi đó, tôi vẫn chưa xứng.”

Đây là sự thật mà Lâm Chu Độ tồn rất lâu, mới nghĩ rõ ràng. Hết thời không phải là ngoài ý muốn, cậu hot, mới là ngoài ý muốn. Không có nền tảng diễn xuất, không có kinh nghiệm làm minh tinh, toàn bộ dựa vào cảm giác đi tìm tòi, linh quang chợt hiện và khuôn mặt coi như đẹp khiến cậu có tiếng tăm ngắn ngủi. Nhưng cái đó cũng không thể kéo dài, cũng coi như không được tài hoa. Để cho một con khỉ giam ở trong phòng gỗ chữ cả đời, cũng có thể gõ ra một câu danh ngôn. Nhưng khi không làm nổi văn hào, Lâm Chu Độ khi đó cũng không làm được diễn viên chân chính. Cho nên cậu không chống đỡ nổi tài nguyên phía sau, cái này không trách Tạ Thành Văn, không trách Phù Đồ, Lâm Chu Độ cũng không muốn trách bản thân, kinh nghiệm không đủ không phải lỗi của cậu, đây chỉ là một loại tất yếu.

Chỉ có 10 năm sau đó, khi cậu đã trải qua đủ nhiều, không cần 1 bước lên trời, nên tới mới rốt cục tới. Cậu gặp qua rất nhiều diễn viên, có người sẽ vào lúc đối diện niệm số, có người sẽ ngay cả số lời thoại cũng không khớp, nói hươu nói vượn niệm lát nữa đi ăn gì, cũng có lặp đi lặp lại nghiên cứu mỗi một động tác, chỉ đạo cậu đi suy nghĩ một đời của nhân vật thủ vai. Cậu từng hot, cũng từng rơi xuống, tâng bốc và thờ ơ đều sẽ đi qua, hiện tại chính là lúc tốt nhất. Lâm Chu Độ không tin giới phim ảnh tương lai sẽ không có tên của cậu, cậu đương nhiên sẽ đi thẳng tiếp, hơn nữa còn muốn đặt từng chiếc cúp vào trong tủ của Tạ Thành Văn.

Phỏng vấn và chụp hình đều cực thuận lợi, chờ lúc kết thúc, Lâm Chu Độ cầm di động tới, phát hiện sắc mặt người của phòng làm việc cũng không dễ nhìn lắm.

Cậu còn chưa kịp hỏi làm sao, đã nhìn thấy trên màn hình có mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều đến từ Tiên Nhạc Thiên. Còn chưa gọi lại, Tiên Nhạc Thiên lại gọi tới một cú điện thoại.

Lâm Chu Độ nhận điện thoại: “Cậu đòi mạng à?”

Âm thanh Tiền Nhạc Thiên chưa từng không lưu loát như vậy, hắn nói: “Chu Độ, có một chuyện, cậu bình tĩnh nghe tôi nói hết. Chờ đi tới, cậu muốn mạng tôi thế nào cũng được.”

Tiền Nhạc Thiên nói: “Tôi không cần thận, đăng video kia ra rồi.”

Thật là mỗ quạ đen, Lâm Chu Độ nghĩ, Tiền Nhạc Thiên đích xác là tới đòi mạng.

37. Chương 37

Edit + Beta: Vịt

Nhưng trước khi xử lý vấn đề này, Lâm Chu Độ cũng bội phục bản thân, vậy mà còn có tâm tư để Tiền Nhạc Thiên gửi video đầy đủ tới đây.

Sau khi xem xong cậu mới thật sự muốn giết Tiền Nhạc Thiên, trong video, mình còn chưa kịp nói ra tên, gục đầu ngủ mất.

“Cậu thật sự là bảo vật edit,” Lâm Chu Độ âm dương quái khí với Tiền Nhạc Thiên “Phù Đồ nhạt được quỷ rồi.”

Tiền Nhạc Thiên lần này không vui nổi, vẻ mặt đau khổ bảo Lâm Chu Độ đừng nói móc hắn nữa.

Cái gọi là phòng làm việc của Lâm Chu Độ vừa thành lập, ngoại trừ trước kia đã có, người cũng chưa tuyển đủ. Cậu là ông chủ, chỉ có thể tự mình quyết định, cấp dưới mới có thể nghỉ xong phương án đi áp dụng. Trần Cảnh Tồn muốn xử lý, cũng phải hỏi suy nghĩ của Lâm Chu Độ mới có thể đi làm. Nếu không vạn nhất trông đánh xuôi kèn thổi ngược khẩu cung không nhất trí, càng sẽ làm ra chuyện cười lớn. Trần Cảnh Tồn dứt khoát ngồi một bên nghịch điện thoại, chờ hai bọn họ thương lượng xong. Tiền Nhạc Thiên dùng là mail công việc, không cần thận ẩn phải group truyền thông, người làm việc trong nghề không tính là ít đều nhận được phần kinh hỉ này. Trên mạng truyền thông fans tất cả đều lật trời, hai người này rốt cuộc có hận vẫn là có yêu, thật sự không xem hiểu. Nếu như nói có hận, sao còn cùng ở KTV hát hò uống rượu, nếu như có yêu, sao Tiền Nhạc Thiên tâm địa ác độc như vậy đăng video còn phối với một tiêu đề.

Chẳng lẽ là vì yêu sinh hận?

Suy đoán nhiều hơn, vẫn là cái tên mà Lâm Chu Độ sắp nói ra khỏi miệng rốt cuộc là ai.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ xem hồi lâu, cũng không biết Tiền Nhạc Thiên rốt cục có phải có hận lại có yêu với cậu hay không, cậu chỉ biết mình nhất định là kiếp trước nợ Tiền Nhạc Thiên rất nhiều tiền.

“Nếu không tôi nói bị hack nick?” Tiền Nhạc Thiên ý tưởng đột phát, lại lập tức tự mình phủ quyết, “Vậy cũng không giải thích được video.”

“Cậu có nữ minh tinh có thể công khai yêu đương với cậu không?” Tiền Nhạc Thiên hỏi.

Nữ minh tinh mà Lâm Chu Độ lần trước nói chuyện là Thiệu tiểu thư cự tuyệt làm vợ gay và Tống Y đã có chồng.

“Cậu come out là xong.” Tiền Nhạc Thiên cam chịu.

Lâm Chu Độ quả thực muốn bắt đầu tìm dao: “Tôi come out với cậu được không hả. Cậu tỉnh táo chút!”

Cậu sở dĩ còn có tâm tình ở đây tán gẫu cái chủ đề này, rốt cục là bởi vì, đây bất quá là một video ngắn không có chút nội dung tính chân thực nào, tất cả tình cảm đều bị tiêu tan ở trong rượu, chỉ còn lại cảm xúc mơ hồ.

Sau khi Lâm Chu Độ và Tiền Nhạc Thiên rốt cục nghèo từ, Trần Cảnh Tồn mới gia nhập tiến vào. Y ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Nói xong rồi?”

Nói xong thì nên làm việc, Trần Cảnh Tồn nói: “Tiểu Lâm cầm điện thoại của cậu tới, mở hình ra, lật tới cái ngày các cậu đi hát kia, xem xem cậu có chụp gì không, bên trong đã xóa cũng tìm xem.”

Có thì có, nhưng không có chút liên quan nào, bất quá là mấy video Tiền Nhạc Thiên hát.

“Đủ rồi.” Trần Cảnh Tồn nói, y ở trên màn hình ấn mấy cái, chọn cái Tiền Nhạc Thiên hát tới quỷ khóc sói gào nhất, “Cậu đăng cái này lên Weibo, tiêu đề dùng đối ứng, tỷ như KHIẾP SỢ! TIỀN NHẠC THIÊN VẬY MÀ Ở NIGHT CLUB LÀM RA LOẠI CHUYỆN NÀY!”

Còn có thể có loại mạch suy nghĩ này? Trần Cảnh Tồn lườm Tiền Nhạc Thiên một cái: “Còn cậu nữa, cầm điện thoại tới, ông đây tự tay đăng cho cậu.”

Mấy phút sau, hai weibo đồng thời đăng ra. Của Lâm Chu Độ là **GIỌNG HÁT CỦA TIỀN NHẠC THIÊN KHIẾN TÔI ĐÁNH MẤT LÝ TRÍ**, còn ở trong comment lại đăng một @ “Tiền Nhạc Thiên chỉ cậu biết đăng video?”, Tiền Nhạc Thiên thì là: *Chờ lâu như vậy cũng không ai khóc đi tìm tôi đòi bản đầy đủ, đành phải tự đăng, share một con cầu độc thân say rượu muốn yêu đương tới xuất hiện ảo giác, đáng tiếc ngay cả ảo tưởng cũng không tìm được.*

Cái này được rồi chứ? Lâm Chu Độ còn có chút không dám tin. Trần Cảnh Tồn khinh bỉ nhìn cậu, nói lúc hai người các cậu nói lung tung, @ thủy quân copywriting tất cả đều sắp xếp xong rồi, hiện giờ thật sự điểm đen đều có thể tẩy, chút chuyện này của bọn họ, càng có thể nói thành chỉ là đùa giỡn giữa bạn bè. Trần Cảnh Tồn một bên hài lòng nhìn kết quả dư luận bị mạnh mẽ vặn trở lại, một bên mắng fans hai nhà bọn họ thật sự không nói lương tâm, mình là người đại diện ưu tú như vậy ngày ngày bị chửi, cách thức chết đều đổi mới bao nhiêu lần, Lâm Chu Độ và Tiền Nhạc Thiên nên thành lập cho y tổ chức chống anti để chuộc tội. Đương nhiên hình tượng Lâm Chu Độ không hút thuốc không uống rượu sục đổ một nửa, bất quá ai còn quan tâm chứ, ngay cả fans Lâm Chu Độ cũng không để ý, bọn họ đang bận khen Lâm Chu Độ video tệ như vậy cũng rất đẹp trai, bận chửi Tiền Nhạc Thiên, vậy mà muốn Lâm Chu Độ đi ra thu dọn cụp diện rồi rắc cho hắn.

“Có cần khuyên fans chút không?” Lâm Chu Độ cảm thấy vụ đấu khẩu này càng ngày càng nghiêm trọng.

Tiền Nhạc Thiên cực kỳ sợ hãi: “Cậu thật là hết thời quá lâu không biết fans thay đổi rồi, người ta đấu khẩu cái gì có liên quan tới cậu sao. Chúng ta quan hệ tốt có liên quan tới fans sao, cậu dựa vào cái gì tước đoạt nhạc thú mắng chửi người của người ta?”

Hắn bắt đầu ân cần dạy bảo Lâm Chu Độ, đối với loại chuyện vớ vẩn này nhất định phải ngậm miệng, ở trên điểm này, suy nghĩ của fans và thần tượng là vĩnh viễn không cách nào nhất trí. Lâm Chu Độ nhưng vẫn có chút kỳ cục: “Vậy chẳng lẽ sau này bọn họ mắng bạn gái cậu cũng không lên tiếng?”

“Tôi không có bạn gái, đây là vấn đề cậu nên lo lắng.” Tiền Nhạc Thiên nói, “Bất quá trước đó, bản thân cậu sẽ bị chửi chết trước.”

Lâm Chu Độ lại có nghi ngờ mới, người khác thật sự sẽ tin cách nói này sao? Mặc dù không hiểu lắm, nhưng trong video mình xác thực là biểu đạt ý tứ này.

“Cậu chỉ cần không bày tới trên mặt bàn,” Trần Cảnh Tồn nói, “Fans có thể giả bộ mù. Cho nên xin giúp đỡ, yêu thương người ta một chút, đừng xảy ra loại chuyện này nữa.”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Chuyện làm xong rồi, mấy người mỗi người đi một ngả. Lâm Chu Độ tự mình về khách sạn, ngày mai cậu còn phải chạy về tổ phim quay cảnh kết. Mấy ngày nay một mực chạy khắp nơi, mười mấy tiếng không ngủ, còn xảy ra chuyện như vậy, Lâm Chu Độ không oán trách với ai, nhưng hiện tại cậu thật sự rất mệt.

Một mỗi tới một loại cực hạn, cậu bắt đầu rất nhớ Tạ Thành Văn. Lúc vừa nhận được tin tức cậu nghỉ, có phải nên để Tạ Thành Văn đi làm hay không, nhưng lập tức tự mình phủ quyết. Tạ Thành Văn không nên bị dùng như vậy, Lâm Chu Độ tình nguyện Tạ Thành Văn cái gì cũng không biết, chỉ phụ trách xuất hiện ở trong giấc mơ của cậu, cho cậu một đêm ngủ ngon, chữa khỏi một mỗi của cậu. Bọn họ đã mấy tháng không gặp, có đôi khi, ví dụ như hiện tại, rõ ràng ở cùng một thành phố, nhưng kéo dài Đông Tây, lịch trình sắp xếp kín, chỉ có thể tiếp tục yêu xa.

Lâm Chu Độ mở cửa phòng ra, nhìn thấy Tạ Thành Văn đã sớm tiến vào giấc mộng của cậu.

Thật đúng là như Tiền Nhạc Thiên nói, muốn yêu đương tới sinh ảo giác rồi.

Tạ Thành Văn đi về phía Lâm Chu Độ, vậy mà hứng thú xấu xa nhéo mặt cậu: “Ngơ cái gì?”

“Em lâu lắm không mơ thấy anh rồi.” Lâm Chu Độ oán trách, “Anh rốt cuộc chạy tới trong giấc mơ của em rồi.”

Tạ Thành Văn phát hiện Lâm Chu Độ đã buồn ngủ tới thần chí không rõ, dắt Lâm Chu Độ đến bên giường, để cho cậu nhanh ngủ. Lâm Chu Độ lại vỗ chỗ trống bên cạnh, để cho Tạ Thành Văn cũng đi lên. Tạ Thành Văn nhìn công việc còn chưa xử lý xong bên cạnh bàn, nhận mệnh thở dài một hơi, nằm xuống theo Lâm Chu Độ.

Lâm Chu Độ ôm Tạ Thành Văn, âm thanh rất nhẹ: “Sao anh không hỏi em nói tên ai?”

Trên đường trở về, cậu nhận được không ít điện thoại an ủi, vòng tới vòng lui, muốn nghe bất quá không ít, đều hỏi cậu rốt cuộc nói tới ai. Lâm Chu Độ lặp đi lặp lại giải thích video Tiền Nhạc Thiên đăng cuối cùng là thật, bản thân cậu cũng không biết rốt cuộc là nói đến ai đã ngủ mất. Người khác pha trò theo, nói tôi biết rồi, nhưng giữa lời nói vẫn mang theo nghi ngờ.

Tạ Thành Văn suy nghĩ một chút, nói: “Anh muốn hỏi hơn, tại sao em nói không biết bắt đầu từ lúc nào?”

Lâm Chu Độ cười lên, không biết bởi vì mộng đẹp hay là thực tế, trước khi triệt để rơi vào giấc ngủ, Lâm Chu Độ nói: “Mối quan hệ mới vừa mới bắt đầu.”

Trong video, lúc trả lời, cậu thật sự không biết. Đó rốt cuộc là bao dưỡng quy tắc ngầm hay là tình cảm thật sự, cậu không phân rõ. Nhưng đáp án cuối cùng là Tạ Thành Văn cho, thời gian kết thúc hợp đồng giống như là một điểm giới hạn, kết thúc đoạn quan hệ bao dưỡng kỳ dị kia, mà Lâm Chu Độ bây giờ, cực kỳ xác định Tạ Thành Văn rốt cuộc là người như thế nào của cậu.

38. Chương 38

Edit + Beta: Vịt

Cái tên lừa đảo Tạ Thành Văn này, hẳn căn bản không có ngủ cùng mình.

Vị trí bên cạnh lạnh, Tạ Thành Văn có lẽ chờ mình ngủ đi, liền lại đi làm việc. Lâm Chu Độ bò dậy, thu thập hành lý, cậu lập tức phải tới sân bay, tới lối đi VVVVIP của cậu, khả năng còn phải gặp người chưa từ bỏ ý định xông vào, trả lời mấy vấn đề linh tinh. Tạ Thành Văn thậm chí không đến giúp cậu tìm xem tất ném ở đâu rồi, còn bảo cậu tới ăn sáng.

“Không còn thời gian.” Lâm Chu Độ nói, “Em tới sân bay sẽ mua.”

Cậu vẫy tay tạm biệt với Tạ Thành Văn, suy nghĩ một chút lại không cam lòng, chạy tới thêm một nụ hôn chào buổi sáng.

“Kỳ thực em tới qua vẫn luôn nghĩ,” Lâm Chu Độ vẫn là nói với Tạ Thành Văn, “Em nghĩ, nếu như video kia thắng thần hơn chút, nếu như căn bản không cho em cơ hội tẩy trắng, rửa sạch và bịa chuyện, không tìm được phương pháp quan hệ xã hội, em nên làm gì đây.”

Lâm Chu Độ cần thừa nhận, cậu đang thiết tưởng đồng thời mong đợi loại khả năng này, cậu muốn biết, nếu như không có chút đường sống nào, mình rốt cuộc sẽ lựa chọn thế nào. Cậu sắp nổ tung rồi, cậu muốn show ân ái với mỗi người, muốn ở trên mạng xã hội ngược cẩu, muốn lúc tới nhà Tạ Thành Văn không lén la lén lút. Đây là báo ứng mình lười quan tâm tình hình chính trị tham dự vận động xã hội, cậu nên từ lúc bắt đầu đã giơ cao lá cờ bảo vệ đồng chí phản đối kỳ thị, in ở trên người mỗi ngày phơi ra, nếu như cậu sớm như vậy, nói không chừng hiện tại đã đăng ký với Tạ Thành Văn rồi! Nhưng Lâm Chu Độ lại không được, loại hành vi này đối với cậu hiện tại mà nói chính là tìm chết, chính là đi trên đường phố đột nhiên cởi hết quần áo chạy trần truồng, sẽ bị tạm giam 15 ngày. Người bình thường sẽ không chạy trần truồng, Lâm Chu Độ chỉ có thể tuyệt vọng mà mong chờ trời giáng lửa, đốt trụi quần áo của cậu, để cho cậu bị ép chạy trần truồng. Tới lúc đó cậu có thể nói, tôi không phải cố ý, tôi là bị ép, hiện tại không có cách nào, tôi chỉ có thể nói cho các bạn biết tôi không muốn mặc quần áo.

Tên phế vật Tiền Nhạc Thiên này! Để lộ video cũng có thể để lộ tới thất bại như vậy.

“Em không biết em có dám hay không. Anh ở chỗ này của em rất quan trọng, cho nên em không thể nói không dám, nhưng đó cũng không phải chuyện của một mình em, cho nên em không thể nói em dám.” Lâm Chu Độ hướng Tạ Thành Văn thừa nhận yếu ớt của cậu.

Cậu không biết Tạ Thành Văn có thể thất vọng hay không.

Tạ Thành Văn lại nhét sandwich cho cậu: “Nói nhiều như vậy còn không bằng trước tiên ăn sáng.”

Lâm Chu Độ ngơ ngác, hình như thật sự không thể cự tuyệt, lại ăn sandwich.

Cậu nghe Tạ Thành Văn nói với cậu: “Anh không cần em dùng dũng khí tổn thương chính mình.”

Lâm Chu Độ thật sự không thể không cảm động. Nếu như cậu là Lưu Đức Hoa, vậy Tạ Thành Văn chính là Chu Lệ Thiên; nếu như mình là Thành Long, Tạ Thành Văn chính là Lâm Phượng Kiều - À không, cái ví dụ này không may mắn. Lâm Chu Độ không đụng vào siêu sao Trung Quốc nữa, cậu nói: “Em sẽ trở nên rất nổi tiếng, tới lúc em căn bản không cần quan tâm những người đó.”

Tới lúc địa vị của cậu sẽ không bị lời đồn chuyện nhảm lay động, cậu có thể ở bất kỳ chỗ nào tuyên bố sự thật này.

“Năm nay em được đề cử nam phụ xuất sắc nhất, nói không chừng sang năm có thể cầm được giải. Phim của Khuu Văn Lễ nói không chừng sẽ siêu hot, vạn nhất gặp được phim tiểu niên, để em cầm ảnh đế?” Lâm Chu Độ bắt đầu vẽ bánh cho Tạ Thành Văn.

“Đúng.” Tạ Thành Văn không có cho là thật, nhưng cũng không có lẽ, thời gian có lẽ không chính xác như vậy, nhưng cậu tin tưởng luôn sẽ tới.

Lâm Chu Độ nhìn thời gian một cái, thật sự phải đi rồi.

“Chờ chút.” Tạ Thành Văn lại gọi cậu lại, “Mấy ngày tết, có công việc không?”

Đương nhiên là có, lịch trình đã sớm xếp đầy, Lâm Chu Độ nhưng chỉ quay đầu nhìn Tạ Thành Văn, cũng không có vội trả lời.

“Nếu như không có,” Tạ Thành Văn nói, “Tới lúc đó cùng anh tới nhà đi.”

Chờ Lâm Chu Độ mang theo lời mời kia chạy tới sân bay, đã sắp muộn.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Người lại cứ cực kỳ nhiều, cậu còn chưa kịp tới lối đi gì đó, đã bị chắn ở trên đường fans và người đi đường đan xen. Fans ở trong kẻ hở còn nhét quà và thư, mấy cô gái trẻ tuổi kia, có sự nhiệt tình vượt quá người thường, một mực nói với cậu, bảo cậu không cần lo âm thanh trên mạng, mọi người sẽ không tin những lời đó, các cô chỉ muốn cậu có thể vui vẻ. Lâm Chu Độ rất cảm tạ, rất cảm kích, nhưng trước lúc đó, cậu chỉ hi vọng có thể đi được đường.

Trợ lý và bảo an không ngừng nói nhường chút nhường chút, nhưng tình trạng người chen lấn người không chút thay đổi. Lâm Chu Độ vốn chưa ngủ mấy tiếng, mọi người đều vây quanh cậu đang đi, cậu bị chen nghiêm trọng nhất, thậm chí có chút sắp không thở nổi. Cậu nghe thấy phía trước truyền đến kinh hô, hình như có người ngã xuống, đám người lại rất nhanh sôi trào, càng nhiều người đứng không vững. Trong kinh hoàng có người kéo Lâm Chu Độ một cái, Lâm Chu Độ không đứng vững, ngã xuống, đau chân. Vô cùng đau, Lâm Chu Độ nhú nhú mày đứng thẳng, lại đi về phía trước.

Đi chưa mấy bước, lại dừng lại, không quan tâm hành khách phía sau thúc giục không kiên nhẫn, Lâm Chu Độ dừng ở chỗ đó, cao giọng kêu tên của trợ lý Hiếu Văn.

“Hiếu Văn, tôi không đi được,” Lâm Chu Độ nói, “Xương tôi hình như gãy rồi.”

39. Chương 39

Edit + Beta: Vịt

“Tại sao đi trên đường sẽ xương ngón chân nát gãy xương chứ?” Có người xem phim X quang hỏi.

Lâm Chu Độ không biết mình là một bệnh nhân, tại sao phải trả lời loại vấn đề này: “Lúc treo chân, sức nặng hơn 100 cân toàn bộ đè trên xương, thì gãy chứ sao.”

“Tôi làm sao chưa từng gãy, cho dù treo cũng không tới vài ngày là khỏi rồi,” Người kia vẫn còn không biết sống chết, “Anh cứ như vậy biến thành tàn phế.”

“Phương Hữu,” Lâm Chu Độ thở dài rất lớn tiếng, “Cậu là tới thăm bệnh đấy sao? Cậu đừng chọc tức tôi.”

Phương Hữu không biết mình nói sai cái gì, có chút ủy khuất.

Phương Hữu là người đầu tiên nghe thấy tin tức chạy đến, hơn nữa còn ngồi xuống, có thể nghĩ người này gần đây rảnh quá, một nghệ sĩ có bao nhiêu ăn không ngồi rồi, thì có bấy nhiêu tuyến 18. Mà nghệ sĩ tuyến 18 còn vô cùng không có giác ngộ, đang định an ủi Lâm Chu Độ: “Nghĩ theo hướng tốt đẹp, mặc dù anh bị thương, nhưng anh có thể nghỉ mấy tháng!”

Lâm Chu Độ nói: “Nếu không cậu vẫn là đi đi, không thì tôi lo cái bệnh viện này lập tức sẽ xảy ra án giết người.”

Phương Hữu tới tận lúc rời đi, vẫn chưa hiểu hắn nói có vấn đề gì, hắn nói là lời thật á.

Chỉ là Lâm Chu Độ vô cùng không muốn nghe thấy lời thật.

Mấy tháng không làm nghĩa là công việc sau đó xuất hiện phiền toái lớn, cả tổ phim không thể chờ vết thương của cậu khỏi. Lâm Chu Độ nhớ tới bản kế hoạch to lớn mà cậu miêu tả với Tạ Thành Văn, hiện tại thật sự biến thành bánh vẽ trên giấy. Mà mấy chuyện này, Tạ Thành Văn còn quan tâm hơn bản thân Lâm Chu Độ. Tạ Thành Văn còn đang trên đường chạy tới, chờ hắn tới, Lâm Chu Độ còn phải an ủi cẩn thận hắn chút.

Lâm Chu Độ mấy ngày trước, cũng bổ sung một vài kiến thức chơi game linh tinh, vốn muốn hiểu rõ hơn chút. Nhưng những kiến thức này chỉ khiến cậu giờ phút này rõ ràng một chuyện: Tạ Thành Văn khả năng thật sự là mỗ quạ đen! Ôn thần!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nếu như Lâm Chu Độ ở tổ phim xảy ra sự cố, cậu còn có thể ngăn cản tổn hại, dùng tin tức yêu nghề

xoát comment chút. Nhưng cậu hiện tại còn phải chịu trách nhiệm ngăn cản lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng trên mạng, tỷ như mấy tin vịt nói fans giẫm gãy chân cậu kia, đăng weibo làm sáng tỏ là mình không cần thận trọng chân.

“Không cần thiết đâu.” Hiểu Văn đề xuất ý kiến khác, cô có chút bất mãn, “Sao anh còn nói tốt cho bọn họ, bọn họ bị chửi mấy câu có vấn đề gì, chuyện lần này vốn là trách bọn họ.”

Người khác đương nhiên có thể lên án fans điên cuồng không lý tính, nhưng Lâm Chu Độ không muốn đi thêm một mối lửa. Bản thân cậu biết nhất, rốt cuộc tại sao sẽ ngã.

Cậu đã làm liên tục rất nhiều ngày, thời gian nghỉ ít lại càng ít, phần lớn thời gian là tận dụng triệt để ngủ, thợ trang điểm bảo cậu nhắm mắt, cậu có thể lập tức ngủ mất. Phương Hữu hỏi cậu sao có thể đất phẳng ngã thành như vậy, cậu trước kia đương nhiên không biết, nhưng nếu như đi trên đường mỗi một bước đều là hư không, trước mắt biến thành màu đen toàn bộ dựa vào bản năng đi về phía trước, đương nhiên sẽ xảy ra chuyện. Nếu như cậu là tài xế, thì sẽ kiệt sức lái xe; nếu như cậu là công nhân, thì sẽ bị máy móc ngộ thương; mà cậu là một diễn viên có rất nhiều fans, không nắm chắc thả lỏng, trải qua cuộc sống giống như dây cót gấp rút, vậy thì máy móc cũng bãi công.

Lâm Chu Độ nói: “Cái này chỉ có thể trách bản thân tôi. Người ta thích tôi, không nên nói bọn họ làm sai, chỉ là phải chú ý phương pháp.”

Lâm Chu Độ trước kia chưa từng nhắc tới chuyện phương diện này, Hứa Hiểu Văn vẫn cho là Lâm Chu Độ có chút phiền não. Lúc quay phim, fans vây quanh bên cạnh phim trường, thỉnh thoảng còn cần Lâm Chu Độ tới điều đình, bảo các cô nói nhỏ thôi, không nên ảnh hưởng quay phim. Cậu biến thành chất hỗn hợp không cùng giai đoạn của giới giải trí, nhân khí khiến cậu đạt được rất nhiều cơ hội, nhưng dần tới coi thường của một số người, có vài người truyền thông tự cho là thanh cao, lúc phỉ nhổ “tiểu thịt tươi” cũng phải dẫn theo Lâm Chu Độ. Cô luôn cảm thấy Lâm Chu Độ đối với đầu sỏ gây tội sẽ có câu oán hận, bởi vì cô cũng có, hôm nay mới phát hiện, cô cần đổi mới cách nhìn đối với Lâm Chu Độ chút. Lâm Chu Độ hiểu được đi thu nhận yêu thương của người khác, cậu cảm thấy yêu cũng không tệ.

“Chúng tôi sẽ xử lý tốt.” Hiểu Văn nói, cô đứng lên chuẩn bị đi, “Còn có, Tạ tổng tới rồi.”

Buổi sáng vừa đi buổi tối lại gặp mặt, Tạ Thành Văn nhưng không làm sao vui. Người ta đi vào cũng phải hỏi thăm một chút Lâm Chu Độ thế nào, cảm giác vẫn ổn chứ, Tạ Thành Văn lại một câu không nói, chỉ ngồi.

Lâm Chu Độ đành phải mở miệng trước, nói giỡn với Tạ Thành Văn: “Anh xem, anh nói không muốn em trở lại quay phim, hiện tại em thật sự không cần trở lại quay phim rồi.”

Tạ Thành Văn cũng không nghĩ linh nghiệm ở phương diện này, tâm tình hẳn một chút không có chuyển biến tốt đẹp: “Em câm miệng đi.”

Sự nghiệp nát thật sự không dễ đỡ, Lâm Chu Độ nâng chân lên, đi kéo tay Tạ Thành Văn: “Được rồi, anh còn tức giận, em cũng không thể khỏi lập tức. Coi như là cơ hội nghỉ ngơi, em khoảng thời gian này quá

mệt.”

Cũng quá gấp gáp.

Điểm này, trong lòng Lâm Chu Độ rõ ràng nhất, chỉ là trước đây, cậu không có thời gian, cũng không muốn suy nghĩ những thứ này. Giống như một học sinh kém lập tức phải tham gia thi, ai cũng biết học tập cần lao động nghỉ ngơi kết hợp, nhưng học sinh kém không có tư cách nói mấy cái này, cậu chỉ có thể 24h không ngủ, đi nhớ tất cả kiến thức. Cơ hội ngắn ngủi, Lâm Chu Độ muốn hot, còn muốn có tác phẩm, cũng chỉ có thể du tẩu giữa vô số hoạt động, trao giải, tạp chí, phát ngôn quảng cáo, hội gặp mặt. Việc ngoài ý muốn này có lẽ là cảnh cáo của ông trời, để cậu tỉnh táo lại.

Lâm Chu Độ nghĩ nhiều lý do như vậy, chính cậu cũng bị thuyết phục, còn có thể ở trước mặt người khác điềm nhiên như không, bình tĩnh phân tích. Chỉ có ở trước mặt Tạ Thành Văn, Lâm Chu Độ vừa mở miệng, mới phát hiện vẫn là rất khó khăn: “Phim của Khâu đạo, sau này vẫn có cơ hội.....”

Tạ Thành Văn không nghe vào, hần vồn ngồi bên giường, hiện tại cách càng gần, hần hôn Lâm Chu Độ: “Đã nói bảo em ngậm miệng rồi.”

Ngữ khí tàn bạo, Lâm Chu Độ bị ông chủ cũ bá đạo này chặn tới không còn lời để nói. Trong phòng bệnh không có ánh sáng, để phòng paparazi chụp trộm, rèm cửa kéo hết lại. Chân cậu vẫn rất đau, tâm tình cũng hết sức không tốt, nghĩ đến mấy tài nguyên sắp mất đi, quả thực sắp nghẹt thở. Một nụ hôn có thể thay thế tất cả sao? Rõ ràng là không thể, tại sao Lâm Chu Độ sẽ cảm thấy có thể chứ?

Thật là vô cùng kỳ quái.

“Lúc này thật sự có thể tới nhà anh ăn tết rồi.” Lâm Chu Độ nói, “Đến lúc đó chỉ có anh, em còn có Tạ Kỳ.....”

“Không có Tạ Kỳ,” Tạ Thành Văn nói, “Người Mỹ tết âm lịch không được nghỉ.”

“Vậy thì anh và em.” Lâm Chu Độ một lần nữa bắt đầu định đoạt, “Bất quá em không làm được việc gì, anh phải chịu trách nhiệm làm sủi cỏ dấn câu đối xuân.....”

“Cũng không phải em và anh.” Tạ Thành Văn phát hiện Lâm Chu Độ sai càng thêm sai, “Là đến nhà anh.”

Hần lo Lâm Chu Độ vẫn chưa hiểu, lại bổ sung nói: “Tới chỗ cha mẹ anh.”

Lâm Chu Độ dường như biến thành một nhi đồng ngốc nghếch, nhìn Tạ Thành Văn hồi lâu không nói gì, giống như bạn nhỏ ở nhà trẻ vừa mới bị giáo viên giảng một tiết toán cao cấp, bị túm đến một thế giới duy độ khác.

Tạ Thành Văn có chút hối hận, nên thể diện thế nào mà thu hồi?

“Được á.” Trong bóng tối, Tạ Thành Văn nghe thấy Lâm Chu Độ nói.

40. Chương 40

Edit + Beta: Vịt

Giấc ngủ của Lâm Chu Độ đã đủ ít, nhưng cậu thường xuyên nghi ngờ, Tạ Thành Văn người này căn bản không ngủ. Nếu không tại sao lúc tỉnh lại, Tạ Thành Văn lại không có ở bên cạnh.

Cậu ngồi dậy, nghe thấy âm thanh của Tạ Thành Văn, đang nói chuyện, hẳn là ở ngoài cửa gọi điện thoại.

Tối muộn, trong phòng còn có bệnh nhân, vốn nên ít âm thanh chút, nhưng Tạ Thành Văn dường như đang tức giận, tâm tình khiến hắn không khống chế được âm lượng. Vắn may đây là phòng bệnh VIP của bệnh viện tư nhân, không tới mức làm ồn người khác.

“Lập tức phải quay rồi cậu thay diễn viên cái gì!” Âm thanh Tạ Thành Văn truyền tới, “Cậu trước tiên có thể quay phần diễn của người khác, có thể trước tiên không quay cảnh có toàn thân.”

À, đầu kia điện thoại, có lẽ là Khưu Văn Lễ vô tội trúng thương đang bị chửi.

“Ông chủ lớn cậu mơ mộng gì thế.” Khưu Văn Lễ thật sự không muốn nghe lý lẽ vớ vẩn của Tạ Thành Văn, “Cũng là bởi vì còn chưa quay, mới muốn đổi diễn viên, nếu quay được một nửa mới càng phiền toái. Cậu ấy là nam chính, phần diễn của người khác rất nhiều cũng cần cùng quay với cậu ấy, chỉ quay nửa người trên là quay thế nào, lần sau bổ sung quay cho cậu ấy cảnh toàn thân? Hơn nữa cậu xác định cậu ấy đứng được? Ngồi xe lăn quay trước một phần sao? Bộ phim này còn có rất nhiều động tác, cho dù kéo dài tới cuối cùng, cũng không đợi được mấy tháng, trước đừng nói cậu ấy có thể đi hay không, cho dù có thể, không cẩn thận, sẽ phải lưu lại di chứng cả đời.”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ ở phòng bệnh không nghe thấy giải thích thông thiên của Khưu Văn Lễ, phía bên cậu, chỉ có sự trầm mặc của Tạ Thành Văn.

Tạ Thành Văn cũng không cần giải thích của Khưu Văn Lễ, hắn đương nhiên hiểu. Hắn không phải chưa từng tới phim trường, hắn hiểu những trình tự đó, càng biết để cho một tổ phim chỉ chờ 1 người, tiền tiêu tốn mỗi ngày đều là một con số vô cùng khả quan. Huống chi còn liên lụy tới những diễn viên khác, người ta cũng có sắp xếp dương kỳ. Hậu kỳ phim chế tác cũng cần thời gian, phim của Khưu Văn Lễ rất được rạp chiếu phim hoan nghênh, cho tới bây giờ đều sắp xếp ở thời gian tốt nhất, nếu như bởi vì trì hoãn bỏ

lỡ, cho dù phim quay ra là cùng một bộ phim, cũng sẽ có kết quả khác nhau đang chờ.

Nếu như là diễn viên khác, Tạ Thành Văn sẽ không có bất kỳ dị nghị gì. Cho dù là hấn và Khuru Văn Lễ lần đó tranh cãi âm ỉ nhất, cuối cùng hấn cũng đồng ý lựa chọn của Khuru Văn Lễ. Giống như theo lời Khuru Văn Lễ, sự chênh lệch kỹ thuật diễn của hai diễn viên cũng không lớn, mà trong đó một người sau lưng có thương nhân tài trợ, không chỉ có thể giải quyết một phần vấn đề tiền bạc, còn hứa hẹn hợp tác trên truyền, bao bì sản phẩm thời gian chiếu phim đều dựa theo quảng cáo phim. Cái này xác thực dung tục, nhưng phim vừa là nghệ thuật, cũng là công nghiệp trưởng thành, không phải dựa vào nằm mơ giữa ban ngày.

Tạ Thành Văn cảm thấy, mình thật là một thương nhân cực kỳ thất bại. Tại sao trong cái nghề này, người khác có thể vì lãng xê một diễn viên tìm một đồng kiểu nâng đại bài, có thể dùng phim làm ầu đi chiếm đoạt phòng vé, hấn nhưng sẽ lâm vào loại tình cảnh lưỡng nan này. Biết rõ Khuru Văn Lễ nói đều đúng, Lâm Chu Độ cũng nói, nên thừa dịp cơ hội này nghỉ ngơi chút, hấn vẫn không cam lòng.

“Lần này coi như là tôi cầu xin cậu.” Tạ Thành Văn vẫn nói, “Chỉ lần này.”

Lâm Chu Độ không nghe nổi nữa.

“Tạ Thành Văn!” Lâm Chu Độ kêu tên hấn, “Anh ở đâu?”

Tạ Thành Văn cúp điện thoại, đi vào.

Gọi lại hành động bán thân của Tạ Thành Văn, Lâm Chu Độ nhưng cũng không biết nói cái gì mới được. Nói đạo lý với Tạ Thành Văn cũng không cần thiết, Tạ Thành Văn rất hiểu. Cậu lại không thể diễn phim tình cảm máu chó với Tạ Thành Văn, ôm mặt Tạ Thành Văn hỏi hấn: “Sao anh ngốc vậy?”

Tạ Thành Văn còn đang hỏi cậu: “Muốn tới phòng rửa tay sao? Muốn uống nước sao?”

“Không muốn.” Lâm Chu Độ ra hiệu Tạ Thành Văn mở đèn giường, “Chính là muốn nói chuyện với anh chút.”

“Kỳ thực em khoảng thời gian trước vẫn có chút mơ màng, nhưng không có thời gian đi mơ màng.” Lâm Chu Độ nói, “Em cảm giác em giống như một hoàng đế đắc vị bất chính, ngày ngày lo lắng có người muốn soán vị, cho nên muốn hiếu chiến cũng cố chính quyền.”

Lâm Chu Độ chưa từng nói với bất cứ ai, cậu đương nhiên rất dễ ý. Nhưng đây không phải chuyện cậu có thể quyết định, đầu tiên phải hot, bất kể tư thái có đẹp hay không. Nhưng duy trì tiếp như thế nào, e rằng là đáp án mà cả showbiz đều muốn biết. Biến mất quá lâu, độ hot quá ít, Lâm Chu Độ muốn dùng tác phẩm để chống đỡ, muốn tiếp tục hot, không muốn lại lần nữa hết thời, nhưng cậu lại ở trong bện rốn khiến mình biến thành máy móc chỉ biết vận chuyển.

“Vài ngày trước Thiệu tiểu thư nói với em, bảo em cẩn thận đi học chính quy, không nên tự mình suy nghĩ lung tung. Em ngoài miệng đáp ứng, trong lòng nghĩ em đâu có thời gian của nước Mỹ.” Lâm Chu Độ nói, “Hiện tại cảm thấy em rất buồn cười, rõ ràng ban đầu là vì làm diễn viên mới đi làm mấy chuyện kia, kết quả đến bây giờ, nên đi nghiên cứu nhất ngược lại không có thời gian đi làm. Em không phải đang an ủi anh, em thật sự nên dừng lại.”

Tới học viện điện ảnh làm sinh viên lên lớp, hoặc là ở nhà đọc nhiều sách chút, xem nhiều phim chút. Mà không phải ở trong tin độc quyền, @, mong đợi của fans, bành trướng nhân khí và đã tâm vô hạn lại lần nữa xong đời.

Công tác sẽ chịu ảnh hưởng, thu nhập sẽ giảm bớt, tỷ số bội quang giảm xuống sẽ khiến fans rời đi một phần, giá trị thương mại có lẽ cũng phải rớt xuống, cho nên nếu như không phải ngoài ý muốn, Lâm Chu Độ rõ ràng, cũng sẽ không lựa chọn dừng lại tiến lên phía trước. Ông trời mới cho cậu cơ hội này, để cho cậu chân chính lựa chọn, về phần cậu rốt cuộc muốn đi đường gì. Không phải kim chủ hỗ trợ, không phải đạo diễn cho cơ hội, cũng không phải là số liệu mà fans ban cho.

Tạ Thành Văn thoát nhìn, cũng hình như rốt cục tiếp nhận.

Hắn nói: “Không có đặc vị gì chính hay không. Em xem mấy hoàng đế kia, Lý Thế Dân, Chu Lệ, đều là minh quân rất nổi danh. Em làm tốt chuyện nên làm, sẽ có đánh giá công bằng cho em.”

“Anh ở giới giải trí này,” Lâm Chu Độ nói, “Đã gọi là lạc hậu.”

Cậu kéo Tạ Thành Văn đi lên, nhất định phải chen trên một cái giường cũng không rộng rãi. Ngày mai là ngày nghỉ, không cần dậy sớm, có thể ngủ thẳng tới giữa trưa, ngủ thẳng tới chiều, ngủ thẳng tới thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang.

(thiên hôn ám địa nhật nguyệt vô quang: trời đất u ám không có ánh sáng)

Tạ Thành Văn mới không phải mở quạ đen, Tạ Thành Văn là may mắn của cậu.

41. Chương 41

Edit + Beta: Vịt

Nói là đình công, nhưng vẫn có rất nhiều chuyện phải làm. Cảnh cần quay bổ sung, sau khi thương lượng quyết định dùng đặc hiệu và thể thân để bổ sung, công việc khác cũng đều kéo dài thời hạn hoặc là hủy bỏ. Khuu Văn Lễ ngược lại có chút áy náy, lại nói có thể giữ cho Lâm Chu Độ một nhân vật, chờ cậu có thể có thể đứng dậy đi quay, phần diễn không nhiều lắm, coi như diễn hữu nghị. Lâm Chu Độ lúc nghe thấy những lời này đang phối nắn với Tạ Thành Văn, thảo luận cái cây ăn quả trong sân có thể ép được mấy cốc nước ép trái cây, Tạ Thành Văn nghe thấy đề nghị của Khuu Văn Lễ, không đợi Lâm Chu Độ phát

biểu ý kiến, đã lấy di động tới: “Cậu làm tinh linh bảo có thể nằm mơ của cậu đi, không diễn vai chính còn muốn tới lác lư, Lâm Chu Độ tin tà ma của cậu mới sẽ đi!”

Lâm Chu Độ dở khóc dở cười, cậu nhưng không nói không có ý định tin tà ma này.

Khuru Văn Lễ không một chút bị bộ dáng lớn lối của Tạ Thành Văn kinh sợ: “Êu, hôm nay lại ngạo mạn rồi. Người ta cũng không phải nghệ sĩ của cậu nữa, cậu quản nhiều như vậy làm gì, tôi cũng không thương lượng với cậu, tôi đang hỏi ý kiến của Tiểu Lâm.”

Tạ Thành Văn cảnh giác nhìn Lâm Chu Độ một cái, giống như là sợ Lâm Chu Độ lập tức đáp ứng, cướp nói trước: “Chờ vết thương của em ấy khỏi lại nhắc, cúp đây.”

Lâm Chu Độ không biết đánh giá hành động của Tạ Thành Văn thế nào, hồi lâu mới nói: “Anh ấu trĩ quá.”

Tạ Thành Văn vẫn không vui: “Lúc trước tin tức quyết định em làm nam chính đều tuyên bố ra rồi, bởi vì em bị thương đối nhân vật thì thôi, nếu như em lại chạy đi diễn vai phụ, em đoán truyền thông sẽ đưa tin thế nào? Em rất muốn bị người thế thân dè một đầu?”

Lâm Chu Độ mới biết được Tạ Thành Văn đang suy nghĩ cái gì, cậu chỉ nghĩ tới đây là một cơ hội mà Khuru Văn Lễ cho, không ý thức được mấy cái cong cong vòng vòng này, “Anh nghĩ nhiều vậy ha.”

Tạ Thành Văn hừ một tiếng, không nói chuyện.

Ánh mặt trời rơi xuống, xuyên qua ngọn cây cành lá sum xuê, chia thành vết lốm đốm li ti, lại chiếu vào trên ghế nằm. Lâm Chu Độ và Tạ Thành Văn nằm song song, đột nhiên cười lên, Tạ Thành Văn kỳ lạ mà nhìn cậu.

Lâm Chu Độ rất nhanh mà hiểu được, chỉ là bởi vì đây là chuyện của cậu, Tạ Thành Văn mới sẽ nghĩ nhiều như vậy.

(Truyện chủ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mây di chuyển, ánh mặt trời không có che chắn trở nên mãnh liệt, có chút chói mắt, Lâm Chu Độ đưa tay tới, che mắt Tạ Thành Văn. Tạ Thành Văn không nhìn thấy biểu tình của Lâm Chu Độ, chỉ nghe thấy Lâm Chu Độ tràn đầy âm thanh ý cười: “Muộn tao.”

Tạ Thành Văn nằm cẩn thận, đột nhiên nghe thấy đánh giá như vậy, hết sức muốn dạy dỗ ăn nói lung tung này của Lâm Chu Độ chút. Hắn muốn hất mở che chắn trước mắt, nắm tay Lâm Chu Độ, lại không quá muốn nói lỏng ra. Cổ nhiệt thân thể đến từ bàn tay Lâm Chu Độ, không đủ mạnh, nhưng nhiệt độ huyết dịch, là yêu thương liên tục không ngừng sôi trào.

Hắn thở một hơi: “Anh không dễ dàng nghỉ nửa ngày, em không được nghỉ linh tinh, chân còn chưa khỏi đâu.”

Cho dù nửa ngày, cũng rút ra để bồi Lâm Chu Độ đi bó thạch cao. Đã là cuối năm, hắn rất bận.

Lâm Chu Độ cực kỳ vô tội, cậu hoàn toàn không có ý đồ này, nhưng Tạ Thành Văn vừa nói như thế, dường như không nghĩ cũng có lỗi với bản thân.

“Em rảnh lắm á,” Lâm Chu Độ nói, “Anh đi làm đi, không cần lo lắng em. Em tự mình có thể đi theo tới phòng làm việc của anh, thư phòng của anh, à bộ quần áo bệnh nhân này còn rất dễ cởi.....”

Trên thế giới đáng ghét nhất chính là người ở trước mặt cầu làm việc khoe khoang nghỉ phép. Tạ Thành Văn không cần nhin nữa, quyết định để cho Lâm Chu Độ thanh toán tất cả tổn thất tăng ca của hắn.

Phương Hữu tới báo cáo nói, hắn nhìn thấy trải nghiệm thê thảm của Lâm Chu Độ, cảm thấy làm diễn viên thật sự quá cực khổ, cho nên hắn quyết định đi làm thực tập sinh, trở thành thành viên của boyband.

Hắn lại hỏi, Lâm Chu Độ, sao anh không nói chuyện, anh đang làm gì thế?

Quần áo Lâm Chu Độ đều đã cởi một nửa, oán hận nói: “Tôi đang xem Quan niệm và kỹ xảo diễn phim.”

Phương Hữu vừa nghe cái tên này liền đau đầu: “Tôi nói làm diễn viên mệt quá đi!”

Lâm Chu Độ còn tưởng Phương Hữu gọi liền mấy cú điện thoại là có việc gì quan trọng, hiện tại cậu chỉ muốn bảo Phương Hữu có bao xa cút bấy xa: “Cậu không cần chuyện gì cũng gọi điện thoại cho tôi hỏi báo được không! Tôi cũng không phải mẹ cậu!”

Cậu lại nghĩ tới cái gì: “Cậu cho rằng làm idol thì không mệt hả, cẩn thận ở sân bay bị giam ngất!”

Cúp điện thoại, Lâm Chu Độ oán trách với Tạ Thành Văn: “Cậu ta giống như trẻ con vậy.”

Tạ Thành Văn nói: “Còn không phải em thích phản ứng đến cậu ta.”

Nổi lên đề tài, Tạ Thành Văn tiếp tục nói tiếp, “Em muốn trẻ con, có thể sinh một đứa.”

Lời này vào lúc 2 người cởi quần áo nói thật quý dị, nghe giống như là muốn tiến vào lĩnh vực khoa học sinh vật công nghệ cao nào đó. Lâm Chu Độ hỏi: “Vậy Tạ Kỳ?”

“Để nó về thay tã cho em trai em gái.” Tạ Thành Văn vô cùng lòng dạ ác độc.

Mấy lời đùa giỡn kỳ quái này, nói ra liền không dứt được, nhưng có hạnh phúc khác ở đây, thậm chí vượt qua bản thân. Muốn nhanh khỏi chút, đi quay phim đi làm việc, lại muốn thời gian trôi qua chậm chút, chậm tới vĩnh viễn gần gũi vô hạn.

42. Chương 42

Edit + Beta: Vịt

Hộp thường niên của Phù Đồ vừa hộp xong, tết âm lịch lập tức đến.

Lâm Chu Độ cũng đi hộp thường niên, hộp đồng của cậu vừa tới kỳ, lại không có cùng ông chủ cũ có lục đục gì, người khác cũng chỉ là có chút kỳ quái. Còn có người đến tìm cậu muốn cậu ký tên, chụp ảnh chung, quan tâm một chút chân khôi phục được thể nào, chỉ có Tiền Nhạc Thiên la hét Lâm Chu Độ không biết xấu hổ chạy tới cạ ăn cạ uống, không chút liêm sỉ nào. Lâm Chu Độ nhìn cái đĩa đã trống trước mặt Tiền Nhạc Thiên: “Cũng không biết ai đang cạ ăn cạ uống, nhiều bánh ngọt như vậy vậy mà ăn xong rồi.”

Tạ Thành Văn ở trên sân khấu rút thưởng, phía dưới toàn là tiếng ồn ào, to đến kinh người. Lâm Chu Độ đang chuyên tâm nhìn rút cuộc là ai sẽ rút được giải thưởng lớn nhất hôm nay, bên tai truyền đến một tiếng kinh hô: “Anh Lâm?!”

Xưng hô thế này thật lâu không nghe thấy rồi, lại có chút quen thuộc, Lâm Chu Độ tò mò quay đầu, nhìn thấy một tiểu nữ sinh mặc váy xinh đẹp.

Cậu rất nhanh nhớ ra đây là ai, là trợ lý trước Hiểu Văn: “Tiểu Lý? Lâu lắm không gặp em rồi.”

“Đúng thế.” Tiểu nữ sinh xem ra rất khó quên nghề sĩ đầu tiên sau khi cô tốt nghiệp, quần lấy Lâm Chu Độ nói chuyện, “Nghe nói anh không gia hạn em còn tưởng sẽ không được gặp lại anh. Còn muốn cảm ơn anh, lúc trước vẫn là anh đề cử với thầy Trần nói em tư duy khá nhạy, thích hợp đi làm công việc kế hoạch, hiện tại em làm thật sự rất tốt, chính là không có cơ hội chạy theo anh.....”

“Anh lúc nào thì.....” Lâm Chu Độ nghi ngờ hỏi, nhưng còn chưa kịp nói xong, Tiểu Lý nghe thấy cái gì, kích động tới nhảy dựng lên.

“Em trúng thưởng rồi!” Cô không kịp nghe Lâm Chu Độ nói chuyện, giẫm giày cao gót liền chạy lên.

Nghi vẫn như mưa rơi xuống, Lâm Chu Độ lấy lại tinh thần, phát hiện ma trảo của Tiền Nhạc Thiên đã duỗi tới trước mặt cậu.

Lâm Chu Độ đau tim nhức óc: “Tiền Nhạc Thiên, tôi hiện tại cực kỳ nghi ngờ cậu muốn làm ca sĩ có phải bởi vì ca sĩ không cần giữ vóc người hay không a, cậu đừng ăn nữa! Ngay cả phần của tôi cũng sắp ăn sạch

rồi!”

“Lúc tôi quay phim sẽ tập thể hình.” Tiền Nhạc Thiên nói, “Cậu người này một chút cũng không đại khí. Không trách được rút thưởng không rút trúng cậu.”

Trong tiếng ồn ào, Lâm Chu Độ nhìn người trúng thưởng may mắn kia, lại thở dài một hơi.

Sau khi kết thúc là cùng Tạ Thành Văn trở về, Tạ Thành Văn đang gọi điện thoại cho người trong nhà, nói năm mới sẽ dẫn người về. Bên kia dường như rất cao hứng, Lâm Chu Độ nghe thấy Tạ Thành Văn đang từng câu mà trả lời: “Vâng, qua lại lâu rồi. Nhỏ hơn con chút, không có con. Không cần chuẩn bị vòng tay, dây chuyền vàng cũng không cần. Con biết rồi, cúp đây.”

Lâm Chu Độ nhìn Tạ Thành Văn thu điện thoại, mới nói: “Anh có phải quên rồi hay không?”

“Quên cái gì?” Tạ Thành Văn không nghĩ ra.

“Quên nói với bọn họ giới tính của em.” Lâm Chu Độ nói.

Tạ Thành Văn lại bộ dạng không sao cả: “Vậy không có cách nào, em giả gái tới?”

Lâm Chu Độ cự tuyệt đề nghị này, cậu chỉ có thể kỳ vọng kết quả của lần gặp mặt này không cần quá nát bét.

Nhưng lúc chân chính đi tới, cho dù thiết tưởng cảnh tượng nhiều hơn nữa, ngoài ý muốn vẫn là sẽ phát sinh.

Tạ Thành Văn lần này không mang theo tài xế, đang dừng xe ổn, Lâm Chu Độ liền nhìn thấy nơi không xa có 2 người đứng đó chờ.

“Ba mẹ anh?” Thần kinh cậu căng thẳng.

Tạ Thành Văn đáp một tiếng, mở cửa xe ra mình xuống xe trước, rồi đẩy xe lăn của Lâm Chu Độ xuống.

Biểu tình cha mẹ Tạ Thành Văn biến hóa rất lớn, từ mong đợi đến kinh ngạc, thậm chí còn có một tia tức giận.

“Đứa nhỏ này mới ngoài 20 đi.” Mẹ Tạ Thành Văn hỏi, “Đây là chỉ nhỏ tuổi hơn chút?”

Phản ứng của cha Tạ Thành Văn kịch liệt hơn.

“Cho dù người ta không đồng ý ở cùng con,” Ông nói, “Con cũng không nên đánh gãy chân nó chứ.”

Lâm Chu Độ nghĩ, cái này có thể như nào đây.

Giải thích rõ vấn đề tốn chút thời gian, Lâm Chu Độ thậm chí nghi ngờ cha mẹ Tạ Thành Văn đến cùng cũng không có tin. Bọn họ không quan tâm tin tức giải trí, Tạ Thành Văn còn phải tìm ra tin tức để chứng minh Lâm Chu Độ đích xác là tự mình bị thương, và lục baidu của Lâm Chu Độ ra xem tuổi của cậu.

Cha Tạ Thành Văn lướt trang web, ngược lại có chút ký ức: “Cha hình như từng xem phim của cậu ấy. Con tìm đại minh tinh a.”

Lâm Chu Độ không biết cha mẹ Tạ Thành Văn tại sao quan tâm những chi tiết này, nếu như không phải vì chân bị thương, cậu quả thực muốn đứng lên giơ tay hô to cháu là nam, có phải các bác còn chưa phát hiện chỗ nào không đúng hay không.

Nhưng thật sự không có phát sinh chuyện gì lớn, ngồi cùng nhau ăn cơm, nói cũng là đề tài thường ngày. Tỷ như nhắc tới lịch sử lập nghiệp của Tạ Thành Văn, nói hần trước kia chưa từng muốn cái gì, quá nghe lời cũng không nên, người trong nhà cũng nghi ngờ tính cách của hần có vấn đề. Bảo hần tới công ty rèn luyện, có ngày đột nhiên về nhà nói muốn đi quay phim, còn tưởng hần muốn đi làm diễn viên làm minh tinh, kết quả không phải. Khoe khoang với người khác đều ít đi mấy phần nhạc thú, nói đùa nhỏ ở giới giải trí, nhưng vừa nhắc đến tên đều không biết, người ta còn tưởng là diễn viên nhỏ tầng thấp nhất lẫn lộn không tốt, an ủi nói sau này sẽ hot. Vợ trước cũng đã ly hôn, nói cảm thấy Tạ Thành Văn thích đều là thứ hư ảo, đối với cô ấy không có tình yêu chân chính. Sau đó ngược lại có chút tiếng, nhắc tới liền nói *a đó không phải ông chủ công ty Phù Đồ sao?* Nữ minh tinh A, nữ minh tinh B còn có nữ minh tinh CDEFG kia có quan hệ với hần hay không hả? Bọn họ ngược lại thật sự tin, kết quả chờ nhiều năm như vậy cũng không chờ được nữ minh tinh quay lại.

Nam minh tinh Lâm Chu Độ hết sức khó xử.

“Con có phải đồng tính luyện lừa hôn hay không hả.” Cha Tạ nghĩ tới, hỏi Tạ Thành Văn.

Tạ Thành Văn thoát nhìn rất đáng thương: “Tại sao con bị đá, cuối cùng còn là con lừa hôn?”

Hần hình như rất để ý chuyện này, tới tận ban đêm đến nhà rồi, vẫn nghĩ nói chuyện này với Lâm Chu Độ thế nào.

“Ba anh trước kia đặc biệt thích nói, người không thích không thể kết giao, ông ấy cảm thấy anh chính là kiểu người không ham mê.” Tạ Thành Văn nói, “Ông ấy thích làm ăn, thích cảm giác thành tựu làm lớn xí nghiệp, nhưng anh chỉ là học xong kinh doanh đi làm, đến lúc nên kết hôn thì kết, anh không ghét những thứ này, cũng không phải vì lừa ai, nhưng ông ấy nói anh không có dục vọng chinh phục mãnh liệt. Sau đó anh phát hiện, chỉ là chưa gặp được lĩnh vực muốn bước chân vào.”

“Anh lần đầu tiên cảm thấy anh cần đi làm, nhất định phải đi làm, chính là muốn đi quay phim. Cái đó kỳ

thực rất khó, nhưng anh phát hiện nếu như chân chính thích, thất bại chính là nhạc thú.”

“Vây lần thứ 2?” Lâm Chu Độ biết rõ còn cố hỏi.

“Lần thứ 2.....” Tạ Thành Văn nói, “Là sau khi ly hôn mấy năm, anh nhàm chán xem TV, phát hiện một người. Cậu ta khẳng định không có kỹ thuật diễn của ảnh đế, cực kỳ trúc trắc, nhưng anh chính là cảm thấy, cậu ta luôn có ngày sẽ tỏa sáng. Điện ảnh khiến anh phát hiện nhiệt tình bản thân, người này khiến anh yêu một người cụ thể.”

“Vừa nãy không phải nói chia phòng ngủ sao,” Lâm Chu Độ lại hỏi, “Sao anh tới đây?”

“Đây là nhà anh, anh thích ngủ đâu thì ngủ đó,” Tạ Thành Văn nói, “Em không thích tự mình ra ngoài.”

Lâm Chu Độ đương nhiên không đi ra, dưới dâm uy ngủ ở trên một chiếc giường. Trước khi sắp ngủ, một chuyện rất xa xôi nhảy vào trong đầu cậu.

“Tên của em là ba em đặt,” Lâm Chu Độ nói, “Em trước kia kỳ thực rất không thích cái tên này, cảm thấy nghe rất đáng thương, tại sao phải chờ thuyền tới bến chứ, em muốn tự mình đi qua, lội qua.”

(Chu có nghĩa là thuyền; Độ có nghĩa là qua sông, bến đò)

“Khoảng thời gian gần đây, em cảm thấy, khả năng cái tên này, là một lớp ý nghĩa khác. Lúc đó biết mình sắp qua đời, mẹ em là một người không kiên cường như vậy. Ông ấy hi vọng, em có thể làm con thuyền kia, chở những người không hạnh phúc đi qua.”

Bản thân dường như có chút ủy thác lớn, không có Lâm Chu Độ người này, Tạ Thành Văn rõ ràng cũng có thể trải qua rất tốt, áo cơm không lo, có bạn bè có người nhà, nhưng lúc này cậu lại chính là cảm thấy như vậy.

“Em muốn làm một con thuyền.” Lâm Chu Độ nói.

Đem Tạ Thành Văn không thể nào biết yêu kia, chở đến bờ bên kia.

43. Chương 43

Edit + Beta: Vịt

Có thời gian rảnh, tự nhiên muốn bắt đầu làm một vài việc luôn muốn làm.

Lâm Chu Độ suy nghĩ rất lâu nhà rốt cục mua được đến tay. Nơi này cũng không phải bất động sản mới gì, biệt thự bán ra ở vị trí thích hợp cũng không dễ tìm. Mua lại còn phải sửa chữa, sau khi toàn bộ xong việc, mới có thể hoàn thành kế hoạch che dấu tai mắt người của Lâm Chu Độ.

Lại khả năng là bị tai trộm chuông. Dù sao cậu ở lâu dài, cũng không phải nhà mình.

“Em muốn ở mái nhà đặt ống nhòm.” Lâm Chu Độ nói, “Lúc ở bên đó thì nhìn tới đây, xem anh có phải lại thâm đêm hay không.”

“Ở bên đó làm gì, nhà còn không to bằng bên này.” Tạ Thành Văn không quá tình nguyện.

Lâm Chu Độ đương nhiên cũng không muốn đi, nhưng đã mua, thì phải phải được công dụng.

“Cách gần như vậy, rất thuận tiện. Bằng không đào một đường dưới lòng đất?” Lâm Chu Độ định an ủi Tạ Thành Văn phiền não, đứng lên xoa tóc Tạ Thành Văn, lại hôn tới.

Tạ Thành Văn nhưng không tiếp nhận: “Em cẩn thận chút.”

“Đã sắp khỏi rồi.” Lâm Chu Độ cho hắn nhìn, “Em mấy ngày nữa sẽ đi làm trở lại.”

Lại có người đi tới bàn chuyện, Tạ Thành Văn đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, Lâm Chu Độ ở bên trong đọc sách.

Lúc Tạ Thành Văn tiễn khách đi, ở ngoài cửa nhìn thấy trời âm u, còn có gió thổi lung lay cây trên đường, xem ra lập tức sẽ mưa to một trận. Hắn nhớ tới cửa sổ thư phòng hình như chưa đóng, liền đi về.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Vào thư phòng, Lâm Chu Độ lại không có ngồi trước bàn ban đầu, cậu ở bên cạnh tủ sách một hướng khác. Gió rất lớn, có vài quyển sách đã rơi xuống, xem ra Lâm Chu Độ bắt quá là từ lòng tốt, muốn nhặt hết sách lên giúp hắn. Bình thường Lâm Chu Độ không phải là người sẽ động đồ linh tinh, cho nên Tạ Thành Văn đều không có khóa lại.

Lâm Chu Độ ngơ ngác mà đứng, dường như suy nghĩ đã hỗn loạn, không làm ra phản ứng gì, trong tay cậu cầm, là phần bệnh án mà Tạ Thành Văn đã cơ hồ sắp quên mất kia.

Tạ Thành Văn giống như bị mìn.

Hắn đi về phía Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ kịp phản ứng, chỉ là lui về sau. Còn còn chưa khỏi hẳn, vừa luống cuống, chân trái vấp vào chân phải, còn ngã, chỉ còn lại hài hước. Nhưng Lâm Chu Độ cắn răng, gắt

gao nắm lấy thứ kia, gân xanh trên tay đều nổi lên.

“Đây là cái gì?” Lâm Chu Độ hỏi vấn đề nhược trí, cậu đương nhiên biết đây là cái gì.

“Anh có phải quay phim nhiều đầu óc không rõ ràng hay không Tạ Thành Văn,” Lâm Chu Độ nói, “Anh chỉ là người đưa tiền, anh chỉ là thương nhân đầu tư, anh không có tư cách làm đạo diễn. Con mẹ nó anh không có tư cách nắm trong tay nhân sinh của em.”

Tạ Thành Văn càng không có tư cách, coi cậu thành con mồi, đặt bẫy để cho cậu ngoan ngoãn theo sự chi phối. Cậu từng thật lòng yêu Tạ Thành Văn như vậy.

Càng khiến cho người ta khó chịu chính là, đó không chỉ là đã từng, đây còn là lúc hiện tại tiến hành.

Tạ Thành Văn không nói chuyện, hẩn đi tới, muốn đỡ Lâm Chu Độ dậy. Lâm Chu Độ mạnh mẽ tránh ra, mắt kính của Tạ Thành Văn bị đánh rơi ở một bên, cậu dùng lực rất mạnh, khoe mắt Tạ Thành Văn bị móng tay cậu xoẹt đến.

Vết máu không tính là sâu kia thật sự vô cùng chói mắt, Lâm Chu Độ quay đầu, không nhìn. Cậu không nghĩ tới thật sự sẽ có một ngày ra tay với Tạ Thành Văn.

Cậu muốn để Tạ Thành Văn giải thích, nhưng Tạ Thành Văn vẫn như cũ cái gì cũng không nói. Có lẽ cần bản không cần giải thích, sự thật chính là Lâm Chu Độ nhìn thấy. Tạ Thành Văn đương nhiên yêu cậu, thật sự yêu cậu, cậu không phải tên ngốc có thể cảm nhận được. Nhưng mặt khác của sự thật là, Tạ Thành Văn là tên cuồng không chế tự mở ra một con đường, phối hợp mà kế hoạch xong con đường để cho Lâm Chu Độ đi, không cần sự đồng ý của Lâm Chu Độ đã toàn bộ biết tất cả nhân sinh của cậu. Tạ Thành Văn có lẽ là vì tốt cho cậu, thậm chí vô tư tới muốn chết, nhưng Lâm Chu Độ không biết là, mình nguyện ý tiếp nhận sao? Có thể tiếp nhận sao?

Cậu vô cùng tin chắc, nếu để cho Tạ Thành Văn đi làm kiểm tra tâm lý, người này sẽ không có bất cứ vấn đề gì. Không hỏi được bác sĩ tâm lý Lâm Chu Độ chỉ có thể hỏi chính mình, người này và người trên bệnh án kia, có khác nhau sao? Cậu nên một lần nữa chạy trốn sao?

Lâm Chu Độ hoảng hốt mà cầm lấy áo khoác, cổ của cậu vô cùng vụng về: “Em mới nhớ có việc, trước ra ngoài một chuyến.”

Cậu vượt đường mà chạy.

Bên ngoài đang nổi gió, thậm chí một lát sau mưa xối xả, tiếng sấm từng hồi, Lâm Chu Độ nghĩ cậu nên đi trốn, nếu không ngôi sao nam hạng nhất bị sét đánh chết cũng quá mất mặt. Nhưng cậu không có chỗ để tránh, cậu chỉ có thể đi về phía trước, đem lừa mình dối người của cậu, nhất gan hư vinh của cậu đều quăng ở phía sau.

Mưa càng rơi càng lớn.

Có xe từ phía sau lái qua, là Tạ Thành Văn. Tạ Thành Văn ở trên ghế lái, cửa sổ xe hạ xuống, dùng tốc độ chậm nhất song song với Lâm Chu Độ.

Tạ Thành Văn không có gọi Lâm Chu Độ lên xe, nhưng Lâm Chu Độ không đi được nữa, cảnh tượng này quá ngồn tình hạng 3 rồi, trời mưa còn lớn hơn cả ngày đó Sam Thái rời khỏi Đạo Minh Tự, còn lớn hơn ngày đó Y Bình tìm cha cô đòi tiền, cậu vừa nãy còn bị xe máy phóng qua bắn nước bắn đầy người, lại đi tiếp nói không chừng xuất hiện một chiếc xe tải đựng bay cậu, Tạ Thành Văn còn phải đi tới trước mộ cậu đưa hoa cúc, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Lâm Chu Độ tự lực cánh sinh mở cửa xe ra chui vào, trên ghế sau để khăn lông, Lâm Chu Độ cầm lên lau, xe lái về, Tạ Thành Văn mở điều hòa, gió ẩm đang hong khô nước mưa trên người Lâm Chu Độ.

Bên ngoài là tiếng mưa rơi âm vang, Lâm Chu Độ lại nghe thấy chút âm thanh khác.

Là Tạ Thành Văn ở phía trước lái xe, không có một chút ý tứ nghĩ lại, Tạ Thành Văn đang lẩm bẩm: “Anh đã sớm nói với em em không nên ở cùng một chỗ với anh.....”

Dây cung kia căng đứt, Lâm Chu Độ triệt để bộc phát: “Đây chính là kết luận anh cho ra?! Anh có làm không hả Tạ Thành Văn, không phải em đang ép người lương thiện làm gái điếm!”

Tên cuồng khổng chế này, tên bệnh thần kinh này, tên điên tự cho là đúng này.

“Phải, là anh ép em.” Tạ Thành Văn rất cục đối thoại với cậu, “Cho nên em không biết sao? Em không biết anh là người như nào? Em từ đầu đã biết.”

“Em đâu biết anh như vậy.” Lâm Chu Độ cảm thấy hấn không thể nói lý.

“Em không biết sao?” Tạ Thành Văn tiếp tục truy hỏi, “Lý Yến không nói rõ với em sao? Em sớm như vậy đã liên hệ với Khưu Văn Lễ, hấn không nói cho em biết sao?”

Lâm Chu Độ cả kinh ngừng động tác trên tay, khăn lông trượt rơi trên đầu gối.

Tạ Thành Văn ngay cả cái này cũng biết.

Bản thân Lâm Chu Độ, thậm chí cũng phải nghĩ lại một chút mới nhớ ra tên của trợ lý nhỏ Tiểu Lý chỉ đi theo cậu mấy tháng kia, mới sau khi ở cuộc họp thường niên xin phương thức liên lạc. Tiểu Lý là người thẳng tính không có tâm nhãn, đây có lẽ là nguyên nhân cô được chọn tới làm trợ lý. Lâm Chu Độ chỉ là tán gẫu với cô cũng thu hoạch được một vài tin tức vụn vặt. Tỷ như chương trình giải trí sớm nhất kia, người khác rốt cuộc là nhắc tới với cô năng thể nào, nói với cô ấy thể nào, Lâm Chu Độ mà cô đi theo có lẽ

rất thích hợp. Sau đó sau khi nhận được chương trình tiến vào quỹ đạo, cô bị nhanh chóng điều đi, Trần Cảnh Tồn chỉ nói với Lâm Chu Độ, cô tự mình xin chuyển vị trí.

Hết thấy từ ban đầu đã không phải tình cờ.

“Em là game qua cửa sao?” Lâm Chu Độ hỏi, “À, hay là phim điện ảnh thị giác thượng đế gì đó, anh xem thú vị hướng bên trong sa bàn thiết lập chương ngại mai phục để em qua cửa. Chuyện em xoắn xuýt lâu như vậy, mới quyết định nói cho anh, anh sớm đã xem bệnh án, biết được rất rõ ràng, nghe em kể một lần rất có ý nghĩa sao?”

Trong gương chiếu hậu, Tạ Thành Văn rút cục ngẩng mắt nhìn Lâm Chu Độ, hẩn dường như muốn nói cái gì.

“Em nên xuống xe.” Tạ Thành Văn nói.

Lâm Chu Độ không biết đây có phải lời hai nghĩa chết tiệt gì đó hay không, cậu chậm chạp mà đi xuống. Tạ Thành Văn dừng xe ở trước căn nhà mới mua, chân của Lâm Chu Độ vẫn chưa khỏi hẳn, vừa rồi hành hạ như vậy, lại bắt đầu mơ hồ đau, rất khó tưởng tượng mười mấy phút trước, Tạ Thành Văn nhìn thấy cậu đứng lên, đều sẽ bảo cậu cẩn thận.

Tạ Thành Văn ở phía sau Lâm Chu Độ khởi động xe, lái đi. Trời âm u tới đáng sợ, mưa dày đặc, Lâm Chu Độ đi vào, gia cụ trong nhà vẫn chưa mua thêm đầy đủ, thật lâu không có ai ở lại lộ ra vẻ hết sức quạnh quẽ.

Nhưng Lâm Chu Độ chỉ có nơi này có thể ở, đường dài đằng đẵng, cậu còn phải tiếp tục đi.

Mà có thứ giống như thiêu thấu, hiện tại còn nóng rực, khiến người ta không dám chạm tới. Chỉ có Lâm Chu Độ biết, nói sẽ biến thành bụi, sau đó biến mất không thấy nữa.

44. Chương 44

Edit + Beta: Vịt

“Các chú lại chia tay?” Điện thoại của Tạ Kỳ gọi tới chỗ Lâm Chu Độ, “Gia đình Hải Lan một năm còn chỉ đi dạo 2 lần, các chú lúc này mới mấy tháng đã dùng hết số lần của 1 năm rồi!”

Lâm Chu Độ: “.....”

(Hình như Gia đình Hải Lan là tên một loại nhãn hiệu thời trang bên Trung, viết tắt là HLA)

“Cháu quả mấy chuyện này làm gì.” Lâm Chu Độ định trốn tránh vấn đề này.

Tạ Kỳ hừ một tiếng: “Lần trước lúc chú liên lạc cháu cũng không phải nói như vậy.”

“Cháu lại không biết xảy ra chuyện gì.” Lâm Chu Độ thật sự không muốn tán gẫu những thứ này với Tạ Kỳ.

“Nhưng chú tự biết á.” Tạ Kỳ nói, “Chú còn không biết ba cháu là người thế nào?”

Đây là lần thứ hai trong mấy ngày nay Lâm Chu Độ nghe thấy loại chất vấn này, Lâm Chu Độ hiện tại cảm thấy ví dụ kia của Trần Cảnh Tồn thật hay. Cậu hiện tại giống như một người phụ nữ bị bạo hành gia đình, người khác đều đang khuyên, cậu chính là cái tính tình này, cậu từ kết hôn đã nên biết, sao hiện tại lại muốn cãi nhau chứ, nhịn chút đi. Có người còn sẽ thêm một câu, vì con suy nghĩ.

Chờ chút, Tạ Kỳ lại không phải con cậu.

“Chú phải đi quay phim rồi.” Bên kia có người đang gọi tên Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ tìm được lý do, thở dài một hơi, cắt đứt Tạ Kỳ cúp điện thoại, bận rộn không ngừng giao diện thoại ra.

Cậu vẫn là làm khách mời bộ điện ảnh kia của Khưu Văn Lễ.

Cũng không phải là vì giận dữ, chỉ là quyết định sau khi trải qua cân nhắc. Truyền thông vô thường vô phạt đưa tin và người trong giới thương tâm vài câu, đối với Lâm Chu Độ mà nói cũng không tính là gì, trong kỳ cửa sổ trống của cậu có thể có vài thứ bổ sung mới quan trọng hơn. Trong phim của Khưu Văn Lễ có thể có biểu diễn lần đầu tiên, bắt đầu một ấn tượng tốt cho Khưu Văn Lễ cũng rất quan trọng. Giày của cậu là đặc biệt đi đặt làm riêng, đi đường cũng phải chậm chút, người khác nhìn thấy cũng phải khen một câu chuyên nghiệp. Lâm Chu Độ cũng tình nguyện chuyên nghiệp, mà không phải một mình trở về lúc nghỉ ngơi, coi căn phòng trống rỗng là nhà. Hoặc là thật sự sẽ chạy về nhà, nhìn sang một hướng khác, nghĩ Tạ Thành Văn có phải đã tìm tâm hoan rồi không.

Nhưng phần diễn chỉ có một chút như vậy, cuối cùng cũng phải quay xong. Khưu Văn Lễ lại chạy tới chào hỏi: “Nghe nói các cậu chia tay rồi?”

“Anh nghe ai nói?” Lâm Chu Độ hỏi.

“Trần Cảnh Tồn.” Đương nhiên là Trần Cảnh Tồn giao thiệp rộng khắp.

Thù cũ hận mới xông lên đầu, Lâm Chu Độ nghĩ, mình không nên quá đồng tình với Trần Cảnh Tồn, Trần Cảnh Tồn thật sự nên mắng! Cậu hiện tại nên lập nick clone đi tặng thêm hào quang cho một phần của Trần Cảnh Tồn.

“Đừng nghe anh ta nói nhảm,” Lâm Chu Độ trịnh trọng mà nói bừa, “Anh ta là bởi vì sợ quan hệ của tôi và Tạ Thành Văn, khiến anh vẫn là có khúc mắc trong lòng.”

Khuu Văn Lễ có chút lúng túng sờ sờ mũi, “Kỳ thực cũng không liên quan.....”

“Chúng tôi không sao.” Lâm Chu Độ tiếp tục thêu dệt.

Lâm Chu Độ thêu dệt tới bản thân cũng sắp tin, nhưng quay xong phim, lúc lại đi tới một chỗ làm việc, cậu lại nghĩ tới Tạ Thành Văn. Tạ Thành Văn mấy hôm nay cũng không yên tĩnh, trụ sở phim ảnh đều khai trương rồi, hẳn làm ông chủ phải ra ngoài cắt băng. Hôm nay còn là ở trụ sở phim ảnh của Tạ Thành Văn quay phim, chỉ cần cậu còn muốn tiếp tục lặn lội giới giải trí, thì không có khả năng không gặp cái tên này. Nhưng Tạ Thành Văn bây giờ, lại biến thành một cái tên.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ lập tức phải tới lại là một hoạt động kỳ quái, diễn xong còn phân mấy giải thưởng không biết gọi là gì. Cũng không biết giới âm nhạc Hoa ngữ hiện tại đều suy yếu thành như vậy, sao còn có nhiều vô cùng tận lễ trao giải vậy chứ, cùng với nhóm người mới nghe nhiều như vậy cũng chưa từng nghe qua. Tỷ như nhóm ở trên sân khấu này, nhìn có mười mấy người đang quần ma loạn vũ, nhưng Lâm Chu Độ chỉ biết một người, đó chính là Phương Hữu. Phương Hữu đã coi như là nổi tiếng nhất trong đó.

Phương Hữu cũng biết Lâm Chu Độ sẽ đến, sớm đã bảo Lâm Chu Độ tới hậu trường tìm hắn. Lâm Chu Độ vốn lười phản ứng, nhưng suy nghĩ một chút dù sao cũng rảnh, đi tổn thương Phương Hữu hai câu không tội. Đi về phía hậu trường tìm Phương Hữu, người này ngược lại trước sau như một không phát triển đầu óc, cũng không quản cái nhìn của người khác, thành viên khác của nhóm dùng một phòng nghỉ, mình hắn một phòng nghỉ. Lâm Chu Độ cạ lời mà đẩy cửa ra, nhìn thấy Phương Hữu mệt mỏi nằm trên ghế sa lon không có vẻ đứng đắn.

“Cậu vậy mà hát rap.” Lâm Chu Độ châm chọc Phương Hữu, “Có phải trong nhóm không biết hát không biết nhảy cuối cùng quy về hát rap không hả?”

Phương Hữu rất giận, ngồi dậy muốn phản bác thành kiến của Lâm Chu Độ. Nhưng nhìn thấy Lâm Chu Độ không nói chuyện, yên lặng nhìn đồ trên bàn.

“Phương Hữu,” Lâm Chu Độ hỏi hắn, “Đây là cái gì?”

“Chai nước khoáng á.” Phương Hữu không hiểu, “Sao còn cầm ống hút, không biết ai để đây.”

Trong nháy mắt, Phương Hữu mắt thấy Lâm Chu Độ xoay người khóa trái cửa, còn dùng ghế để đó. Cậu động tác cực nhanh, lại đi về phía Phương Hữu, Phương Hữu cả kinh, không biết chỗ nào lại trêu chọc Lâm Chu Độ: “Anh làm gì thế!”

Lâm Chu Độ cầm cái chai kỳ quái kia lên, từ trong túi lục ra bật lửa, cũng là bởi vì gần đây cậu bắt đầu hút thuốc, mới có vật này. Lâm Chu Độ rống với Phương Hữu: “Cầm hộp sắt tới đây!”

Phương Hữu hoàn toàn không dám phản kháng, ở trong phòng nghỉ tìm được đồ đựng, mắt thấy Lâm Chu Độ đốt cái chai rỗng kia, đốt ra mùi khó ngửi, cuối cùng biến thành vật đông đặc màu đen. Lâm Chu Độ đứng lên, đổ đồ vào trong bồn cầu, lặp đi lặp lại xối mấy lần, tới lúc xác định không có bất kỳ dấu vết nào.

“Đây rốt cuộc là gì hả?” Phương Hữu nhin không được hỏi, hẳn chưa từng thấy Lâm Chu Độ thần kinh khẩn trương như vậy.

“Cậu tên ngọc này,” Lâm Chu Độ nói, “Đây là bình băng.”

Cậu lại cảm thấy Phương Hữu khẳng định không nghe hiểu, bổ sung một câu: “Dùng để hút thuốc phiện.”

Thuê phòng theo nhóm trái phép hò hét loạn, Phương Hữu vĩnh viễn chưa từng ngủ, cũng sẽ không cảm nhận được, giữa người và người, có thể chỉ cách giây điện kéo loạn và cái ván mỏng manh. Tỉnh dậy, một khách trọ khác phòng bên cạnh sẽ biến thành thi thể, trong tay còn cầm một bình nước khoáng cầm ống hút. Trải nghiệm nhân sinh mười mấy năm trước, vậy mà sẽ vào hôm nay phải được công dụng.

Phương Hữu thật sự sợ ngu luôn.

Thời gian không nhiều nữa, Lâm Chu Độ mở thông gió ra, thừa dịp thời gian cuối cùng nói đạo lý dễ hiểu nhất cho Phương Hữu: “Phương Hữu, giới giải trí không phải chơi vui như cậu nghĩ. Không ai có thể vĩnh viễn bảo vệ cậu, vừa sơ suất, liền sẽ bị chết rất thảm. Tôi không biết ai muốn hãm hại cậu, nhưng cậu không có cơ hội lần nữa. Nếu như cậu tiếp tục không trưởng thành, cậu sẽ sớm lui khỏi giới. Nếu như cậu quyết định muốn đi con đường này, thì phiền cậu đi cẩn thận. Nếu không rõ mình rốt cuộc là ai, cậu cứ chờ chết đi.”

Cậu không biết Phương Hữu nghe lọt hay không, ném cái tên khuyết tật trí tuệ này ở trong phòng, tự mình rời đi. Đi không bao xa, phía sau đã truyền đến tiếng huyền não gõ cửa, là cái nhóm kia: “Phương Hữu, sao không mở cửa, bọn tôi đi tìm cậu chơi nè.”

(Truyện chủ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mình lúc làm thầy nhân sinh cho người khác, thật sự là thao thao bất tuyệt, toàn là triết lý nhân sinh. Sao lại cứ trở ngại chứ?

Nếu như lựa chọn, nên một mực kiên định mà đi tiếp. Lâm Chu Độ vẫn luôn nghĩ như vậy, cũng thực thi như vậy. Hối hận sẽ không xuất hiện trong từ điển nhân sinh của cậu, tất cả quyết định đều nên tự mình đi hoàn thành, mà không phải người khác làm giúp cậu.

Lâm Chu Độ rốt cục lại tìm tới cái người trong danh bạ, ấn xuống phim gọi.

Tạ Thành Văn lần này không có kéo đen cậu, rất nhanh nhận điện thoại: “Alo?”

“Là anh nói với người khác chúng ta chia tay?” Lâm Chu Độ hỏi, “Nói với Tạ Kỳ, nói với Trần Cảnh Tồn?”

Đương nhiên là Tạ Thành Văn.

“Em lúc nào thì nói chia tay.” Đây không phải là câu nghi vấn, Lâm Chu Độ đang trần thuật, “Em không đồng ý.”

45. Chương 45

Edit + Beta: Vịt

“Nhưng đây không phải vấn đề một mình em có thể giải quyết.” Lâm Chu Độ nói, “Tạ Thành Văn, anh không được lại nghĩ mấy cái loại chuyện quỷ quái kiểu chia tay rồi đối với mọi người đều tốt. Em không phải cần anh nói xin lỗi, em là cần.....”

Âm thanh Lâm Chu Độ trở nên ôn nhu: “Em cần anh cùng em đi tiếp, đây là điều kiện tiên quyết nhất thiết.”

Lâm Chu Độ biết Tạ Thành Văn hiện tại sẽ không cho câu trả lời gì, nói xong liền cúp điện thoại. Bọn họ đều nói không sai, mình đã sớm biết Tạ Thành Văn là người thế nào. Tạ Thành Văn bỏ tính toán thương nhân vào trong sự cố này, nhưng tính toán không phải ích lợi, mà là được mất của Lâm Chu Độ. Hắn đối với những sai lầm kia không có giải thích gì, hắn đương nhiên biết mình làm sai cái gì, cho nên cảm thấy phương thức giải quyết duy nhất chính là để mình rời xa Lâm Chu Độ. Nếu như nhân sinh của Lâm Chu Độ là một bộ phim điện ảnh, Tạ Thành Văn liền cố chấp mà cho mình đảm nhận nhân vật phản diện. Kim chủ lửa gạt, tên cuồng khổng chế theo dõi đời tư, nhưng người này vậy mà chưa từng nghĩ qua sửa chữa mục lựa chọn, chỉ muốn để mình diễn xong rồi đi nhận cơm hộp.

Hắn nghĩ hay lắm, cảnh phía sau còn nhiều như vậy, Lâm Chu Độ mới sẽ không để cho Tạ Thành Văn thoải mái mà tự rút khỏi sân.

Trong lòng Lâm Chu Độ tính toán, nên chờ Tạ Thành Văn bao lâu, ba ngày? Năm ngày? Nửa tháng? Chuyện chờ Tạ Thành Văn chủ động tới đây, thật sự nói ngắn mà dài. Thậm chí hơn chính là, cậu căn bản không có thời gian chờ, tiến độ bộ phim kia của cậu và Tống Y rất nhanh, cut thô đã hoàn thành. Lâm Chu Độ không cần thiết đi xem, nhưng đây là bộ phim đầu tiên cậu làm nam chính, cậu vẫn là đi, khăn trang vụn phần, muốn nhìn thấy thành quả sơ bộ.

Nam chính trong phim, cho tới lúc ngồi tù, vẫn duy trì thể diện cuối cùng. Hắn biết mình đã làm sai chuyện, giết người, nhưng ít nhất bị giết chính là hung thủ không cách nào bị pháp luật trừng trị. Trên cơ sở lỗi lầm, hắn lại tự nhận đúng, hắn đang làm chuyện chính nghĩa. Tối lúc phát hiện hung thủ là người

khác, tất cả niềm tin có thể chống đỡ toàn bộ sụp đổ.

Lâm Chu Độ nhìn mình trong màn ảnh, đột nhiên nhớ tới một vài chuyện không đâu vào đâu. Cậu nghĩ cậu hiểu tâm tình của mình mấy hôm nay tại sao mất kiểm soát.

Đối với Lâm Chu Độ mà nói, cậu từ đầu đã làm chuyện sai. Không liên quan tới chuyện của Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn chỉ là ám hiệu, là bản thân cậu vì có thể hot đi leo giường Tạ Thành Văn. Mười năm, cậu trong 10 năm đợi quá lâu, muốn một bước lên trời, muốn danh lợi tăng thêm. Vẫn may cậu gặp được chính là Tạ Thành Văn, Lâm Chu Độ sẽ cảm thấy, cho dù cái mở đầu này sai hơn nữa, cuối cùng cậu nhận được vẫn là tốt, nghe rất buồn nôn, nhưng đó là tình yêu.

Cho nên Lâm Chu Độ đang vô cùng sợ hãi, nếu như đó cũng là giả, cậu nên kết thúc thế nào. Nếu như Tạ Thành Văn từ ban đầu chính là đùa giỡn Lâm Chu Độ, mất thấy cậu từng bước yêu, đào tim móc phổi với Tạ Thành Văn. Nếu là như vậy, tất cả hành động của cậu đều biến thành chuyện cười.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ có thể tiếp nhận rất nhiều chuyện, tiếp nhận mẹ cậu ở trong đồ ăn của cậu bỏ thuốc xổ, tới sau đó bỏ thuốc độc, chỉ là vì “chăm sóc” cậu; có thể tiếp nhận fans của cậu ở sân bay lấp kín tới nước chảy không lọt làm hại chân cậu bị thương gãy xương, bởi vì những người này bắt quá là muốn nhìn cậu thêm một cái; cậu cũng tiếp nhận vô cùng nhiều tật xấu của Tạ Thành Văn, tỷ như Tạ Thành Văn thiết kế để cho Lý Yến nhắc tới chương trình giải trí với cậu, để cho cậu cơ hội đi tìm Trần Cảnh Tồn. Cậu có thể tiếp nhận, bởi vì trên thế giới không có sự vật hoàn mỹ như vậy, không có tình cảm không tồn tại chút tỷ vết nào, nhưng chỉ cần tình cảm bản thân là thật, Lâm Chu Độ nguyện ý đi tiếp nhận.

Là thật sao?

Sự khác biệt của thực tế và nghệ thuật ở chỗ, đây là cuộc sống có máu có thịt, không phải phim điện ảnh sân khấu hóa. Nguyên ý đi câu thông với Tạ Thành Văn, cũng là bởi vì nghĩ tới nghĩ lui, Tạ Thành Văn không có sự cần thiết kia, hao tâm tổn sức chỉ vì lừa gạt tình cảm của Lâm Chu Độ. Mặc dù còn rất nhiều chỗ không nghĩ ra, nhưng so với những thứ đó, Lâm Chu Độ càng muốn tin tưởng hết thấy mà cậu bình thường cảm nhận được.

Có một lần trở lại, chỉ có thể ở một tối, Lâm Chu Độ và Tạ Thành Văn cùng nhau xem phim. Xem được 1 nửa, Lâm Chu Độ muốn cùng Tạ Thành Văn thảo luận nội dung phim, phát hiện Tạ Thành Văn tựa vào trên ghế, ngủ mất. Màn hình điện thoại trong tay Tạ Thành Văn lóe lên, Lâm Chu Độ liếc thấy tin nhắn người khác gửi tới. Là trợ lý của Tạ Thành Văn, bảo Tạ Thành Văn nghỉ ngơi thật tốt, nói *Tạ tổng anh đã mấy ngày không ngủ rồi.*

Tình cảm là thật sao?

Nếu như không phải bởi vì yêu cậu, sẽ làm tới loại trình độ này sao? Thậm chí có thể kháng cự một mối thân thể, cố gắng chống đỡ cùng cậu xem bộ phim mà mình đã sớm xem. Chỉ là bởi vì muốn ở cùng một chỗ với cậu.

Lâm Chu Độ từ trên sofa lật người dậy, biên tập đối với đề nghị cắt nối biên tập phim, gửi qua cho tổ phim. Lúc đặt di động lên bàn, cậu lại nhìn thấy phần bệnh án viết tên mẹ.

Cậu lại cầm lên, lật tới phía sau. Lúc trước sau khi mang bệnh án này về, cậu ném vào một bên, không có nhìn kỹ. Đây là một phần bệnh án đã bị niêm phong, rõ ràng là được người từ trong kho hồ sơ lục ra, trên phong thư vẫn dán giấy niêm phong.

Lâm Chu Độ nhú nhú mày, cậu rốt cục ý thức được không đúng chỗ nào.

Giấy niêm phong hoàn chỉnh mà dán bên trên, cho dù ngày đó ngâm chút mưa, cũng chắc chắn mà dính, không một chút bị phá hỏng. Tạ Thành Văn căn bản chưa từng mở.

Trần Cảnh Tồn trước kia nói với Lâm Chu Độ, không nên đi phỏng đoán động cơ của Tạ Thành Văn, bởi vì dựa theo lý tính đi phân tích, chỉ sẽ cảm thấy Tạ Thành Văn dụng tâm hiểm ác. Nhưng Tạ Thành Văn khả năng thật sự chỉ là đầu óc co rút mà thôi.

Lâm Chu Độ hiện tại rốt cục hiểu ý nghĩa của kim dự phòng. Cậu hiện tại chỉ muốn vọt tới nhà Tạ Thành Văn, sau đó nói với Tạ Thành Văn, cổ không chỉ là dùng để chống đỡ đầu, bên trong nó còn có một bộ phận dây thanh có thể nói chuyện, con mẹ nó nếu anh không dùng, cắt đi.

Chuông cửa vang lên.

46. Chương 46

Edit + Beta: Vịt

Bước đi quá chậm, Lâm Chu Độ nhảy đi mở cửa, đáng tiếc càng gấp càng phạm sai lầm, cậu thậm chí còn ngã trên mặt đất, nói với mình không được vội, từ từ đi tới, Tạ Thành Văn ở ngay cửa sẽ không chạy, lại vẫn không nhẹn được đi nhanh chút, cậu sợ Tạ Thành Văn chạy mất.

Mở cửa, Tạ Thành Văn nhìn dáng vẻ chật vật của Lâm Chu Độ ngây ngẩn. Lâm Chu Độ còn chưa nói chuyện, chưa kịp mắng Tạ Thành Văn, đã bị ôm ngang lên, đi về phía phòng khách, Tạ Thành Văn vậy mà còn mắng cậu: “Sao làm bản thân ra như vậy!”

Còn có thể vì ai làm mình thành dạng này.

Không trách Lâm Chu Độ, tư thế này thật sự không thích hợp chất vấn, nhìn lực cánh tay của Tạ Thành Văn còn rất không tệ, Lâm Chu Độ câu cánh tay tới trên cổ Tạ Thành Văn, muốn hôn môi. Tạ Thành Văn lại tránh: “Đừng làm rộn. Em không đau hả!”

Đương nhiên đau, lúc trước giúp Phương Hữu xử lý sự tình dùng sức quá mạnh, vừa nãy lại đụng phải vết thương, Tạ Thành Văn vậy mà còn đang đè ép, khiến Lâm Chu Độ càng thêm khó chịu, dứt khoát cánh tay duỗi dài, ấn đầu Tạ Thành Văn xuống, cắn môi Tạ Thành Văn: “Đau chết rồi, anh còn không hôn em liền sẽ tử trận.”

Tạ Thành Văn bất đắc dĩ, vẫn may đã tới, đặt Lâm Chu Độ nằm ngang, nửa ngồi xuống thỏa mãn tên cuồng hôn Lâm Chu Độ này.

“Anh làm gì không giải thích.” Lâm Chu Độ kè cực gần, “Tại sao không nói anh căn bản không mở ra xem?”

“Giải thích cái gì?” Tạ Thành Văn hỏi ngược lại, “Anh rốt cuộc có làm hay không, khác biệt lớn lắm sao?”

Hắn ném đồ trong tay cho Lâm Chu Độ, Lâm Chu Độ mới phát hiện Tạ Thành Văn còn mang theo một túi văn kiện tới đây, cực kỳ dày.

“Đây là cái gì?” Lâm Chu Độ hỏi.

“Tất cả của em.” Tạ Thành Văn nói, “Bảng lý lịch sơ lược trước kia của em, phiếu điểm nhập học của em, ảnh chứng nhận của em, em nghĩ tới không nghĩ tới, toàn bộ ở bên trong. Đây chính là anh đã làm.”

Lâm Chu Độ vậy mà không quá kinh ngạc, nhưng cậu cũng thật sự không có hứng thú nhìn đồng đồ này: “Anh kéo dài lâu vậy không đến, chính là đang chỉnh lý chứng cứ phạm tội của mình?”

Cậu nghĩ khả năng vẫn phải mắng Tạ Thành Văn chút mới được.

“Còn có một phần đồ khác, ở ngoài cùng.” Tạ Thành Văn nói, “Em lấy ra.”

Lâm Chu Độ lấy phần văn kiện kia ra, là một phần thỏa thuận tặng tài sản.

Cho dù là đã làm xong chuẩn bị tâm lý, sóng não của Tạ Thành Văn vẫn là có thể thời khắc mang đến kinh hỉ cho cậu.

Ghế sofa bị Lâm Chu Độ bá chiếm, Tạ Thành Văn lại không muốn đi xa chút, hắn dứt khoát ngồi trên sàn nhà bên cạnh: “Kết hôn khá khó khăn, em coi như là tài sản chung đi, tất cả cổ phiếu, trái phiếu, gửi ngân hàng.....”

“Tài sản chung cái gì?” Lâm Chu Độ cố ý hỏi Tạ Thành Văn.

“..... Chính là tài sản chung.” Tạ Thành Văn không quá muốn trả lời.

“Hai chúng ta có tài sản gì chung?” Lâm Chu Độ chính là không thể uyển chuyển.

“Tài sản chung của vợ chồng.” Tạ Thành Văn thua cậu, “Trên luật pháp nói như vậy.”

Lâm Chu Độ cuối cùng cũng cười, cậu căn bản không có kiên nhẫn đi xem bất kỳ một hàng chữ nào trên thỏa thuận: “Thật sự nên tóm đưa anh tới đồn công an. Anh tra cái gì mà tra, muốn biết cái gì trực tiếp hỏi em á.”

Nói thì nói như thế, nhưng cậu biết, trong cuộc sống đã từng, khoảng cách của Tạ Thành Văn và Lâm Chu Độ cách rất xa, đâu có cơ hội hỏi, chỉ có thể thông qua những thứ này để hiểu cậu.

Lâm Chu Độ từng nghĩ, giữa bọn họ, có phải để lỡ quá nhiều thời gian hay không. Nếu như Tạ Thành Văn sớm một chút tới gần cậu, bọn họ vốn nên 10 năm trước đã gặp, Lâm Chu Độ khi đó hăng hái, muốn diễn phim tốt nhất, sự nghiệp của ông chủ Tạ phát triển không ngừng, bờ cõi đế quốc Phù Đồ đang thành lập. Thời gian bằng bột nhất, sao lại bỏ lỡ chứ?

Nhưng thực tế lại không phải như vậy, Lâm Chu Độ gần 30 tuổi rồi cuộc mới hiểu được. Hồi 17 tuổi Lâm Chu Độ bộc lộ tài năng, cậu không nhìn thấy Tạ Thành Văn; Lâm Chu Độ ngoài 20 tuổi từ đỉnh núi đi xuống, cậu không muốn nhìn thấy Tạ Thành Văn. Không muốn nhìn thấy bất kỳ một sự thương hại và ngấp nghé nào của cấp trên, cho dù Lâm Chu Độ còn ở giai đoạn hết thời giấy dựa, cũng không muốn nhận thang của bất cứ ai đưa tới. Cho dù Tạ Thành Văn chủ động vươn tay với cậu, muốn có một bắt đầu ngang hàng trọn vẹn, Lâm Chu Độ đều chỉ sẽ cự tuyệt. Ông chủ công ty lớn hơn cậu 11 tuổi, chạy tới nói yêu đương? Cậu chỉ sẽ cảm thấy tức cười.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Không có tiếc nuối, không có tới trễ, người của giờ này khắc này, mới trọn vẹn nhất. Lâm Chu Độ hiện tại, là một diễn viên còn đang ở giới giải trí trôi dạt giấy dựa, bị tư bản thương mại và lý niệm nghệ thuật kéo xé, thậm chí còn không có năng lực chứng minh gánh vác của mình, Tạ Thành Văn tiếp tục sự nghiệp ông chủ Phù Đồ của hắn, khả năng còn sẽ mất thấy Phù Đồ càng ngày càng không lợi hại như vậy. Hai người bọn họ thật là nổi mề xúng với vung sức.

“Em không nghe đề nghị của anh, đi diễn phim của Khưu Văn Lễ,” Lâm Chu Độ nói, “Không chỉ vậy, em sau đó còn làm càng nhiều chuyện anh không đồng ý, anh cũng đừng nghĩ tiếp tục quản em nhiều như vậy, phòng làm việc đã thành lập, không có liên quan với anh.”

Cậu muốn nói lời tới tàn nhẫn chút, nhưng lại không nhịn được cười.

“Anh biết.” Tạ Thành Văn nắm tay Lâm Chu Độ, vuốt ve ngón tay Lâm Chu Độ, “Em không cần kế hoạch anh làm cho em.”

Cái gì nên làm cái gì không nên làm, Tạ Thành Văn kỳ thực rất rõ ràng. Cảm giác của Lâm Chu Độ không sai, Tạ Thành Văn không phải loại kẻ điên sẽ giam cầm người xâm phạm không gian riêng tư, vừa vặn

ngược lại, hẳn biết mình sai lầm, mới muốn lui về sau, rút lui mình khỏi thế giới của Lâm Chu Độ.

“Em không cần anh tới giúp em nắm trong tay hết thảy,” Lâm Chu Độ nói, “Em chỉ cần anh.”

Hai người đều không thể thiếu.

Tạ Thành Văn nhưng không có tình thú, chỉ bảo cậu ở trên thỏa thuận của anh ký.

“Còn có một vấn đề cuối cùng,” Vấn đề của Lâm Chu Độ thật sự không hề ngừng, “Anh rốt cuộc yêu em lúc nào?”

47. Chương 47

Edit + Beta: Vịt

Tạ Thành Văn thoát nhìn rất không nguyện ý trả lời.

“Không cần thiết chứ.” Tạ Thành Văn nói, hẳn thoát nhìn thật sự rất kháng cự.

“Ài, bệnh nhân ngay cả muốn nghe chút lời hay ho cũng không nghe được.” Lâm Chu Độ nói tới bi thảm, giống như mình lập tức sẽ bệnh nan y bỏ mình vậy.

Tạ Thành Văn cực kỳ khổ não, nhưng hôm nay tự mình chạy tới đưa hàng đến nhà, vốn chính là nên nói rõ ràng mọi chuyện cần thiết. Mặc dù hẳn tưởng tượng phần sẽ nói với Lâm Chu Độ, có hơi khác chút với tình huống thực tế hiện tại.

“Có một buổi tối, họp hội nghị video rất quan trọng, thảo luận khốn cảnh hiện tại và lối ra tương lai của Phù Đồ. Anh đột nhiên nhớ đến em.” Tạ Thành Văn nói, “Kỳ thực cũng không nghĩ lâu lắm, chỉ là cảm thấy em ở Phù Đồ, có chút làm lỡ phát triển của em, phải làm một chút công tác chuẩn bị, sau đó đẩy em ra ngoài.”

Cụ thể thực thi như nào, cũng là Trần Cảnh Tồn thao tác, Tạ Thành Văn không có nhiều tinh lực như vậy đi mưu kế mỗi một bước, hẳn còn có rất nhiều việc khác phải làm. 10 năm trước, hẳn thử qua, thất bại, lần này hẳn để cho Trần Cảnh Tồn am hiểu hơn đi thực thi, nếu như Lâm Chu Độ vẫn không thể đi ra, vậy cũng chỉ có thể nói mệnh không tốt. Tạ Thành Văn không làm khác được, cũng sẽ không đi phát lương thực cứu tế cho Lâm Chu Độ.

“Làm ra quyết định cũng chỉ dùng một lát, sau đó vẫn là xem báo cáo tài chính của công ty, nhìn tổng kết đưa lên.” Tạ Thành Văn lè mà lè mè, rốt cuộc nói đến chỗ mấu chốt, “Nhưng đêm đó, anh mơ đến em.”

“Mơ gì?” Lâm Chu Độ hỏi.

“Một giấc mơ khá đậm uế sắc tình.” Tạ Thành Văn nói, “Mơ anh đang thương em.”

“Không phải chứ anh,” Lâm Chu Độ không nhịn được thổ tào, “Mộng xuân mà thôi.”

“Không chỉ là mơ.” Đây đối với Tạ Thành Văn đúng là khá khó khăn, hắn vẫn nói tiếp, “Sau khi tỉnh lại, anh ở trên giường ngồi thật lâu mới tỉnh táo, ý thức được đây chỉ là một giấc mơ. Anh phát hiện, anh cũng hi vọng nó phát sinh ở hiện thực. Anh sẽ có dục vọng với em, tới khi đó anh mới hiểu được.”

Ý nghĩ này rất cục ở trong đầu xuất hiện, nhưng lúc trước đó, kỳ thực đã cảm thấy sinh trưởng quá lâu. Tạ Thành Văn quanh mình chính đại mà lừa gạt bản thân như nào đi nữa, một khắc kia quyết tâm đẩy Lâm Chu Độ ra ngoài, ý thức của hắn vẫn như cũ mạnh mẽ xông vào thế giới nội tâm, dùng một phương thức trần trụi nói với hắn, *mày không nở*. Hắn sẽ muốn đập mở nắp thủy tinh, lấy gắng tay xuống, đích thân đi chạm vào Lâm Chu Độ, cũng từ đó trở đi, Lâm Chu Độ người này, đối với Tạ Thành Văn mà nói, mới chân chính có nhiệt độ và cảm giác.

“Mặc dù em hình như hỏi không phải anh lúc này thì thích thương em,” Lâm Chu Độ nói, “Nhưng em quyết định khoan hồng độ lượng, cho câu trả lời của Tạ Thành Văn tiên sinh một phần thưởng.”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cậu bán ngồi dậy, dành ra không gian để cho Tạ Thành Văn ngồi lên. Cong eo kéo tay cầm ngăn kéo, lấy ra một cái hộp không lớn, đưa cho Tạ Thành Văn.

“Mua đèn anh mất kính.” Ngày đó cãi nhau, cậu đánh nát mắt kính của Tạ Thành Văn, “Nhà giàu mới nổi, mắt kính cũng phải mua Phổ Nghi, em tốn rất lâu mới ở Hồng Kông tìm được cùng loại.”

Tạ Thành Văn không nghĩ tới phần thưởng là cái này, hắn sững sốt chốc lát, nói: “Kỳ thực anh có mấy cái mắt kính.”

Lâm Chu Độ không biết Tạ Thành Văn làm sao không nể mặt như vậy: “Vậy anh muốn không hả!”

“Đương nhiên muốn.” Tạ Thành Văn được voi đòi tiên, “Nhưng em vốn nên đền cho anh, cái này không thể coi là phần thưởng. Còn có ngày đó em quệt mắt anh bị thương, tiền chữa trị phí lỗ việc đều nên tính toán. Em còn mắc anh, phí tổn thất tinh thần dù thế nào cũng phải bồi thường chứ. Em nợ rất nhiều thứ.”

Đệt, gian thương, Lâm Chu Độ hồi hận: “Vậy anh muốn cái gì?”

“Rất nhiều rất nhiều.” Tay Tạ Thành Văn duỗi vào trong quần áo Lâm Chu Độ, hôn xuống trán Lâm Chu Độ, “Tỷ như em nên mập hơn chút, không được bị thương nữa, lúc ra ngoài ít nhất phải ăn sáng.....”

Sao còn quản nhiều vậy, Lâm Chu Độ nhưng không có thời gian oán trách, bận rộn để cho Tạ Thành Văn cởi nút áo, thuận tiện hẳn ban ngày tuyên dâm.

“Tỷ như ở cùng một chỗ với anh,” Tạ Thành Văn nói, “Thật lâu thật lâu, em không còn có cơ hội đổi ý.”

Lâm Chu Độ nghĩ, cậu nên cẩn thận lý luận với Tạ Thành Văn một phen, chỉ là thời cơ quá mức không đúng, cậu mới không cầu được, là Tạ Thành Văn chặn miệng cậu không cho cậu mở miệng, cậu vạn bất đắc dĩ đón nhận điều khoản Bá Vương này, không có chỗ trống đổi ý. Sau này đều phải cột vào với nhau, không chia ra nữa.

48. Chương 48

Edit + Beta: Vịt

Sau khi ổn tới gần đủ, công việc lại chen chúc mà đến, không cho bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Lâm Chu Độ hiện tại không cần cái gì cũng đi, mấy lời mời hoạt động kia, chỉ tham gia một phần là đủ rồi. Trước khi chính thức bắt đầu, Lâm Chu Độ nhận một phim ngắn, thời gian không lâu, nhưng phải tới khu cảnh rất xa xôi quay. Vẫn may gặp được người quen, Lục Triết Minh lúc trước tham gia chương trình quen biết, lúc ấy hắn là thành viên của boyband sắp giải tán, hiện tại boyband đã triệt để giải tán, hắn cũng từ mưu cầu lối ra, dựa vào một vài nhân duyên vẫn là có phim để nhận. Lâm Chu Độ nhìn bộ dáng người ta cố gắng như vậy, lại nghĩ tới Phương Hữu, muốn cho Phương Hữu xem xem đồng dạng là thành viên boyband, nên cẩn trọng không vứt bỏ không từ bỏ như thế nào.

Nhưng Phương Hữu nhất định là không nghe hiểu, mọi chuyện đều có báo ứng nhân quả, Lâm Chu Độ lúc ấy kích thích định hành hung, trả giá cao chính là muốn vì tên nhóc không ra hồn Phương Hữu này bận tâm.

Lục Triết Minh đúng là tri kỷ, nhìn thấy dáng vẻ râu rĩ của Lâm Chu Độ, lại tới đây tán gẫu với cậu. Nói chỗ này y trước kia đã tới, gần đây có một ngôi chùa, Lâm Chu Độ nếu là nhàm chán, có thể đi dạo chút, rất có ý nghĩa.

Lâm Chu Độ không rõ “rất có ý nghĩa” là đánh giá thế nào, hỏi: “Linh lắm sao?”

Lục Triết Minh nhưng chỉ nói, anh đi xem là biết.

Cách nói này khiến Lâm Chu Độ có chút lòng hiếu kỳ, thừa dịp thời gian nghỉ ngơi ngày nào đó, dựa theo chỉ dẫn của Lục Triết Minh tới ngôi chùa này.

Bề ngoài ngôi chùa này thoát nhìn rách nát, tạo hình miếu thờ cũng tràn đầy vẻ lỗi thời hương dã, thật sự

không nhìn ra chỗ độc đáo nào. Tới lúc vào trong điện, Lâm Chu Độ mới hiểu được rốt cuộc là chỗ nào có ý nghĩa.

“Thần tài xế là gì?” Lâm Chu Độ nhìn bức tượng và tấm bảng trước mặt, trong tay tượng còn có một cái vô lăng.

“Lái xe bảo vệ bình an á.” Lục Triết Minh giải thích, “Anh xem cái cầm quyền sách này, là thần học, lần trước một bà chị ở tổ phim của em sau khi vái, con gái lớn thi điểm tối đa, con thứ hai trượt, cũng không biết rốt cuộc là linh hay là không linh. Thần máy tính này, là phù hộ ảnh trong máy tính không để lộ ra ngoài, lúc ấy rất nhiều nam đều vái. Còn có thần sữa này.....”

“Cậu dừng lại!” Lâm Chu Độ thật sự không muốn nghe bức tượng nữ thần ngực lớn quần áo hở hang kia là phù hộ cái gì, có lẽ cũng không có liên quan gì tới cậu.

“Ế,” Lục Triết Minh tò mò dẫn Lâm Chu Độ đi tới bên cạnh, “Nơi này sao lại nhiều hơn một bức tượng thần, đây là..... Thần phim?”

“Đặc biệt bố trí cho các cậu,” Ông bác giữ cửa đột nhiên mở miệng, “Gần đây tới nơi này quay phim càng ngày càng nhiều, phù hộ sự nghiệp phim ảnh của các cậu thịnh vượng phát đạt. Gần đây không phải đều đang nộp thuế bổ sung sao, vái một vái, nói không chừng các cậu không cần bổ.”

“Thu nhập của tôi còn chưa tới ngưỡng cần nộp thuế bổ sung,” Lục Triết Minh nói, “Chu Độ còn anh?”

Ông trời thương xót, phòng làm việc của Lâm Chu Độ vừa thành lập, chân cậu bị thương, tiến vào trạng thái bán ngừng kinh doanh, thậm chí còn chưa kịp trốn thuế lậu thuế.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mặc dù biết tỷ lệ đáng tin cực kỳ nhỏ, nhưng thật sự thú vị, lạy một lạy cũng không mất mát gì. Nhưng Lâm Chu Độ còn chưa lạy, người giữ cửa lại hô: “Cái này tề bái cần tiền nhang đèn! Các cậu kiếm nhiều tiền như vậy, dù sao cũng phải cung phụng Bồ Tát chút chứ!”

“Không mang tiền.” Lâm Chu Độ nói.

“Có thể quét mã trả.” Ông bác giữ cửa chỉ chỉ mã QR dưới hòm công đức.

Lâm Chu Độ cảm thấy vẫn là không nên vái, kéo Lục Triết Minh muốn đi. Đi hai bước, lại nghĩ tới cái gì, hỏi: “Ngoại trừ diễn viên còn có thể những người khác cũng làm phim ảnh sao?”

“Dĩ nhiên.” Ông bác cực kỳ khoác lác không biết ngượng, “Cậu làm gì? Làm đầu bếp nấu cơm cho tổ phim?”

Lâm Chu Độ quét mã QR kia, nhảy ra một hàng chữ viết chuyển khoản cho * Đại Lực.

“Tên của thần tiên này thật sự giống người thường.” Lâm Chu Độ một bên lẩm bẩm chuyển tiền, một bên cầu nguyện.

Lúc đi ra, Lục Triết Minh tò mò hỏi: “Chu Độ, anh cầu nguyện gì thế.”

Lâm Chu Độ suy nghĩ chốc lát, cười nói: “Đương nhiên là hi vọng nghề này của chúng ta phát triển càng ngày càng tốt.”

Cậu gửi hình qua cho Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn cũng hỏi cậu, cầu nguyện cái gì?

Lâm Chu Độ nói, đương nhiên là hi vọng cơm của nhà ăn Phù Đồ các anh càng ngày càng khó ăn, làm chết đói hàng Tiền Nhạc Thiên kia thì thôi.

Nguyện vọng chân chính, không thể nói, nói sẽ không linh.

49. Chương 49

Edit + Beta: Vịt

Bất quá là đầu xuân, muối trong núi đã không chịu cô đơn xông ra.

Lâm Chu Độ nửa đêm bị cắn tỉnh, quả thực toát ra một luồng lửa vô danh không có chỗ phát. Cậu không biết nên tức giận với ai, lý trí nói, là tức con muỗi, nhưng con muỗi hút máu kia vừa mới bị cậu đập chết rồi.

Cậu ngồi dậy, nơi này ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không tốt, Lâm Chu Độ chỉ có thể ở trong đêm dài vô tận ngẩn người. Huống chi đây là phim chiếu mạng, mặc dù cậu không cần quay bao lâu, diễn viên trong ngoài cũng là diễn hữu nghị, nhưng dường như luôn rút lui một bước.

Cậu muốn nhận, là bởi vì bộ phim mạng này xuyên suốt mấy vai nam chính, là ảnh đế đã từng Du Nhược Vân. Người Trung Quốc có thể cảm được giải ảnh đế của liên hoan phim điện ảnh A nước ngoài cũng không nhiều, Du Nhược Vân chính là một người đại chúng quen thuộc nhất. Du Nhược Vân tuổi còn trẻ đã bẻ cúp, một lần đạt tới độ cao mà người cùng tuổi không thể đuổi kịp. Truyền thông cũng từng rất quý trọng thiên tài hiếm thấy này, hẳn đã từng là con cưng của đại chúng, yêu đương nhân dân cả người đều để ý, ra cửa dắt chó cũng có người chụp. Làm sao sẽ cuối cùng chạy đi diễn phim mạng chứ? Lâm Chu Độ rất không thể hiểu được.

Mấy hôm nay ở phim trường, cậu cũng không cảm thấy Du Nhựt Vân khác lắm. Du Nhựt Vân so với những người quen diễn phim truyền hình khác, rõ ràng vẫn cao hơn một tầng. Máy thứ này đối với hắn mà nói, điêu luyện. Lâm Chu Độ trước khi lúc còn làm vai phụ, từng ảo tưởng cùng Du Nhựt Vân quay phim, nhưng không nghĩ tới sẽ là loại hợp tác dưới tình cảnh này. Khả năng cũng không phải là Du Nhựt Vân làm sai cái gì, chỉ là trái tim đại chúng rất dễ thay đổi. Kỹ thuật diễn của Du Nhựt Vân dĩ nhiên tốt, nhưng phim điện ảnh có thể là nhân tố ảnh hưởng thành công quá nhiều hay không, diễn viên chỉ là một quân cờ trong đó. Làm tốt công việc bản chức của mình đúng là rất quan trọng, nhưng dường như còn xa mới đủ.

Nếu như muốn kéo dài nghiệp diễn của mình, quay bộ phim mình muốn quay, vậy hắn muốn chính là.....

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lâm Chu Độ có chút quấy nhiễu mà sờ sờ mặt, rõ ràng là đang kế hoạch con đường nghề nghiệp của mình, tại sao lại nghĩ tới Tạ Thành Văn.

Đổi thành trước kia, cậu căn bản sẽ không nạp sự trợ giúp của Tạ Thành Văn vào phạm vi suy nghĩ, nhưng Lâm Chu Độ trước kia, cũng sẽ không ngồi xuống nghiêm túc nghĩ con đường sau này. Cho tới bây giờ, cậu vậy mà sẽ tự nhiên mà vào lúc phân tích tương lai, đặt Tạ Thành Văn vào. Có phải có chút quá vô sỉ hay không? Lâm Chu Độ nghĩ. Tạ Thành Văn dựa vào cái gì muốn giúp đỡ cậu? Thỏa thuận này đó, cậu rõ ràng vẫn chưa ký, Phù Đồ vẫn như cũ chỉ có một ông chủ đó.

Nhưng Tạ Thành Văn là của cậu. Không phải sao?

Điện thoại di động hình như rốt cục có một vạch tính hiệu, Lâm Chu Độ cầm lên, ấn mở avatar của Tạ Thành Văn, lại có chút do dự. Đã là rạng sáng rồi, Tạ Thành Văn cũng khả năng đang ngủ.

Nhưng cậu vẫn không nhịn được, mọi âm thanh đều yên tĩnh không có chuyện gì để làm, cậu trở nên rất nhớ Tạ Thành Văn, không chống đỡ được chút tâm tư kia, gửi qua cho Tạ Thành Văn một dấu chấm.

Tạ Thành Văn thật sự chưa ngủ, lập tức rep biểu cảm nghi ngờ cho Lâm Chu Độ.

Lâm Chu Độ không muốn chỉ nhìn văn tự nhạt nhẽo, ấn điện thoại tới.

“Đang làm gì thế?” Lâm Chu Độ hỏi.

3h sáng, có thể làm gì. Tạ Thành Văn tức giận trả lời: “Đang chơi gái.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng lật trang giấy, Tạ Thành Văn mỗi ngày có văn kiện xem không hết.

“Ê, Tạ tổng, ông chủ lớn Tạ,” Lâm Chu Độ gọi hắn, “Phù Đồ sẽ vẫn luôn mở chứ?”

Tạ Thành Văn có chút kinh ngạc: “Em cho tới giờ chưa từng hỏi những thứ này.”

“Có lẽ sau này lúc em tự mình quay phim điện ảnh,” Lâm Chu Độ nói, “Còn cần tới tìm anh lôi kéo đầu tư.”

Tạ Thành Văn hiểu được dã tâm của Lâm Chu Độ: “Em là nói em muốn.....”

Hắn phát hiện mình thật sự đánh giá thấp Lâm Chu Độ.

Ý nghĩa này cách Lâm Chu Độ của hiện tại, còn khoảng cách rất xa. Từ diễn viên đến đạo diễn, là một bước cực kỳ khó khăn. Nhưng Lâm Chu Độ có thể nghĩ đến mặt này, cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

“Anh sẽ chờ em.” Tạ Thành Văn nói, “Tới lúc em thật sự có tư cách để anh làm producer điện ảnh của em.”

Đã nói chung tài sản, bây giờ nói chuyện lại không có chút khách khí nào, nhưng Lâm Chu Độ nghe tâm tình rất tốt, mắt thấy nghiệt đắng muối còn sót lại đang bay tới bay lui, cũng một mảnh thiện tâm không muốn sát sinh.

“Tạ Thành Văn.” Lâm Chu Độ nói, “Em rất nhớ anh.”

Tạ Thành Văn dường như thật sự thiếu hụt kỹ năng nói lời buồn nôn, chỉ trả lời anh biết.

Sau đó lại không có gì để nói nữa, nghe tiếng hít thở lẫn nhau.

“Bởi vì anh cũng thế.” Tạ Thành Văn cuối cùng lại bổ sung một câu.

Lâm Chu Độ lại không có lý do mà cười.

50. Chương 50: (hoàn Chính Văn)

Edit + Beta: Vịt

Sinh nhật 30 tuổi của Lâm Chu Độ trải qua hết sức rối loạn.

Cậu vốn đều sắp quên mất chuyện này rồi, hoặc là nói, tận lực quên đi. Cậu rất am hiểu lừa mình dối người, dường như cậu không trải qua sinh nhật này, có thể luôn dừng lại ở mốc thời gian đó, không cần chảy tới năm tháng sau này. Đáng tiếc fans của cậu không chút nào hiểu được phần tâm tư này, náo loạn một trận, cảm thấy ngày quan trọng như vậy đã sắp đến, phòng làm việc vậy mà đến giờ vẫn một chút

động tĩnh không có, quả thực tôi không thể tha. Có người còn bắt đầu nhớ lại năm xưa, nhớ tới Trần Cảnh Tồn, nói hần mặc dù có lúc không đáng tin, nhưng ít nhất loại chuyện nhỏ này vẫn có thể làm tốt. Không chỉ là ý kiến fans, vị kia trong nhà cũng hết sức không vui, nói ngày quan trọng như vậy tại sao không thể vui vẻ ăn mừng, bởi vì 30 tuổi đã cảm thấy già? Vậy anh còn.....

Được rồi được rồi.

Vé vào cửa meeting phân phối thể nào lại là vấn đề, bất kể sắp xếp như nào luôn sẽ có người không hài lòng. Phòng làm việc cũng không tới mức hồi báo loại chuyện này cho Lâm Chu Độ, nhưng Lâm Chu Độ thỉnh thoảng lên Weibo, luôn nhận được luận văn nhỏ tin nhắn riêng dài dòng dạy cậu nên đi thể nào. Vốn chỉ là mở hòm thư riêng ra, loại bỏ ký hiệu thông báo, bên kia lại một mực gửi, căn bản không ngừng nghỉ, Lâm Chu Độ có chút phiền, kéo đen mấy fans thật sự bệnh thần kinh luôn mồm “Nếu không nghe lời tôi anh sẽ khét tới tâm trái đất không cách nào cứu được, tôi là để ý anh mới dạy anh không được không biết điều”.

Đám fans quyết giữ ý mình thật là đáng sợ, Lâm Chu Độ nghĩ lại phát sợ mà nghĩ, vẫn may Tạ Thành Văn đã làm người lại lần nữa.

Tạ Thành Văn cũng không rảnh như vậy, đừng nói gửi tin nhắn riêng, ngay cả tin tức cũng ít đăng, hần còn có rất nhiều chuyện phải làm. Lúc Lâm Chu Độ xem tin tức, lại nhìn thấy tên Tạ Thành Văn, viết công nghiệp điện ảnh Phù Đồ tuyên bố, dùng Tạ Thành Văn và đạo diễn lớn Khưu Văn Lễ làm chủ đạo, đẩy ra “Kế hoạch nền tảng”, bồi dưỡng đạo diễn trẻ tuổi, chung sức hợp tác, tạo ra nhiều bộ phim điện ảnh chất lượng cao hơn.

Cậu đi hỏi Khưu Văn Lễ tại sao lại hợp tác với Tạ Thành Văn, Khưu Văn Lễ ban đầu vẫn muốn kiếm cớ: “Tôi đây là bị ép bất đắc dĩ, hiện tại bao nhiêu hạng mục ngừng quay, lượng khai máy càng ngày càng thấp. Người ngốc như Tạ Thành Văn nhiều tiền, không tìm hần còn có thể tìm ai chứ!”

Lâm Chu Độ liền an tĩnh mà nghe đạo diễn lớn chửi rửa Tạ Thành Văn.

Nhưng Khưu Văn Lễ nói, vẫn là tán gẫu với Lâm Chu Độ: “Hơn nữa Tiểu Lâm, chất lượng phim điện ảnh hiện tại có, cũng đúng là quá dung tục. Cậu khả năng cũng không có chú ý tới mấy bộ phim nát kia, không có chút dinh dưỡng nào, lại đang đè ép thị trường, có thể là vì rửa tiền, có thể chỉ là người ngoài nghề muốn kiếm tiền thao tác linh tinh. Nhưng chân chính có thể quay bộ phim hay, lại bởi vì không có tài chính không có phương pháp, ngay cả chiếu phim cũng không làm được, cho dù vào rạp chiếu phim cũng không có thể.

”Tạ Thành Văn nói với tôi, muốn làm chuyện này, không chỉ là thao tác đơn phương. Đã muốn nâng đỡ đạo diễn trẻ tuổi, cũng phải bồi dưỡng khán giả. Hiện tại Phù Đồ nắm lấy thời cơ, mở rạp chiếu phim tới thành phố hạng 2-3. Sau này rạp chiếu phim của Phù Đồ có thể cho mấy phim điện ảnh có giá trị này nhiều thể hơn, mà không phải đương kì dựng phải phim thương mại liền chỉ có thể xong đời.....

Khưu Văn Lễ nói đến phim điện ảnh, cũng là tư thái thao thao bất tuyệt, tới sau đó, hần đã quên mất lời xằng bậy mình nói, hần nói với Lâm Chu Độ: “Tiểu Lâm, Tạ Thành Văn người này tật xấu rất nhiều, tôi thường xuyên không chịu nổi cậu ta. Nhưng tiền bạc đôi khi đúng là có thể thay đổi rất nhiều chuyện, huống chi cậu ta còn có nhiệt tình. Tạ Thành Văn trước kia từng nói với tôi là tài có thể tạo, khi đó tôi

không tin, hiện tại cũng rất lo lắng. Cậu phải diễn phim thật tốt, làm diễn viên tốt.”

Lâm Chu Độ tán gẫu với Khuê Văn Lễ xong, nhìn nhìn thời gian, cách meeting sinh nhật của cậu chỉ có 1 tiếng, cậu tới phòng hóa trang chuẩn bị.

Thợ trang điểm khen da dễ cậu đẹp, không cần trang điểm quá đậm. Chỉ bảo cậu nhắm mắt lại, nói muốn làm sâu hơn một chút đường viền mắt.

Lâm Chu Độ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để cho thợ trang điểm makeup. Bàn chải ở trên mặt cậu phẩy qua, cậu nghe thấy thợ trang điểm do dự hỏi: “Anh đang khóc sao?”

Kỳ thực cũng không có bao nhiêu nước mắt, chỉ có khóe mắt ẩm ướt, cho nên thợ trang điểm mới không xác định. Lâm Chu Độ thô bạo mà dùng ngón tay xoa xoa, cười nói: ”Nghĩ đến sau hôm nay đã sắp đầu 4 rồi, thương tâm muốn chết.

Nói dóc không tốt, nhưng nước mắt là thật.

Cậu hiện tại vô cùng muốn về, muốn nói với Tạ Thành Văn, em ngày đó nói đều là giả, anh không chỉ là một thương nhân đầu tư phụ trách đưa tiền, anh khả năng còn yêu nghề này hơn em.

Lâm Chu Độ làm diễn viên, mỗi một bước đều đi vô cùng khó khăn, nhưng cậu ít nhất còn có nhiều fans như vậy, bỏ ra của cậu sẽ nhận được đánh giá chính diện. Nhưng Tạ Thành Văn thì càng thêm khó khăn, người khác cảm thấy là theo lý phải làm, bất quá là đánh cờ thương mại, buôn bán thua lỗ đều là tự chuốc. Tạ Thành Văn lúc ấy nghe thấy nói như vậy, sẽ thương tâm chứ? Lâm Chu Độ không quá xác định. Cậu cho tới bây giờ, mới hậu tri hậu giác mà khổ sở.

Nhưng lại không có thời gian phát triển tâm tình tiêu cực, lập tức phải lên sân khấu, nhiều người như vậy ngàn dặm xa xôi chạy tới, để nói với cậu một tiếng sinh nhật vui vẻ, cậu nên quý trọng.

Phòng làm việc chuẩn bị cũng coi như đầy đủ, cả sân khấu phía dưới, fans rất hài lòng. Duy nhất không hoàn mỹ là, khách mời thần bí của lễ sinh nhật là Tiền Nhạc Thiên, bọn họ nhìn thấy Tiền Nhạc Thiên, chỉ có cảm xúc kẻ thù gặp mặt tên ghen ăn tức ở, chỉ là nhìn vào mặt mũi của Lâm Chu Độ mới không phát tác cũng không có phản đối. Tiền Nhạc Thiên hôm nay lại còn là tới hát, ở trên sân khấu nói, có một bài hát, muốn tặng cho người bạn lâu năm Lâm Chu Độ đây.

Lâm Chu Độ nghĩ, trời ạ, không phải muốn hát bài hát gốc chứ, vậy fans của mình cũng quá đáng thương, mình cũng rất thảm, đây là tai nạn lao động a.

Vẫn may không phải.

Tiền Nhạc Thiên nói, bài hát này tên là Thời đại vui vẻ của tôi .

Fans dưới sân khấu vẫn không có phản ứng gì, chỉ có Tiền Nhạc Thiên một mình hát tới high. Tới sau meeting, còn hỏi Lâm Chu Độ, hẳn hát thế nào, có cảm động lắm hay không.

Lâm Chu Độ không khách khí nói chả ra gì.

“Làm sao sẽ chả ra gì chứ,” Tiền Nhạc Thiên không biết mệt hỏi, “Đây chính là lời chúc tôi đối với cậu, không có chút giả nào hát bài hát hạnh phúc nhất, bao lãng mạn!”

“Tôi không làm được.” Lâm Chu Độ nói, “Cái này cũng quá lý tưởng hóa.”

“Cậu có thể.” Tiền Nhạc Thiên không đồng ý kết luận này, “Một ngày nào đó cậu có thể.”

Đây khả năng chính là nguyên nhân Tiền Nhạc Thiên có thể làm bạn cậu lâu như vậy.

Sau khi quay về, Tạ Thành Văn quả nhiên đang chờ Lâm Chu Độ.

Thời gian này đã sớm không thích hợp ăn cơm, Tạ Thành Văn mở bình rượu ra, rót trong chén uống chung với Lâm Chu Độ.

“Sinh nhật vui vẻ.” Hắn nói với Lâm Chu Độ, thanh thế không lớn như mấy tiếng trước, chỉ có hai người bọn họ.

Loại cảm giác áy náy này lại xông lên đầu. Lâm Chu Độ nghĩ Tạ Thành Văn vốn không cần như vậy, nếu như hắn tìm người khác, tỷ như bất kỳ một nữ minh tinh nào trong truyền thuyết, hẳn đều có thể đường hoàng mà tới trường hợp công khai, cùng người khác nói với người mình yêu những lời này.

Đây đều là Lâm Chu Độ hại, hơn nữa Lâm Chu Độ còn không muốn buông tay. Cậu cùng Tạ Thành Văn hôn môi, cắn cổ Tạ Thành Văn, dùng sức có chút lớn, Tạ Thành Văn “Sshh” một tiếng, lại không ngăn cản. Cậu dựa vào trên vai Tạ Thành Văn, trên người Tạ Thành Văn có mùi rất dễ ngủ, vẫn là hăng sữa tắm đàn ông đó, nhưng lại không chỉ vậy. Lâm Chu Độ đã không thể nào nhớ được thứ mình mười mấy năm trước phát ngôn rốt cuộc là mùi gì, nhưng cậu sẽ nhớ mùi của Tạ Thành Văn, không đủ nồng, không có tính xâm chiếm, nhưng dịu dàng vây quanh cậu.

“Hồi em trải qua sinh nhật 27 tuổi, đột nhiên ý thức được em đã không trẻ nữa, vào nghề gần 10 năm, lập tức sẽ tới 30 tuổi.” Lâm Chu Độ nói, “Em hồi đó cho rằng tuổi 30 của em nhất định sẽ là một dấu mốc trung niên không có thú vị nhàm chán, chẳng nên trò trống gì. Nhưng qua mấy ngày, em gặp được anh.”

Mà Tạ Thành Văn sớm hơn trước đó, đã gặp được cậu.

Bỏ lỡ thật lâu cũng không sao hết, tương lai còn có thời gian dài như vậy.

Mà trước khi ngày mai đến, bọn họ ôm nhau, hôn môi, làm tình, sau đó ở trong một môi thoải mái, ngủ thật say, tới lúc ánh mặt trời giương lên.

51. Chương 51: Pn1: người Có Ý Chí

Edit + Beta: Vịt

Lần thứ ba gõ cửa, Lâm Chu Độ bị gió lạnh ướp tới run rẩy.

Tạ tổng sao thế, đây là lên giường, không phải tuyển dụng, còn muốn cậu tới biệt thự tỏ lòng thành tín sao?

Lâm Chu Độ dựng cổ áo gió lên, che khuôn mặt sắp bị thổi tới liệt. Lúc chọn bộ quần áo này, chỉ nghĩ mặc vào không tệ, nhưng quên mất nhiệt độ bên ngoài. Trong nhà Tạ tổng có lò sưởi chứ? Nếu không có cậu vẫn là về thôi.

Nếu không lạnh đều đông cứng rồi, còn làm cái gì mà làm.

Lâm Chu Độ đến bây giờ, vẫn chưa nói một câu với Tạ tổng kia. Tin tức đưa tới, địa chỉ là trợ lý của Tạ tổng gửi cho cậu, bên trên thậm chí ngay cả thời gian hẹn cũng không có. Lâm Chu Độ nhưng không biết lên tới lúc nào, cậu ở nhà lật quyển lịch không chỉ một lần, dường như ngày nào cũng không phải ngày hoàng đạo thích hợp lên giường với ông chủ, nhưng cơ hội không đợi người, cậu cũng không thể cứ kéo dài không đối mặt với thực tế, hôm nay nghĩ chọn ngày không bằng gặp ngày, trước khi chuẩn bị ra cửa mới đột nhiên nhớ tới, hoàng lịch hôm nay hình như viết chính là: **thích hợp đưa ma**.

Lâm Chu Độ cảm giác mình vẫn không thể quá cổ hủ mê tín, điều này cũng không nhất định biểu thị mình ra cửa sẽ bị chết rét, nói không chừng là lát nữa chết trên giường nhỉ?

Trước mặt rót cục truyền đến âm thanh, Lâm Chu Độ nhìn sang, cửa đã mở.

“Vào đi.” Tạ tổng nói.

Lâm Chu Độ như trút được gánh nặng.

Trong nhà Tạ tổng có khí ấm, hơn nữa rất đủ. Lâm Chu Độ ngồi xuống, Tạ tổng rót cho cậu một chén trà nóng. Lâm Chu Độ ôm chén uống một ngụm, cảm giác rất cục tĩnh lại.

Tĩnh lại mới là thời khắc bắt đầu lúng túng, vào chính đề thế nào đây? Tạ tổng nếu như không mặc quần áo hoặc là mặc áo tắm, giống như đều phải dễ làm chút, phải trần trụi chút. Nhưng hẳn hiện giờ vẫn mặc áo khoác ngoài, bên trong hẳn cũng có quần áo, hết sức giống một người đứng đắn - Trừ phi Tạ tổng là

một tên điên thích trần truồng mặc áo khoác ngoài dọa người.

“Tôi tên là Lâm Chu Độ.” Lâm Chu Độ đành phải tự giới thiệu mình, hi vọng Tạ tổng ngủ xong không nên nhớ lầm tên nhận lầm người, đừng để cậu tới một chuyến uống công cuối cùng tài nguyên cho người khác.

“Tôi biết.” Tạ tổng sững sốt chốc lát mới trả lời, “Tạ Thành Văn.”

Hắn đang nói tên của mình.

Tạ Thành Văn cũng ngồi xuống, Lâm Chu Độ không có lời khác để nói, chỉ có thể tiếp tục uống trà, nhưng một chén trà rất nhanh đã uống hết, cậu lại không thể bảo Tạ Thành Văn rót cho cậu.

“Bên ngoài nhiệt độ rất thấp.” Tạ Thành Văn lại lên tiếng trước, “Lạnh không?”

Nói nhảm, đương nhiên lạnh, anh đây là ngược đãi nhân viên anh biết không, nếu vừa nãy không mở cửa tôi đã muốn về ngủ. Lâm Chu Độ nghĩ, sau đó nói: “Không lạnh, chỉ một lát.”

“Muốn ăn kẹo không?” Tạ Thành Văn lại hỏi cậu.

Lâm Chu Độ mới phát hiện trên bàn trước mặt vẫn đặt hộp kẹo và đồ ăn vặt. Cậu không thể nào ăn những thứ này, nhưng Tạ tổng người ta hỏi, ăn mấy viên cũng không có gì.

Có nên tiếp tục phối hợp chút điểm tâm, Lâm Chu Độ nghĩ, trà, kẹo, nếu như thêm điểm tâm, đó chính là một bữa trà chiều đầy đủ.

Mùi vị ngọt ngào ở trong miệng lan tràn, Lâm Chu Độ cảm giác được Tạ Thành Văn ngồi gần chút, kỳ quái chính là, cậu không làm sao khẩn trương. Có lẽ viên đạn bọc đường của Tạ Thành Văn tê dại thần kinh của cậu, hoặc có lẽ khí ẩm mở đủ, khiến cậu có chút tham luyến chỗ này.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nhưng cũng không thể ăn uống như vậy, luôn phải vào đề tài chính, Tạ Thành Văn đã không nói, vậy thì để cậu nói, Lâm Chu Độ nuốt viên kẹo xuống, định mở miệng.

“Tạ tổng.....” Lời của Lâm Chu Độ vừa ra, đã bị cắt đứt, cậu trợn to hai mắt, cảm giác được một sự thật: Tạ Thành Văn đang hôn cậu.

Nhưng chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, Tạ Thành Văn rất nhanh rút lui, hắn thoát nhìn thậm chí có chút khẩn trương: “Cậu không ngại chứ?”

Lâm Chu Độ sờ sờ đôi môi, cậu không để ý gì cả, chỉ là có chút ngoài ý muốn. Hóa ra sắp không có thói quen chỉ bắn pháo không hôn môi gì đó sao, tỷ như kiểu hôn chỉ dành cho chân ái này?

“Không ngại.” Lâm Chu Độ nói, để biểu đạt thành ý của mình, cậu thậm chí ghé tới, chủ động mà trao đổi một nụ hôn với Tạ Thành Văn.

Khí trắng hô hấp tỏa ra phủ lên mắt kính Tạ Thành Văn đeo, Lâm Chu Độ có chút không thấy rõ ánh mắt Tạ Thành Văn. Cậu chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ chân thật nhất, môi của Tạ Thành Văn thật lạnh, tay đặt trên cổ cậu cũng rất lạnh. Ngay cả Lâm Chu Độ đều đã ấm lên, theo lý mà nói, Tạ Thành Văn ở trong phòng không nên lạnh như vậy.

Trừ phi Tạ Thành Văn vừa nãy căn bản không ở trong phòng.

“Lúc cậu tới, tôi ở trên bệ cửa sổ nhìn cậu.” Tạ Thành Văn quả nhiên nói.

Nhìn cái gì, kiểm hàng sao? Lâm Chu Độ muốn hỏi.

Nhưng cậu không có cơ hội mở miệng, Tạ Thành Văn nói xong câu kia lại bắt đầu hôn cậu. Khí ẩm trong phòng này có lẽ nhiệt độ quá cao, Lâm Chu Độ bắt đầu có chút nóng, nóng tới cần cởi áo ngoài xuống, sau đó bọn họ dán gần hơn.

“Tôi nghĩ cậu lúc nào thì đi, nhưng cậu một mực không đi.” Tạ Thành Văn nói, Lâm Chu Độ không nghe ra tâm tình hẳn, “Cậu đã không đi, vậy thì ở lại đi.”

Tại sao muốn để cậu đi chứ? Lâm Chu Độ không biết. Lâm Chu Độ đã ở lại, hơn nữa cực kỳ rõ ràng tiếp theo sẽ phát sinh cái gì. Kỳ quái chính là, hình như tới giây phút cuối cùng, thật sự không có khó tiếp nhận như vậy. Cậu nếu như trở về, không có trà, không có kẹo, cô độc một mình, còn phải ở trong căn phòng lạnh lẽo từ từ ấm lên. Mà ở nơi này, Tạ tổng dường như cũng không định hãm hại cậu, hoặc là chơi play hơi kỳ quái, hẳn chỉ một mực hôn Lâm Chu Độ.

Đây có lẽ chính là trà bánh kèm theo.

“Tôi đương nhiên không đi.” Lâm Chu Độ đáp lại, “Tôi không đi về.”

Bàn tay cậu bao trùm lên tay Tạ Thành Văn, định truyền chút nhiệt độ tới, miễn cho ngón tay Tạ Thành Văn lạnh quá. Tạ Thành Văn không có tiếp tục nói chuyện, chỉ là tạm thời ngừng lại, dẫn cậu tới phòng, ghế sofa quá hẹp, giường lớn mới thật sự là nơi phát huy. Tạ Thành Văn đè cậu trên giường, bọn họ rất nhanh đã trở nên trần như nhộng, dopamine, libido (*) trong cơ thể, hoặc là thứ rối loạn nào đó đang nhanh chóng bay lên, nhiệt độ bắt đầu lên cao, da bắt đầu nóng lên, lạnh lẽo bên ngoài không liên quan tới bọn họ. Mà áo khoác ngoài cao cấp đặt làm riêng của Tạ Thành Văn sẽ biến thành đống nệm nhẵn bị ném ở góc giường.

((*) *libido*: ham muốn tình dục)

Dự báo thời tiết ngày đó nói, nhiệt độ giảm đột ngột, người dân phải chú ý giữ ấm, đề phòng cảm mạo. Hai người kia cũng không có xem TV làm tốt chuẩn bị, cho nên ở trong cái ngày đột nhiên tiến vào ngày đông giá rét này, bọn họ hấp thu nhiệt độ của đối phương. Đây là lần đầu quen biết trên ý nghĩa chân chính, cũng bắt đầu từ ngày đó, nhân sinh của nhau, bắt đầu tiến vào một mùa mới.

52. Chương 52: Pn 2: ban Ngày Ban Mặt ~ End

Edit + Beta: Vịt

Tạ tổng của Phù Đồ trở nên hứng thú với tham dự trường hợp xã giao hơn bất cứ lúc nào. Người khác đều không biết tại sao, luôn có vài suy đoán không có ý tốt, tỷ như Tạ tổng lại ra ngoài câu người, hoặc là Phù Đồ không ổn phải ra ngoài tìm người giao tiếp. Tụ tập hỗn loạn không đáng tin của giới giải trí thường có người mới, Tạ tổng sẽ ngồi một lát, biến mất một lát, lại trở lại ngồi một lát, tán gẫu với người, cùng người nói giỡn.

Đáng tiếc nhân sĩ giới giải trí vẫn không có nhàm chán đến cực hạn, nếu không kéo bằng biểu làm phương pháp loại trừ đơn giản nhất thì sẽ phát hiện, trong tất cả trường hợp, chỉ có 2 cái tên trùng lặp chính là Lâm Chu Độ và Tạ Thành Văn.

Phát hiện cũng rất khó liên tưởng đến cái gì. Cái tên Lâm Chu Độ này đương nhiên nổi tiếng, nhưng đến hôm nay, đã không có liên quan trực tiếp gì với Phù Đồ, bản thân cậu chính là một bảng chữ vàng. Tạ Thành Văn ngồi, bỗng nhiên lại đổi tư thế, xem ra giống như là không thoải mái. Lâm Chu Độ xa xa liếc mắt một cái, không làm phản ứng gì. Cậu cách xa, có thể nhìn thấy Tạ Thành Văn đã cực hạn, đương nhiên không nghe thấy người phía sau Tạ Thành Văn đang nói gì.

“Nghe nói rồi chứ? Lâm Chu Độ và Tống Y lần cùng một chỗ đấy!”

“Không phải đâu, Tống Y kết hôn rồi mà.”

“Nghe nói lén lút sớm ly rồi. Hai người bọn họ quen biết bao năm rồi, lâu ngày sinh tình chứ sao. Hình như phóng viên cũng chụp được, ảnh toàn bộ bị mua lại, phóng viên cũng bịt miệng, hỏi thăm thế nào cũng một câu không nói. Chắc, thật có tiền.”

“VẬY Ờ, THẬT KHÔNG NHÌN RA.....”

Hai người huyền não này vừa mở máy nói ra liền không ngừng được, Tạ Thành Văn ở phía trước đối bao nhiêu tư thế, cũng không bình tâm tĩnh khí được.

Vẫn may Lâm Chu Độ đã lên sân khấu nhận giải, vừa nói cảm ơn nhìn về phía sân khấu, cậu nhìn giống như nhìn chung quanh, người khác đều không biết cậu rốt cuộc nhìn chỗ nào. Tạ Thành Văn đối diện ánh mắt Lâm Chu Độ, trong nháy mắt tâm bình khí hòa.

Trên đường về lại gặp mặt, lách đường một chút. Sau khi trải qua bài học lần trước, phải cẩn thận hơn. Hai chiếc xe xuất phát hướng khác nhau, vòng một vòng lại một vòng, mới rốt cục gặp nhau. Lâm Chu Độ xuống xe, bảo tài xế lái xe về trước, sau đó lên một chiếc xe đen khác ở phía sau.

Lâm Chu Độ ngồi là ghế sau, để tránh bị chụp. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng cậu thân mật với Tạ Thành Văn: “Rốt cuộc lên rồi! Hành hạ chết em.”

Tạ Thành Văn tiếp tục lái xe, không nói gì.

Lâm Chu Độ lập tức phát giác không đúng, cậu duỗi tay, sờ Tạ Thành Văn: “Anh sao thế?”

“Lái xe đó.” Tạ Thành Văn chỉ nói, để cho Lâm Chu Độ không nên quấy rầy hấn.

Lâm Chu Độ dừng lại, nhưng cũng không ngừng hỏi han: “Em hôm nay hình như không làm gì nhỉ, vậy là có người nói cái gì?”

Bất kể là cái gì, Lâm Chu Độ đều không định để cho Tạ Thành Văn ghen một mình.

“Em gần đây gặp mặt với Tống Y rất nhiều?” Trầm mặc một hồi, Tạ Thành Văn rốt cục hỏi.

Lúc Tạ Thành Văn nói chuyện, nghe không có tâm tình gì, xe cũng vững vàng đi về phía trước, một phản ứng được. Cậu không trả lời vấn đề của Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn không nghe thấy âm thanh, từ gương chiếu hậu nhìn người, mới phát hiện Lâm Chu Độ đang cười.

Lâm Chu Độ lại quần lên, cậu vẫn cười: “Tạ tổng vậy mà sẽ ăn dấm?”

Lái xe như vậy thật sự rất nguy hiểm, vẫn may người ở đây không nhiều, Tạ Thành Văn trước tiên dừng xe ven đường, Lâm Chu Độ rốt cục có thể không lo lắng vấn đề an toàn giao thông, vượt qua ghế ngồi xe cầm tay Tạ Thành Văn.

Tay Tạ Thành Văn rất đẹp, thon dài mà khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay rất nóng, hấn không quay đầu, chỉ là cầm lại tay Lâm Chu Độ.

Lâm Chu Độ lại muốn hôn hấn.

“Cẩn thận lại bị chụp được.” Tạ Thành Văn, “Tiền mua lại lần này phải chia đôi.”

Lần trước bị paparazi chụp được, Tạ Thành Văn không nói với Lâm Chu Độ, trước tiên dè chuyện xuống. Lâm Chu Độ sau đó mới ở trong ngăn kéo phát hiện mấy tấm hình bị rửa ra kia, kỹ thuật chụp ảnh của người nọ còn không tệ, hoàn cảnh mờ mờ chụp ra được hiệu quả điện ảnh cũ. Lâm Chu Độ hỏi Tạ Thành Văn giá tiền mua lại, cười nhạo một phen Tạ Thành Văn nhiều tiền. Sau đó lại nói, lần sau lại có loại này, trước tiên có thể thương lượng với cậu. Lâm Chu Độ biết Tạ Thành Văn vẫn luôn quen quyết đoán, những năm này đối với cậu, đã từ từ thay đổi cách suy nghĩ, nhưng có thói quen vẫn giống như bình thường, đôi khi cũng vẫn sẽ tự tiện chủ trương. Bất quá không sao, giữa bọn họ, còn có thời gian rất dài để sửa.

“Muốn em giải thích sao?” Lâm Chu Độ hỏi, “Nói em với cô ấy không có gì.”

Cậu biết Tạ Thành Văn đương nhiên không cần, thời gian rảnh Lâm Chu Độ thích chạy đi đâu nhất, Tạ Thành Văn cực kỳ rõ ràng. Cho nên cảm xúc hiếm thấy của Tạ Thành Văn, Lâm Chu Độ chỉ cảm thấy vui vẻ.

“Em trước kia cũng từng ghen,” Lâm Chu Độ quyết định thú nhận với Tạ Thành Văn, “Em hồi trước tìm tin tức của anh xem, phát hiện tin tức hưởng phần của anh thật sự không ít, còn đều văn hay tranh đẹp thêu dệt tới có hình có dạng. Khi đó em nghĩ, Tạ tổng hoa tâm vậy ha, không biết bạn giường em đây còn có thể kiên trì bao lâu. Nhưng em vẫn lại có chút thích hẳn.”

Đây là lần đầu tiên cậu nói với Tạ Thành Văn những chuyện này, “Lần sau nếu lại có người nói luyên thuyên, anh cứ nói với bọn họ, đều là nói bừa, Lâm Chu Độ tối qua ở trên giường của tôi.”

Nói hươu nói vượn của cậu rốt cục chọc cười Tạ Thành Văn, Tạ Thành Văn nói: “Em ngồi vào phía trước.”

Lâm Chu Độ đáp ứng, đi xuống mở cửa xe ghế trước: “Hiện tại lại không sợ bị chụp?”

“Lần này em trả tiền,” Tạ tổng lật lọng, từ chia đôi trực tiếp chuyển sang muốn Lâm Chu Độ trả tiền, “Chê anh tiêu nhiều thì đi mặc cả đi.”

Lâm Chu Độ quyết định trước mặc cả với Tạ tổng: “Vậy nếu chụp phải, em cứ phóng to phim rửa ra, treo trong nhà. Lần trước em đã muốn làm như vậy rồi, anh không cho.”

Tạ Thành Văn lo lắng nhiều hơn cậu. Mà Lâm Chu Độ nghĩ, nụ hôn này đã đắt như vậy, không bằng làm cho nó đáng giá chút.

Không gian chật chội như vậy, ánh đèn không sáng, không khí cũng không đủ mới mẻ, muốn làm mấy cái khác, cũng không tiện lắm. Thật sự không coi là chỗ nào tốt, nhưng ngồi cùng một chỗ với Tạ Thành Văn, vui hơn vừa nãy ở trong sân lớn như vậy đi nhận một giải thưởng hư vô.

Tạ Thành Văn nghiêng người qua, kéo đai an toàn của Lâm Chu Độ, lại khởi động xe. Cách chỗ ở còn một đoạn, Lâm Chu Độ nhắm mắt lại, định nghỉ ngơi một lát.

Trong bóng tối cậu nghe thấy âm thanh Tạ Thành Văn: “Chỉ có em.”

Lâm Chu Độ đã sắp ngủ thiếp, mơ hồ hỏi: “Cái gì?”

Tạ Thành Văn không nói nữa, hần tiếp tục lái về phía trước.

Mấy tin tức hường phần kia, mấy lời đồn muôn hình muôn vẻ kia đều là giả dối, chỉ có em là thật.

Xe ở trên đường lớn trống trải phi nhanh, nhà cũng đã sắp đến.

=====

Tác giả có lời muốn nói:

Trong tình yêu không tìm được nỗi sợ hãi chỉ sợ không tìm được người yêu.

~ **END** ~

=====

Hãy yo rớt cục lại hoàn thêm một bộ nữa rồi. Mặc dù khi hoàn bộ này cảm xúc của tui không lớn lắm nhưng vẫn có hơi luyến tiếc.

Bộ này nếu ai muốn bản word thì cứ comment bên dưới nhé. NHƯNG không được tự ý share lại cho người khác.

Làm ơn KHÔNG REPOST KHÔNG CHUYỂN VER

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-den-tre>